

THI VƯƠNG

CUỐI CÙNG

TIỂU HỎA LONG

Mục lục

- Chương 1: Lịch Sử Bắt Đầu
- Chương 2: Cương Thi Hoàn Hành
- Chương 3: Cuộc Gặp Gỡ Định Mệnh
- Chương 4: Giác Mộng Kinh Hoàng
- Chương 5: Bất Ngủ ần Của Nước Mắt
- Chương 6: Uẩn Khúc Còn Đâu Đó
- Chương 7: Vô Tâm
- Chương 8: Người Trở Về Từ Thế Giới Bên Kia
- Chương 9: Nội Ám Ảnh
- Chương 10: Ánh Sáng Nơi Cuối Đường
- Chương 11: Lần Đầu Tập Làm Người
- Chương 12: Căn Nhà Cuối Hẻm
- Chương 13: Đôi Tay Nắm Chặt
- Chương 14: Mưa Và Kẻ Lạ Mặt
- Chương 15: Địa Ngục Của Quý
- Chương 16: Mùi Máu
- Chương 17: Đột Phá! Giới Hạn Cương Thi Vương
- Chương 18: Sự Giải Thoát
- Chương 19: Hữu Duyên
- Chương 20: Lầu 6, Khu Chung Cư Mới Xây
- Chương 21: Truy Tìm Manh Mối
- Chương 22: Bí Mật Thiên Kiếp Và Gia Thế Thi Vương
- Chương 23: Ấn Chú Trên Tay Và Lời Hứa
- Chương 24: Kẻ Đột Nhập
- Chương 25: Ngày Cũ Lập Lại!... Người Anh Em Cương Thi
- Chương 26: Bí Mật Lịch Sử Trống
- Chương 27: Khổ Tận Cam Lai
- Chương 28: Cương Thi Đấu Thợ Săn Ma
- Chương 29: Bí Ẩn Lạc Gia
- Chương 30: Độc Lục Nhân Cương Thi Vương
- Chương 31: Sơ Cấp Thiên Kiếp Nguyền Ấn
- Chương 32: Mưu Trí Hơn Người
- Chương 33: Kẻ Mang Hai Dòng Máu
- Chương 34: Bí Cấp Linh Phù Tái Xuất
- Chương 35: Con Cáo Ở Rừng Núi Cẩm
- Chương 36: Kẻ Phản Đạo
- Chương 37: Nhập Cuộc
- Chương 38: Tùy Cơ Ứng Biến
- Chương 39: Tiến Lên Nào Nhất Trung
- Chương 40: Tiến Lên Nào Nhất Trung (P2)
- Chương 41: Sinh Tử Chiến
- Chương 42: Hã Kê
- Chương 43: Ba Mươi Năm Sau

Chương 44: Bất Tử Là Thứ Vô Vị
Chương 45: Chạm Mặt Lão Thầy
Chương 46: Trận Chiến Vô Nghĩa
Chương 47: Kẻ Phản Bội
Chương 48: Kính Ngạc Hồ
Chương 49: Biến Thế
Chương 50: Lời Khẩn Cầ
Chương 51: Mối Quan Hệ Mịt Mờ
Chương 52: Thiên Minh Ấn Chú "Ấn Thế Tiên Sinh"
Chương 53: Cuộc Gặp Bất Thường
Chương 54: Bất Chấp
Chương 55: Giải Bùa
Chương 56: Thực Lực Của Ấn Sĩ
Chương 57: Pháp Sư Đấu Khí
Chương 58: Lối Mòn Của Sự Giả Dối
Chương 59: Thế Thân Cho Người Lạ
Chương 60: Ấn Đoạn Nghĩa Tuyệt
Chương 61: Kết Thúc

CƯƠNG THI DỊ TRUYỆN - THI VƯƠNG CUỐI CÙNG

Tiểu Hỏa Long
dtv-ebook.com

Chương 1: Lịch Sử Bắt Đầu

THI VƯƠNG CUỐI CÙNG (Cương Thi Dị Truyện)

Tác giả: Tiểu Hỏa Long

Phần 1

Chương 1 : Lịch Sử Bắt Đầu

Cái thời mà con người còn rất lạc hậu, thế giới tâm linh luôn luôn là những đê-tai bí ẩn thách thức sự tưởng tượng cũng như tò mò từ con người, những chuyện về ma quỷ rất được nhắc đến và sợ hãi, kiến thức và những bí mật về cương thi hút máu tuy còn rất đơn sơ nhưng họ rất có niềm tin vào nó. Ở phía nam Trung Hoa có một dòng tộc cao quý, người đời thường gọi là Lạc Gia, thời đó gia đình nhà họ Lạc này có thể nói là giàu có nhất vùng kinh thành, họ có cả một gia trang rộng lớn tại Bắc Kinh, số trời cứ tưởng như họ sẽ được êm ấm nhưng nào ngờ vào một kiếp nạn lại đổ ập đến gia đình đó, Lạc Nhất Trung là con cháu đời thứ 7 của dòng họ và có chức vụ cao trong triều đình nhưng do tiểu nhân hãm hại mà bị liên lụy cả dòng tộc và phải tru vi cửu tộc, tất cả phải chết hết, trước khi chết Nhất Trung đã ngẩng mặt lên thề

- Nếu một ngày ta có trở thành cương thi và sống lại ta sẽ đại khai sát giới!!!

Nói rồi uống cạn ly rượu độc được nhà vua ban, sau khi Nhất Trung chết, vua sai quân lính đem xác hắn ra ngoại thành mà chôn, do chôn sơ sài nên hôm đó trời mưa làm lộ ra phần mộ, một người dân đi đốn củi đã vô

tình đi ngang và nhìn thấy hẳn, c ãn lòng không đặng nên người nông dân này đã đem về đặ vào quan tài mua đượ r ấ mới đem chôn trở lại.

Cho đến tận thế giới hiện tại, một nhà khảo cổ gốc Việt đã khai quật đượ một cái quan tài vô chủ ở phía sau ngôi trường trung học, mọi thông tin về nó đã đượ giữ kín đem về Việt Nam, trong khi làm thí nghiệm mọi nhà khảo cổ đã vô cùng bất ngờ khi kiểm tra thấy cái xác không hề bị phân hủy sau mấy trăm năm chôn vùi dưới đất sâu, bộ quan phục của đời nhà Thanh vẫn còn đấ, riêng một lá bùa trấn ma đượ dán lên trán cái xác, nhưng không may họ không biết đượ kiến thức gì về cương thi nên đã vô tình gỡ nó ra khỏi cái xác, đột ngột cái xác cử động và bật dậy giết hết tất cả những ai có mặt trong phòng thí nghiệm ấy và hút hết máu của họ. Từ đây mọi bí ẩn về cương thi Lạc Gia bắt đầu đượ vén màn.

CƯƠNG THI DI TRUYỆN - THI VƯƠNG CUỐI CÙNG

Tiểu Hỏa Long
dtv-ebook.com

Chương 2: Cương Thi Hoành Hành

Kiến Nam là một anh chàng 24 tuổi có niềm đam mê khảo cổ và lịch sử vô bờ bến, sống ở một khu phố nhỏ có tên là Đại Ninh, hiện là sinh viên năm cuối của trường đại học ứng dụng và khoa học,... cậu ấy thường hay cùng bạn bè có cùng đam mê tham gia các hoạt động thực tế trên đất nước mình, tìm hiểu về lịch sử các nước phương Đông, cậu cùng một người bạn nữa có tên là Tuệ Như, cô ấy cũng có cùng sở thích với Nam nên cả hai chơi rất thân với nhau ngay từ năm nhất của đại học... Sáng ngày hôm nay cũng không có gì lạ lắm ngoài việc Nam bật tivi lên và vô tình xem được đoạn phóng sự hiện trường khu khảo cổ tại Kiến La đã bị tấn công bởi một động vật mà vết thương để lại cho nạn nhân là những vết xước, hai dấu răng trên cổ và những nạn nhân đầu chết do mất máu quá nhiều, trong cuộc phỏng vấn những nhân chứng gần đó thì họ phát hiện được một loài động vật như người di chuyển rất nhanh đã tấn công đám nhà khảo cổ này, có người có bắt gặp được họ mặc đồng thời nhà Thanh đi thẳng vào sâu trong rừng nữa, cái tin tức ấy làm cho Nam nổi hứng phiêu lưu đến lạ, cậu ta luôn nghĩ trong đầu và luôn tò mò được chứng kiến loại sinh vật vô thường ấy.

Ngày hôm sau Nam rủ Như cùng theo để khám phá bí ẩn đó, Như cũng đồng ý nhưng hơi lo, vậy là hai người cùng đi đến khu rừng chết ở phía nam của các tỉnh miền trung để truy tìm con vật ấy, lý do để đến được nơi đó là do Nam cũng tìm hiểu thông tin và biết được hướng cương thi lui tới nhờ mùi hôi của nó.

Ngay lúc này Lạc Gia (một cương thi của nhà họ Lạc) đang ngủ trong Viễn Túc động ở gần đầu đó của khu phố Đại Ninh, phải đến tối thì Lạc Gia mới mò ra tìm đồ ăn, lần đầu tiên anh ta cảm nhận được lại được cái

quan cảnh trên dương gian này sau mấy trăm năm nằm yên tĩnh dưới đất, dù bây giờ anh ta là cương thi nhưng vẫn còn một chút trí nhớ của con người, lê từng bước mệt mỏi ra khỏi hang động, đêm hôm ấy ánh trăng lên cao, Lạc Gia vừa đi vừa nhớ lại chuyện năm xưa, trong lòng đau buồn và tức giận, chợt anh gặp một con hươu phía trước ngay trong khu rừng anh ta đứng, mà cũng không hẳn gọi là khu rừng được mà chỉ có thể gọi là khu sinh thái. Lạc Gia loanh quanh trong đó tìm hươu và hút máu chúng, mỗi một con hươu hẳn ta hút rồi xé xác chúng ra trong cơn đau nhói tột cùng, những thớ thịt bị xé bung ra, những dòng máu bắn lên người Lạc Nhất Trung làm cho hắn càng thêm điên loạn, trong cơn khát máu hắn đã vô tình gặp được một thanh niên vào bắt trộm động vật trong rừng, Lạc Gia từ từ tiến lại gần trong khi tên trộm ấy không hề hay biết và rồi.

"xoạc"

Cánh tay bên trái của hắn bị Lạc Trung cắt đứt lìa chỉ trong nháy mắt bằng cách cầm và kéo ra thật mạnh, lúc này tên trộm mới nhận ra sự đau đớn và kêu la thảm thiết nhưng không ai nghe vì hắn đã ở quá sâu trong khu rừng, Lạc Trung ôm ghì lấy tên trộm và vạch cổ ra hút lấy từng giọt máu của tên trộm cho đến khi cạn máu, Lạc Gia kéo đầu tên trộm và bứt tung cái đầu ấy ra như không, cái đầu trơ xương vì không còn một chút máu nào nằm lăn lóc bên gốc cây, Lạc Gia moi tim của tên trộm và cầm trên tay trong khi đang đập rồi từ từ tắt lịm nhịp đập trên đôi tay nhuốm đỏ của hắn, Lạc Gia thấy đau đầu vì nhớ lại chuyện xưa, gà gáy báo trời gần sáng và hắn lại trở về hang trên tên tay vẫn cầm theo quả tim ấy, cho đến khi kiểm lâm tuần tra thì họ mới phát hiện ra xác một số loài động vật trong khuôn viên khu sinh thái này chết một cách bí ẩn và trên người chỉ để lại hai dấu răng cắm sâu vào động mạch chủ, cảnh sát mới bắt đầu thâm nhập vào đi điều tra, cùng khoảng thời gian đó Kiến Nam và Tuệ Như cũng đang lòng vòng quanh trong khu sinh thái đó, họ cũng không nhận ra được là họ đang tìm một thứ nguy hiểm như thế nào nhưng do sự tò mò và niềm đam mê của họ quá nhiều nên đã dẫn dắt họ tới nơi đây, lúc này Nam và Như đang ở ngay giữa trung tâm của khu sinh thái, đương nhiên là họ đã lén vào mà không xin phép ai... cả hai người tìm kiếm từ tờ mờ sáng cho đến chiều tối.

"Tít tít"

Đông hồ báo 9 giờ đêm, không hẳn là giờ chập âm nhưng cương thi chỉ cần trời sụp tối là có thể ra ngoài tìm mồi, cả hai vừa đi từ từ tìm ở mọi nơi từ con suối, cái cây cho đến hốc đá, trên tay chỉ cần đúng một cây đèn pin, bỗng dưng Như thấy không khí đột ngột giảm thấp, một luồng khí lạnh lẽo kèm theo mùi hôi thối bốc ra từ một hướng vô định.

- Cậu có thấy trời tối đêm nay lạnh hơn thường ngày không Nam?
- Hừ lạnh thật, mình quên mang áo khoác mất rồi.
- Thôi trở về thôi!
- Tìm một chút nữa đi, biết đâu nó lại xuất hiện.
- Thôi được, vậy thì khẩn trương lên nào.

Vừa nói dứt lời từ đằng sau một bàn tay gân guốc lạnh lẽo chạm vào vai Như, hai người quay đầu lại và hoảng hốt lùi ra xa, Lạc Gia nhìn chằm chằm vào Tuệ Như cảm giác như đã gặp lại người thân sau bao năm xa cách.

CƯƠNG THI DỊCH TRUYỆN - THI VƯƠNG CUỐI CÙNG

Tiểu Hỏa Long
dtv-ebook.com

Chương 3: Cuộc Gặp Gỡ Định Mệnh

Lạc Gia nhìn Tuệ Như một cách thương nhớ, lúc này Nam và Như rất sợ hãi vì trên người Lạc Trung vẫn còn bê bết vết máu cùng trái tim bị bóp nát trên tay hắn, Lạc Trung tiến một bước thì hai người lùi một bước, Lạc Trung hệt hăng nhìn lại cơ thể mình rồi bỏ đi mất, Tuệ Như mới thở phào nhẹ nhõm và giục Kiến Nam mau chóng trở về nhà, trong khi Kiến Nam vô cùng tò mò về cái thứ mặc quan phục đời nhà Thanh ấy, trời lúc đó cũng đã gần sáng. Mãi đến trưa ngày hôm sau Nam quyết định tiếp tục đến khu rừng đó lần nữa, lần này Nam có rủ Tuệ Như theo nhưng cô ấy dường như e dè chuyện ngày hôm qua, phải đợi Nam nài nỉ mãi mới chịu đi, Tuệ Như từ nhỏ đã phải vật lộn kiếm sống không muốn nhờ vả gia đình nên lòng cô rất vững nhưng khi gặp chuyện ngày hôm qua trong lòng của cô vẫn còn sợ cái khuôn mặt trắng bệch không có tí mạch máu ấy, Nam hẹn với Như tối nay 12 giờ đêm khởi hành vì Nam biết được một số thông tin kiến thức về chúng cũng như mối nguy hiểm mà cương thi có thể gây ra.

Khi đồng hồ bắt đầu điểm 12 giờ, Nam và Như đã chuẩn bị sẵn hành trang để đi tìm cái thứ chết người ấy, đứng trước khu rừng Như nhắc Nam.

- Tại sao cậu lại muốn tìm hiểu về nó, cậu không biết là nó nguy hiểm thế nào hay sao?

- Mình biết chứ, nhưng do cái tính tò mò quá độ của mình ko thể ngủ yên nên mình đành phải liều để tìm hiểu rõ hơn về loài sinh vật đặc biệt này!

Nói rồi Nam đi vào khu rừng chết ấy, Như thấy thế cũng không thể nào không đi theo. Đi đến một cái hang gần nơi phía cuối khu rừng hai người phát hiện một cái hang nhỏ nằm ngay cạnh một cái cây cổ thụ lớn che

khuất bởi những tán lá lớn của cây... Nam suy đoán đây là chỗ ẩn náu của tên cường thi ấy nên đã quyết vào trong xem sao, Như có cản nhưng không được, vào trong... một mùi hôi thối ẩm mốc bốc lên làm cả hai người phải che mũi lại vì sự ngột ngạt của không khí trong đó, Nam lần theo những vết quần quai trong hang nhờ cây đuốc đã đốt khi ở ngoài hang, vào sâu bên trong Nam tỏ ra mừng rỡ khi đã nhìn thấy tận mắt con cường thi Lạc Gia đã nằm ở phía cuối hang từ lâu, Nam tiến lại gần hơn để quan sát kỹ, cứ tưởng như Lạc Trung đã ngủ nên Nam không hề để ý, cùng lúc đó bất ngờ Lạc Gia mở mắt ra nhìn Nam và ngay lập tức đôi tay đã xuyên thủng tim của Nam lúc nào không hay, Nam lùi lại nhìn xuống, một lỗ thủng lớn ngay ngực, máu bắt đầu bắn ra rơi vãi cả nền đất, Như hoảng hốt kêu thất thanh nhưng không dám lại gần vì cảnh tượng quá kinh hoàng, Lạc Gia ôm người Nam tiếp tục cào và moi xương trong sự đau đớn của Nam, Nam ước không nói được gì rồi tắt thở ngay sau đó, từng đoạn ruột bị moi ra be bét máu trong tiếng gầm rú của Lạc Trung, hắn tiếp tục xơi cạn máu Nam như những con hươu lần trước.

Hả hê cơn khát, Lạc Gia quay lại nhìn Tuệ Như rồi nhớ lại kí ức năm xưa lần nữa, miệng bập bẹ kêu tên.

"Lạc... Nh...i..."

Như khóc trong sự hoảng loạn tột cùng vì cái chết của Nam cho đến khi Lạc Gia tiến lại gần cô thì cô mới cầm viên đá bật dậy và ném về phía Lạc Gia rồi chạy khỏi nơi đó, Lạc Gia vẫn ở đó ước gọi:

"Lạc... Nh..."

CƯƠNG THI DI TRUYỆN - THI VƯƠNG CUỐI CÙNG

Tiểu Hỏa Long
dtv-ebook.com

Chương 4: Giác Mộng Kinh Hoàng

Ra đến cửa hang mà lòng của Như mừng rỡ vô cùng rồi lại thấy xót, nước mắt cứ chảy suốt đường chạy về nhà, cô chạy không quay đầu nhìn lại cho đến khi ra khỏi khu rừng đó, và một thân lê bước trên con đường vắng... Lúc đó đã hơn 3 giờ sáng rồi, về đến nhà Tuệ Như ngã quy xuống nền nhà tay chân run rẩy, nhớ lại cảnh tượng kinh hoàng mới vừa xảy ra cách đó vài tiếng trước, Như ngủ thiếp đi ngay trên sàn nhà vì quá mệt mỏi, cô nằm mơ thấy lại cảnh Lạc Nhất Trung dùng tay không lôi cái móng thịt gớm máu của Kiến Nam ra ngoài, máu bắn tung tóe khắp nơi, vẻ mặt đau đớn đến nghẹn lời của Nam cứ in sâu vào trong kí ức của cô, Lạc Gia tiếp tục hút máu và đưa bàn tay vào miệng của Nam rồi bất ngờ banh ra đến nỗi miệng của anh ta bị xé toạc ra đến mang tai rồi đứt lìa phần trên, Nam cứ giật giật người máu phun từ trên phần bị xé ấy mà trào ra, Như hét lên trong đêm rồi giật mình tỉnh dậy, mồ hôi ướt cả lưng, cô đang nằm mơ, một giấc mơ vô cùng khủng khiếp, một cơn ác mộng nhưng cái sự mệt mỏi của cả ngày hôm nay đã vắt kiệt sức của cô ấy, cô tiếp tục nhắm nghiền mắt lại và ngủ cho đến trời sáng.

"Tít tít"

Tiếng chuông đồng hồ reo đã điểm 10 giờ trưa rồi, Như mơ màng lục cùi thức dậy đánh răng rửa mặt, suốt đêm qua cô không ăn gì được nên Tuệ Như tìm trong tủ lạnh một bịch sữa mà uống cho đỡ đói, cùng lúc ấy Như bật tivi lên, ánh đèn phục cháy tivi mở.

"Và sau đây là phần tin 24 giờ, ở một khu sinh thái phía sau dãy núi ở thành phố một người đi đường bị một thứ gì đó không rõ nguồn gốc giết hại, xác của anh ta bị cào cấu khắp người, và chết trong tình trạng mất quá nhiều máu"

Như b ờ h ờ nhìn chiếc tivi nước mắt của cô lại rơi, trước một biển cỡ lớn như vậy Như đã không thể làm gì được cho Kiến Nam.

"Các bộ phận cảnh sát tiếp tục đi đầu tra khu rừng gần nơi xác người đó nằm, các cơ quan cảnh sát mới bất ngờ ngạc nhiên phát hiện xác của rất nhiều động vật bị giết chỉ với hai dấu răng trên cổ và tất cả đều bị hút sạch máu, đến cái hang ở cuối rừng tiếp tục phát hiện một cái xác không rõ danh tính bị mất hết nội tạng, Như che miệng khóc trong uất ức, vì biết rằng đó là Kiến Nam, xác của anh ta được đắp lên bằng một chiếc chiếu thô, người ta không tìm thấy bất cứ thứ gì ngoài cái xác của Nam cả. Trong cơn đau nhói, Như bắt đầu tức giận và quyết tìm cách để giết cho bằng được con Thi Vương đó, cô đã tìm đến trung tâm bắt ma và gặp gỡ một anh chàng.

"xin chào, cô cần gì"

- Tôi muốn tìm chuyên gia bắt ma.

"Là tôi đây, tôi tên là Thiên Nghĩa, rất vui được gặp cô"

- Còn tôi là Tuệ Như, tôi có một thỉnh cầu, hy vọng anh giúp tôi có được không?

Thiên Nghĩa đáp:

- Xin cô cứ nói!

- Tôi và bạn của tôi đã gặp một con cương thi mặc bộ quan phục đời nhà Thanh, bạn tôi đã bị nó giết, may mắn là tôi kịp thoát thân và tìm đến đây nhờ anh giúp đỡ.

- Hừm!!! Mấy ngày qua tôi cũng có theo dõi tivi và cũng đoán biết được chính là cương thi gây ra nhưng trước giờ tôi chỉ giải quyết ma cỏ thôi chứ cương thi thì tôi chưa từng đánh bao giờ, nhưng tôi sẽ liên hệ các đồng nghiệp tìm cho cô một thầy pháp giỏi để giúp cô bắt nó, cô hãy yên tâm tôi sẽ giúp theo giúp cô vì nếu tên cương thi đó có ở ngoài kia bao lâu thì tôi cũng khó làm ăn bấy lâu thôi vì chỗ nào có cương thi thì đa phần các

loài động vật đều chết, âm khí ngấm vào đất từ đó ma hay oan hồn không dám đến gần.

- Cảm ơn anh!

Sau cuộc nói chuyện với Nghĩa, cả hai cùng xin số điện thoại để tiện liên lạc với nhau hơn trong những lúc cấp bách, lúc này Thiên Nghĩa mới gọi cho một vị đạo sĩ người hoa có tên là Nhất Thiên, ông là một vị đạo sĩ cao tay của dòng phái Mao Sơn Tông.

- Alo,... cương thì à, được ta đến ngay, nhưng người phải hứa là tìm cho ta Lục Ngọc đó, à mà lần này người mà cậu muốn giúp là ai vậy, sao ta thấy cậu có vẻ lo đấy?

- Ông không cần biết đâu! ông có giúp tôi hay ko thì bảo?

- À r ấ r ấ, chú em nóng quá!

Một tuần sau cả ba người gặp nhau ở một quán cà phê trong thành phố và cùng nhau bàn bạc chuyện thu phục con Thi Vương của gia tộc Lạc Gia.

CƯƠNG THI DỊ TRUYỆN - THI VƯƠNG CUỐI CÙNG

Tiêu Hỏa Long
dtv-ebook.com

Chương 5: Bắt Nguồn Của Nước Mắt

- Hôm nay cả ba chúng ta tập trung ở đây để bàn về việc thu phục tên Cương Thi của Lạc Gia Trang, chắc mọi người cũng hiểu rõ tầm quan trọng của nó rồi chứ?

Thiên Nghĩa nói một cách nghiêm túc trước sự có mặt đông đủ của cả hai người Tuệ Như và lão Thiên.

- Em không có ý kiến gì nên để hai người bàn luận tìm cách giết hoặc chí ít là phải phong ấn nó lại.

- Thôi đi cô nương, giết không dễ thế đâu, huống hồ gì hắc đã là cương thi mấy trăm năm rồi, cũng chả biết hắc đã hút máu bao nhiêu lần thì sao mà lòng trước được sức mạnh của hắc mà ra tay.

Thiên Nghĩa đáp lời lão Thiên:

- Ông nói cũng có lý! vậy bây giờ ông có cao kiến gì để phong ấn nó lại không?

Lão Thiên tặc lưỡi rồi thở dài:

- Hiện nay cao lắm thì chỉ có thể phong ấn nó hai ngày là cùng, không có bùa nào phong ấn được nó vĩnh viễn nữa rồi vì nó đã giết ba mạng người rồi, Kinh Lực đã tăng lên gấp bội, hoặc có thể dùng mỹ nhân kế để dụ nó.

- Ý ông là sao? bộ ông tính dùng tôi làm vật thí nghiệm à, không bao giờ, tôi không muốn gặp lại hắc ta khi mà bản thân nhất của tôi bị hắc giết

hại một cách dã man như vậy.

- Ta hiểu, nhưng không còn cách nào khác để dụ hấn lộ diện mà thu phục cả, cô phải hiểu đi đâu đó chứ!

Trong lúc ngập ngừng Tuệ Như cũng phải gật đầu mà đồng ý.

- Thôi được, vì trả thù cho Kiến Nam tôi sẽ liêu một phen, nhưng mà Thiên Nghĩa anh phải ở cạnh bảo vệ em đây, em không nghĩ Lạc Gia để em yên đâu.

- Cô yên tâm, tôi sẽ luôn theo sát và đề phòng.

Sau khi bàn bạc cặn kẽ tất cả giải tán và trở về nhà chuẩn bị hành động, Tuệ Như trong lòng lúc này vẫn còn canh cánh nỗi đau đó, cái mà cô thấy khó hiểu là không biết tại sao Lạc Gia lại tha mạng cho cô và lại còn nhìn cô một cách say đắm và gọi một cái tên vô cùng xa lạ là Lục Nhi, từ hôm đó cô quyết định lên mạng tìm hiểu về dòng tộc này, không ai ngờ giữa đời thường lại có một đi đâu không tưởng đến như vậy, một cương thi ở thời cổ trang sống sờ sờ và tìm cô.

Một tuần sau, cả ba tập hợp ở một khu đất bị bỏ hoang gần khu rừng và lần mò tìm tung tích của Lạc Nhất Trung, Tuệ Như và Thiên Nghĩa cùng nhau bàn kế khi gặp được cương thi thì phải làm gì, Thiên Nghĩa cố dạy cho Tuệ Như vài thế võ phòng thân trong khi lão Thiên thì lui cùi ngối chuẩn bị lại bùa phép, ấn chú và các công cụ bắt ma linh tinh của ông ấy, khi đó khoảng thời gian qua Nhất Trung đã không tìm thức ăn gì mà chỉ nằm một chỗ trong cái hang cũ lúc trước, không biết bằng cách nào mà lúc kiểm tra hiện trường cảnh sát lại không tìm thấy hấn.

Ngay sau khi trời vừa sụp tối, cả ba người cùng dắt nhau vào rừng để tìm tung tích của Lạc Nhất Trung, ba người vừa đi vừa tám chuyện.

Lão Thiên cất lời:

- Ta thật không ngờ đám cương thi này lại có thể xuất hiện ở nơi đây, ta cứ nghĩ rằng chúng chỉ có ở bên Trung Quốc thôi chứ.

Tuệ Như rung rung:

- À ờ... thật ra thì... khoảng một tháng trước đã có một đoàn khảo cổ bên Trung Quốc gửi một cái xác nghi là của Lạc Gia đem qua đây, do không ai biết được một chút kiến thức gì về bùa chú và các phong ấn nên đã tùy tiện tháo lá bùa trên trán của cương thi ra và đã vô tình giết hại họ, Kiến Nam vì tò mò và đam mê khảo cổ nên cũng đã bị cương thi giết.

Thiên Nghĩa chen ngang:

- Tôi cảm thấy khó hiểu là tôi cũng có xem rất nhiều phim cương thi và thông thường ai bị cương thi hút máu thì cũng đều thành cương thi mà phải không?

- Đúng là như vậy nhưng... nếu bị hút cạn máu thì cũng chết như thường.

Đang nói giữa chừng, Tuệ Như cảm nhận được hình như có ai đó ở phía sau cô, rồi đột ngột có một luồng hơi thở lạnh toát thổi vào sau gáy làm cho Tuệ Như buột cả sống lưng, cô quay người nhìn lại nhưng không thấy ai cả, cô quay lại tính bước tiếp thì bất ngờ tên Cương Thi đứng ngay trước mặt áp sát vào người cô làm cô hoảng sợ và hét lớn.

- Lạ...c N...h...i!!! Nhấ...t Tru...ng, uy...ên ươn...g

Hai người kia cùng quay lại và kịp nhảy vào cứu Tuệ Như nhưng không có cách nào vì lúc này Lạc Gia đã ôm gọn lấy cô ấy, Thiên Nghĩa vẫn rì rầm cây côn sắt bên mình còn ông Thiên thì đã chuẩn bị trên tay kiếm gỗ và đao đưa các thứ, trước khi kịp ra tay Thiên Nghĩa vung côn về phía Thi Vương nhưng không dám mạnh tay sợ làm trúng Tuệ Như, lão Nhất Thiên thì cũng vung gươm nhưng bị Lạc Nhất Trung đánh gãy làm đôi dù kiếm đã được vẽ ấn chú vào đó... lão bị chưởng bật ra xa máu đỏ từ miệng bắt đầu trào ra, lão ngã quy ng ồi một chỗ chỉ còn Thiên Nghĩa xung phong lên đánh đối đầu với Lạc Gia, Nghĩa liên tục vung côn trúng vào đầu hắn nhưng có vẻ không có tác dụng gì, cứ như da hắc cứng như thép vậy, ông Thiên cố gắng chạy đến chỗ Thiên Nghĩa vẽ chú ấn lên cây gậy rồi đưa lại cho Thiên Nghĩa, uy lực trên đòn đánh của Thiên Nghĩa mới bắt đầu phát

huy, liên tục bị trúng mấy phát côn vào đầu Nhất Trung hơi choáng và buông Tuệ Như ra, cô ấy sợ quá nên đã ngất xỉu, Thiên Nghĩa nhanh chóng ôm lấy Tuệ Như và giao cho lão Thiên rồi tiếp tục đơn thân đấu với Cương thi... đánh này giờ dùng sức quá nhiều nên Thiên Nghĩa cũng thấm mệt, Lạc Gia tiếp tục nhào tới chỗ Tuệ Như thì lại bị Thiên Nghĩa ngăn cản, đôi tay thâm đen thô ráp, da bị bong tróc do thời gian dài nằm dưới đất chĩa tới chạm phải côn của Thiên Nghĩa và rụt lại, Lạc Gia đành rút lui vào sâu trong rừng, mọi chuyện tới đó tất cả cùng nhau dìu dắt trở về nhà, và lại một lần nữa để tên cương thi đó trốn thoát, ở phía xa xa trong lùm cây Lạc Nhất Trung vẫn nhìn theo hướng Tuệ Như đi về, nước mắt bỗng dưng rơi trên gương mặt lạnh nhạt của hắn, liền lấy tay vội quệt ngang nước mắt, trong lòng hắn tự hỏi đây là thứ gì.

CƯƠNG THI DỊ TRUYỆN - THI VƯƠNG CUỐI CÙNG

Tiểu Hỏa Long
dtv-ebook.com

Chương 6: Uẩn Khúc Còn Đâu Đó

Mấy ngày nay chật vật với tên cương thi đó quá Tuệ Như cứ mãi suy nghĩ về hắn mà quên ăn.

Tuệ Như thẫn nghĩ:

"Tại sao hắn lại luôn nhắm đến mình, mà lại còn luôn gọi mình là Lục Nhi gì đó nữa, Chẳng lẽ đó là tên gọi người hắn yêu hay sao?"

Cùng khoảng thời gian đó Thiên Nghĩa đã ở bên lão Thiên tức trực bên giường bệnh của ông ấy vì trấn chiến lần trước lão Thiên bị đánh trọng thương hôn mê phải nằm viện mấy ngày qua, Thiên Nghĩa ngồi trên ghế cạnh giường mà ngủ gật được một lúc thì lão Thiên cũng vừa tỉnh lại, lão cử động nhẹ làm cho Nghĩa chợt thức dậy.

- Bộ... cậu đã ở đây trong lúc ta nằm ngủ ở đây à?

Thiên Nghĩa dụi mắt rồi nói:

- Vâng! Ông đã chịu đi theo tôi thì tôi cũng phải chịu trách nhiệm với ông chứ, làm sao bỏ ông được.

- Ta rất cảm kích, nhưng dù sao thì ta cũng nói trước là tên cương thi này không phải cương thi tầm thường đâu, cậu và cô Như phải cẩn thận.

Nói rồi lão ho sặc sụa, Thiên Nghĩa an ủi:

- Thôi ông nằm nghỉ đi, mọi chuyện cứ để tôi lo, tôi và Tuệ Như sẽ bàn tính sau!

Nói rồi Thiên Nghĩa bước ra khỏi phòng bệnh và đóng cửa lại cho lão Thiên nghỉ ngơi, cậu ra về và đi thẳng đến chỗ của Tuệ Như xem tình hình cô thế nào?

Nhà của Tuệ Như nằm cách xa trung tâm thành phố khoảng 40km, ở ngay trong khu chung cư cũ kĩ do một người bạn giới thiệu Như đến đó ở vì chỗ này giá rẻ. Trưa ngày hôm đó Tuệ Như đang nằm ngủ thì bỗng dưng nghe một tiếng gầm lớn ở bên ngoài, cô biết chuyện chẳng lành bèn ra ngoài xem thử, cùng lúc đó trên đường đến nhà Tuệ Như thì Thiên Nghĩa cũng nghe được tiếng gầm ấy, thầm nghĩ trong bụng đoán chắc đây là của Thi Vương Lạc Gia nên hấn vội tăng ga chạy thật nhanh đến nơi của Tuệ Như vì sợ cô ấy sẽ gặp chuyện.

Cũng như mọi khi, Tuệ Như chỉ nghe được tiếng mà không thấy hình, cô cẩn thận theo một con dao nhỏ vì cô tin chắc chắn là tên cường thi đó lén mò đến đây là để tìm mình chứ không ngoài ai khác. Bước từng bước thật chậm xuống bậc thang, đến gần xuống tầng triệt của khung chung cư cô cảm giác được nhiệt độ quanh đây có vẻ như hơi lạnh, gió vẫn thổi mặc dù quanh đó không có một cái cửa sổ nào, mùi hôi thối bốc lên, cổ che mũi lại và đi tiếp xuống tầng dưới để ra ngoài xem thế nào, ánh nắng chiều bị mây che kín bầu trời, Tuệ Như bắt đầu nghe tiếng bước chân gõ theo từng nhịp đập.

"thình thịch"

Đôi chân của Như rung lên và khó để cô có thể bước tiếp thêm vài bước nữa, cô cảm nhận như bóng tối của màn đêm đang bao phủ nơi cầu thang này trải dài xuống tầng dưới... tiếng bước chân ở đâu đó vẫn gõ

"cọc cọc"

Đi đâu đáng lạ ở đây tuy là khung chung cư nhưng hôm nay bỗng vắng tanh không một bóng người, cứ như mọi người ngủ hết rồi vậy, không một tiếng động nào ngoài tiếng bước chân khô khan đó, Tuệ Như vội vàng lấy điện thoại ra gọi cho Thiên Nghĩa nhưng không có sóng, đột ngột một vài ngọn đèn khắp khu chung cư cứ bật tắt liên hồi rồi dứt bóng.

" vụt... xoãng"

Một thứ gì đó vừa thoảng qua phía cuối đường, một cái bóng đèn vừa rơi xuống nền gạch, một vết máu dính trên tường còn ướt, Tuệ Như đi ngang qua một phòng cửa mở tang hoang gần lâu 1, bước vào bên trong mọi thứ rối tung cả lên, một chiếc gương dựng ngay trước mặt Như, cô đến và lau nhẹ chiếc gương do bụi bám, và rồi tiếng la thất thanh cất lên đột ngột.

" á....á...á"

Tiếng hét của Tuệ Như làm cho Thiên Nghĩa vừa chạy vào khu chung cư ấy nghe thấy, anh vội chạy lên thật nhanh, trong khi đó Tuệ Như miệng run lấp bắp.

" K..i...ến Nammm"

Hình ảnh đó vẫn ở trong chiếc gương nhìn cô và mỉm cười một cách man rợ.

- Ki..ến Nammm...!!! Sao, sao anh lại ở đây?, khô..ng, không phải anh đã chết rồi hay sao?

Tuệ Như quay người lại nhìn nhưng không thấy ai ở phía sau cả, cô thụt lùi ra sau bỗng chạm vào thứ gì đó phía sau rồi bất ngờ đôi bàn tay góm ghiếc gân máu nổi lên bóp cổ Như đến nghẹt thở, cánh cửa phòng đóng lại

" R`ân"

Vừa đúng lúc Thiên Nghĩa đến kịp, Thiên Nghĩa gõ thật mạnh cửa nhưng có lẽ cửa đã bị khóa trái.

Tuệ Như ú ớ:

- Thiê..n Ng..hĩa... cứu!!!

- Tuệ Như!, cô có sao không, cô bị sao vậy?

Tuệ Như không thể nào cất tiếng lên được trong khi đó trước mắt cô rõ ràng đang là Kiến Nam đang bóp cổ cô. Lại một lần nữa tiếng g`âm của Lạc Gia lại vang lên nghe chói tai, đôi tay vô hình đó bỗng buông ra r`ồi vụt biến mất trong màn đêm, Tuệ Như ng`ã bệt xuống thở dốc. Lúc này Thiên Nghĩa đã phá cửa xông vào, chạy đến bên Tuệ Như.

- Cô không sao chứ? Vừa r`ồi đã xảy ra chuyện gì?

Như thở vấp r`ồi nói:

- Vừa r`ồi tôi bị Kiến Nam siết cổ, tôi không biết tại sao anh ấy chết r`ồi nhưng giờ lại xuất hiện ở đây, vừa đúng lúc tiếng g`âm ấy lại xuất hiện thì h`ắn vội buông tôi ra.

- Có thể tên Thi Vương đó đang bảo vệ cô! Lúc trên đường đến đây tôi đã nghe thấy tiếng g`âm của h`ắn.

CƯƠNG THI DỊ TRUYỆN - THI VƯƠNG CUỐI CÙNG

Tiểu Hỏa Long
dtv-ebook.com

Chương 7: Vô Tâm

- Làm sao anh biết được là hắn đang bảo vệ tôi chứ?

Thiên Nghĩa ấp úng:

- Ờ, thì... tôi cũng chỉ đoán thôi, à mà lúc nãy tôi có nghe cô nhắc đến Kiến Nam, vậy rốt cuộc lúc nãy cô có chuyện gì?

- Tôi thật sự cũng đang rất hoang mang đây, lúc nãy quả thật chính là anh ta đến bóp cổ tôi, tôi còn nhớ như in cánh tay của anh ấy vẫn còn rướm máu, đôi mắt trợn trắng nhìn tôi, anh không tin thì anh coi đờ của tôi đây này vẫn còn dính máu của anh ta.

(nhìn lại đờ)

- Ờ, lúc nãy anh ấy người ướm đờ máu me thế kia chạm vào mình mà sao lại không có gì hết vậy nhỉ?

Thiên Nghĩa lúc này cũng vô tình nhận ra được đi ầu gì đó kì lạ:

- Thôi r ồi, cô nhìn lại vào gương đi, hình như trên cổ của cô có một vết b ầm tím kia kìa!

- Lẽ nào anh ấy lại thành ma r ồi quay lại tìm tôi chứ, tôi đã làm gì?

Nghĩa gạt tay:

- Thôi tạm thời cô qua nhà tôi ở đờ đi, bên tôi có phòng riêng, cô cứ ở đó cho tiện, cô tiếp tục ở đây tôi không yên tâm đâu.

- Liệu anh có thấy phiền không?

- Không sao!

Nói rồi cả hai đi nhau ra khỏi khu chung cư cũ kĩ đó, chân của Tuệ Như bị trật do lúc này phải vật lộn với thứ kinh khủng kia nhưng cô ấy không than đau một lời nào do Thiên Nghĩa đã cõng cô ấy mà đi. Không biết từ lúc nào mà Thiên Nghĩa lại thân với Tuệ Như đến như vậy.

Qua ngày hôm sau, Như và Thiên Nghĩa vào bệnh viện thăm lão Thiên. Hai người cùng nhau kể rõ mọi chuyện của ngày hôm qua cho lão nghe, lão lại nằm trằm ngâm suy nghĩ như mọi khi.

Lão Thiên thở dài:

- Sao mọi chuyện càng ngày càng phức tạp hơn vậy? Đầu tiên là chuyện Lạc Gia hẳn cố bảo vệ cô Như rồi giờ lại đến chuyện Kiến Nam xuất hiện cố giết cô ấy, sau khi xuất viện tôi phải cố gắng gọi hồn của cậu ta lên mà hỏi chuyện thì mới rõ được chân tướng sự việc.

Sau khi cả ba người bàn chuyện xong thì cũng đến chiều, Như đem đồ qua ở đỡ phòng của Thiên Nghĩa một thời gian, nhưng cũng không biết là tạm bao nhiêu ngày nhưng trong lòng cô ấy luôn nghĩ là ở càng lâu càng tốt, vì nhà của Thiên Nghĩa rất đẹp tội gì mà không ở.

Một tuần sau khi ở nhờ nhà của Thiên Nghĩa, Như rất yên tâm vì có cậu ta bảo vệ, mặc dù vậy nhưng trong lòng của cả hai con người đều chỉ nghĩ là bạn bè thôi, những ngày ở chung nhà với Thiên Nghĩa quả thực là rất an toàn, không có chuyện gì xảy ra, Lạc Gia vẫn ở đâu đó ngoài kia nhưng ko thấy tivi nói gì liên quan đến người chết nữa, nhưng tưởng chừng như mọi thứ sẽ yên bình thì đến một tuần sau, lúc mà lão Thiên cũng khỏe lại rồi xin xuất viện, sáng hôm đó Như và Thiên Nghĩa cùng nhau chuẩn bị ra ngoài và đi đến đón lão Thiên, trong lúc đánh răng rửa mặt bất chợt cô lại nhìn thấy Kiến Nam đang đứng ở phía sau nhìn cô chăm chăm, miệng cười đến toét mang tai máu chảy xuống ướt cả nền, cô hét thật lớn. Thiên Nghĩa ở ngoài phòng khách nghe tiếng la thất thanh của Như thì vội

chạy vào, thấy Như đã nằm bất động dưới nệm nhà từ bao giờ rồi, Nghĩa vội lấy dầu thoa cho Như, đến khi tỉnh lại người của Như rung càn cập.

- Vừa rồi đã có chuyện gì vậy?

- Hic hic, tôi lại nhìn thấy cậu ta, hẳn nhìn tôi rồi cười một cách man rợ, trên gương vẫn còn dòng chữ "vô tâm" bằng máu leo lét!

- Lúc tôi vào thì tôi đã thấy cô ngất xỉu rồi, có thấy cái gì đâu.

Như im lặng rồi cố gắng níu tay Nghĩa:

- Thôi... bây giờ đến đón lão Thiên trước đã.

Thiên Nghĩa gạt đầu rồi dìu cô ra xe, chạy một mạch thật nhanh đến bệnh viện gặp lão Thiên, trên xe gió thổi tạt vào mặt Như vì đi bằng xe mô tô, lúc queo cua cô nhìn thấy một bóng đen đứng bên đường nhìn rất giống Kiến Nam rồi cô lại rùng mình.

- Chuyện gì nữa đây?

- Không có gì!

Câu nói của Như làm cho Thiên Nghĩa có vẻ hiểu được gì đó, anh cũng không nói gì mà im lặng tăng ga chạy tiếp.

CƯƠNG THI DI TRUYỆN - THI VƯƠNG CUỐI CÙNG

Tiểu Hỏa Long
dtv-ebook.com

Chương 8: Người Trở Về Từ Thế Giới Bên Kia

Sau khi đón lão Thiên về nhà, cũng trên đường vừa đi Tuệ Như vừa kể lại đầu đuôi câu chuyện lúc sáng khi chuẩn bị đi đón lão về từ bệnh viện đã gặp phải. Kể cho đến khi về tới nhà, lật đật để đồ đạc xuống Thiên Nghĩa đi rót một ít nước cho Như và lão Thiên uống lấy hơi, vừa xuất viện chứ lão cũng mệt lắm, bản thân lão cũng phải công nhận là bị thương lần này nhém tí là mất mạng như chơi chứ không phải vừa, lão cũng không ngờ là Lạc Gia lại mạnh đến như vậy. Quay lại không gian lúc này thì ba người đều đang ngồi ở phòng khách nhà của Thiên Nghĩa, sau khi nghe Tuệ Như kể hết mọi chuyện thì lão lại thở dài.

- Chuyện của các người sao mà rắc rối phức tạp con bọ cạp quá đi, ta không biết phải nói sao nữa, Nhưng... nếu cô chịu suy nghĩ kĩ lại sẽ thấy rõ một điều là cô có nói lúc cô thấy anh ta thì cô còn thấy trên gương ghi rõ một dòng chữ là "vô tâm" vậy ý hấn muốn nói là cô vô tâm với hấn à?

- Sao ông lại nói vậy, chúng tôi dù sao cũng là bạn thân đã lâu cơ sao tôi lại vô tâm như cậu ấy nghĩ chứ, không lẽ vì đêm lúc cậu ấy bị tấn công mà tôi không làm gì được mà cậu ấy lại nghĩ là mình vô tâm với cậu ấy thì... thật thì quả là không công bằng và thật vô lý đối với tôi quá ông có hiểu không.

Thiên Nghĩa ngăn lời:

- Thôi, mọi người chớ vội hoài nghi mà suy đoán, theo tôi thì cũng phải đến lúc cho cô ấy gặp Lạc Gia và nói chuyện với hấn thử xem sao đã, tôi cũng tin là hấn không làm gì hại Tuệ Như đâu vì hiện tại hấn đang làm gương Tuệ Như chính là cái cô người yêu tên Lục Nhi gì ấy của hấn.

Lão Thiên vỗ bàn:

- Đúng rồi! Sao ta lại quên cái chi tiết này thế nhỉ, cách này chắc chắn là có hiệu quả với hắn, khỏi dùng bùa phép gì nữa, Tuệ Như à! cô nói chuyện với hắn thì chắc chắn hắn ta sẽ nghe lời mà, đừng lo.

Tuệ Như thở dài ngao ngán:

- Tôi phải làm sao đây chứ? cái xác biết đi đó thật ghê rợn, nhưng mà thôi dù sao thì hắn cũng đã giúp tôi đuổi hồn Kiến Nam ra lúc tôi còn ở trong ngôi nhà, tôi sẽ cố thử xem sao.

Nói xong xuôi cả ba người bàn sang chuyện khác tám tía lia tía lia nguyên ngày, chiều tối ông Thiên trở về nhà chỉ còn lại Thiên Nghĩa và Tuệ Như, trước khi đi lão Thiên cũng không quên gửi cho Như một lá bùa hộ thân đã niệm ấn chú vào đó và nhấn nhủ.

"hãy đeo nó bên mình, cô sẽ được bình an và tạm thời yên ổn"

Trở lại màn đêm u ám, không gian ngôi nhà rộng rãi khang trang nhưng thiếu vắng bóng người nên nhìn như chẳng khác gì ngôi nhà hoang cả, chỉ có mỗi mình Thiên Nghĩa ở, thật ra thì ngôi nhà ấy Thiên Nghĩa vừa mới mua nên vẫn chưa mượn người giúp việc, bố mẹ của Thiên Nghĩa thì đã định cư ở nước ngoài rồi phải lâu lắm mới qua thăm Nghĩa, dù vậy nhưng cậu ta vẫn không buồn mà ngược lại rất lạc quan và luôn tự lực cánh sinh.

Giờ này trời cũng đã tối, Thiên Nghĩa dẫn Tuệ Như ra ngoài ăn đêm xong rồi về nhà ngủ, cô mượn dàn máy tính của Thiên Nghĩa tìm kiếm một chút thông tin gì đó, tuy là sợ ma lắm nhưng cô vẫn thích đọc những câu chuyện ma mang màu sắc tâm linh ấy, truyện mà cô thường hay đọc nhất những loại truyện mang đầy màu sắc dị thường, hôm nay cô vừa nhận được một tin nhắn của một người lạ mặt và đã thêm cô vào một nhóm tên là Thế Giới Tâm Linh, ở bên cái tên đó là một dấu x màu đỏ thật lớn, cô bấm vào xem trong đó có gì không?

Ban đầu thì đọc những câu chuyện ma trong đó cũng thấy thú vị nhưng dần dần cô phát hiện ra những câu chuyện trong đó cứ như là đang nói về

bản thân Tuệ Như vậy, một lần nữa cô làm bàn hoàn khi xem thông tin nhóm.

- Cái gì? Không thể nào có chuyện vô lý vậy được, thời gian thành lập là ở tương lai ư! có gì đó nhầm lẫn ở đây thì phải?

Nhưng không, cô dụi mắt rồi nhìn lại vẫn như vậy, bài đăng được viết vào thời điểm một tháng ngay sau khi nhóm được thành lập, nhưng trên thực tế ngày đăng và ngày thành lập nhóm hoàn toàn ngược nhau.

"ring ring"

Điện thoại reo làm Tuệ Như giật mình, cô nhấc máy lên và nghe.

- A lô ai đó? giờ này cũng 11 giờ khuya rồi... ai mà gọi thế không biết.

Tiếng khóc xen lẫn tiếng cười sột soạt bên kia phát ra từ chiếc điện thoại của Như, tay cô khẽ nhai mồm, Như mới lập lại lần nữa

"alo, ai vậy...?"

“Sột soạt”

Tiếng gió rít trong đêm như tiếng gọi vọng về từ thế giới bên kia "tại sao cô không cứu tôi" ... tút tút...

Tuệ Như vừa nghe thấy tiếng nói quen thuộc cô vút ngay chiếc điện thoại xuống đất, bất ngờ một bàn tay lạnh ngắt máu chảy do bị cắt cổ tay nhưng chưa dứt là chụp lấy mặt của Tuệ Như làm cô hét lớn rồi giật mình tỉnh giấc, Thiên Nghĩa nằm ở ghế sofa ngoài phòng khách chạy vào.

- Có chuyện gì thế? Cô gặp ác mộng à?

Tuệ Như người đổ mồ hôi như tắm, tóc tai bù xù:

- À... ờ tôi không sao, anh cứ ngủ tiếp đi!

Nghe vậy rồi Thiên Nghĩa cũng gật gật đầu rồi lê thân từ từ ra phòng khách, còn lại Tuệ Như vẫn không thể nào ngủ được trong đêm đó, cô đắp chăn cao lên và cố gắng ngủ, Ngoài cửa sổ vẫn có một bóng người nhìn vào chỗ dàn máy tính gần cửa sổ phòng vẫn đang hoạt động và bật đúng ngay cái hội nhóm đó.

CƯƠNG THI DỊ TRUYỆN - THI VƯƠNG CUỐI CÙNG

Tiểu Hỏa Long
dtv-ebook.com

Chương 9: Nỗi Ám Ảnh

Sáng nay Tuệ Như trông có vẻ bơ phờ hơn hẳn, hai mắt thâm quầng đen thẫm, sáng nay có buổi thuyết trình ở trường nên cô phải gắng gượng dậy đi học. Dù là đại học nhưng cô chưa bao giờ bỏ một tiết học nào như một số cô cậu sinh viên khác, nhưng kể từ khi xảy ra những chuyện kinh khủng trong thời gian qua thì Tuệ Như đã bỏ bê việc học quá nhiều.

Thiên Nghĩa tò mò hỏi:

- Hôm nay trong cô mệt mỏi vậy?

- Không sao, tôi ổn mà!

- Rốt cuộc thì đêm qua đã xảy ra chuyện gì? Tôi không tin là cô ổn chút nào đâu, giờ cô đã ở nhà tôi rồi có chuyện gì thì cô cũng phải cho tôi biết chứ.

Tuệ Như ngập ngừng rồi kể lại đầu đuôi chuyện hôm qua mình thấy gì.

Sau khi kể xong Thiên nghĩa nhăn mặt.

- Thôi cô đi học đi, chuyện đó để tôi qua bàn với lão Thiên coi sao đã, nhưng chắc chắn là cô phải tìm đến Lạc Gia trước rồi nói chuyện với hắn nữa mới được

Tuệ Như: uh, vậy tôi đi đây, chào anh.

- Đi cẩn thận!

Thiên Nghĩa nói với theo.

Ngay lúc Tuệ Như vừa ra khỏi nhà, Nghĩa gọi cho lão Thiên và hẹn ra gặp rồi bắt đầu bàn tính chuyện quan trọng. Thiên Nghĩa hẹn lão Thiên ở một quán cafe gần nhà lão Thiên, cả hai cùng ngồi vào ghế kê mỗi người một ly TRÀ ĐÁ rồi ngồi nói chuyện với nhau.

- Lại tiếp tục nữa sao?, hàizz... vậy thì nội trong bữa nay hoặc ngày mai thì chúng ta phải nhanh chóng cho Tuệ Như gặp Lạc Gia để nói chuyện với hắn, à hay là tối nay làm luôn đi.

- Thôi qua nay cô ta kiệt sức lắm rồi... để tối mai được không?

- Thôi được vậy thì cứ tối mai vậy!

Thời gian này Lạc Nhất Trung tìm vào sâu trong hang núi để trú ngụ và nhàn để tách biệt với con người, hắn không muốn giết người nữa, những cơn khát máu hắn thường tìm đến các loài động vật nhỏ như thỏ, chồn để ăn nhàn không chế cơn thèm máu của người, hắn bắt đầu nói được vài chữ nhưng thứ mà hắn luôn nghĩ đến vẫn là hình hài của Tuệ Như với cái tên mới tình lúc xưa của hắn.

"Lục Nhi"

Không hiểu sao khi nói tên đó ra thì hắn chỉ có thể ứ ớ như em bé chứ không thể nào đọc rõ ràng được.

Trở lại ngôi trường mà Tuệ Như đang học, sau một buổi học cô ở lại căn tin trường để ăn trưa,... cô vừa ngồi ăn vừa nghĩ đến chuyện hồi tối quá mà đến giờ vẫn còn rung, rung vì nó xảy ra bất ngờ và đầy bí ẩn, những chuyện ma mị đó trước giờ cô còn khó có thể tin hơn là chuyện của Lạc Nhất Trung nữa mà giờ lại thành ra như vậy, nghĩ mong lung rồi nhìn xuống phần cơm cô lập tức giật mình rồi hét lớn

Thứ cô nhìn thấy trước mặt và đang ăn này giờ là một đồng thịt thối rữa. Con mắt, ngón tay vẫn còn ngọ nguậy trong bát canh cô đang ăn, cô vút nó ra xa nghe kêu một tiếng "xoảng" ... tất cả mọi người quanh đó nhìn cô chằm chằm

Cô nhìn quanh rồi lấy lại tinh thần,... chỗ đồ ăn của cô vẫn như cũ không còn gợn ghê như lúc nãy nữa, giờ đây Tuệ Như quá ám ảnh Kiến Nam hay có chàng anh ta vẫn còn đang đi theo cô ấy?

Tuệ Như gọi điện hỏi Thiên Nghĩa đang ở đâu và chạy thật nhanh về gặp, khi đến nơi lão Thiên cũng còn ngồi đó sẵn tiện cô kể luôn chuyện vừa rồi cho hai người họ nghe.

Lúc trước khi bước vào lão Thiên đã nhìn thấy tên Kiến Nam vẫn còn lảng vảng phía sau Tuệ Như, nên trong bụng cũng ngầm nghĩ hiểu ra được một vài vấn đề, lão đi từ từ đến và nói với ra sau lưng Tuệ Như.

- Âm dương cách biệt, chuyện của người không liên quan gì đến cô gái này, hãy buông tha cho cô ấy, ta sẽ đồng ý lập đàn cầu siêu cho cậu. Đừng tiếp tục lầm sai thêm nữa!

Thấy lão Thiên đứng nói chuyện một mình, tuy Thiên Nghĩa không biết gì nhưng thời gian mà anh quen biết lão cũng lâu nên anh thừa sức đoán ra thứ mà lão đang nói chuyện là gì, Thiên Nghĩa vẫn ngồi đó và im lặng ngoắt tay ra hiệu kêu Tuệ Như vào ngồi rồi kêu luôn nước cho cô ấy mặc cho lão Thiên vẫn đứng ngoài cửa quán nói vọng ra, ai cũng nhìn ông ấy một cách kỳ quặc. Khi xong xuôi rồi lao vào ghế ngồi tiếp tục uống nước như chưa có chuyện gì xảy ra.

CƯƠNG THI DI TRUYỆN - THI VƯƠNG CUỐI CÙNG

Tiểu Hỏa Long
dtv-ebook.com

Chương 10: Ánh Sáng Nơi Cuối Đường

Lão Thiên trở lại vào bàn tiếp tục ng ấ uống nước, người của lão run run.

- Ông bị làm sao thế? Sao tự dưng nói chuyện với ai đó ngoài kia xong rồi giờ mặt xanh xao quá vậy?

Trong ng ập ngừng lão nói ra mà cả Tuệ Như và Thiên Nghĩa chết lặng.

- Thằng Nam nó đi theo con bé Như vì... vì nó không cam tâm chết một cách vô lý như vậy, nó bảo là sẽ ám cô cho đến khi nào cô chết.

- Ông nói gì, tại sao anh ấy lại nói như vậy chứ?

Thiên Nghĩa cắt ngang lời:

- Cô không nghe lão Thiên nói gì à?, hắn ta đang ám cô vì cô đã bỏ rơi hắn trong lúc đó và giờ hắn cũng thành u h ần rồi chả còn lý trí tỉnh táo để nhận biết đúng sai nữa.

- Suyt! Hắn vẫn còn đang đứng ở ngoài đó, cũng may là quán cà phê này bên trong có thờ thần giữ cửa nên nó không vào được, giờ ta cũng không nghĩ là đối phó được với hắn chưa kể là ta cũng chỉ vừa mới hồi phục.

Sau buổi nói chuyện đó Tuệ Như lại nhớ đến Kiến Nam, trong lòng lại có chút ân hận nhưng không phải vì thế mà cô cảm thấy mình có lỗi, cô luôn muốn Kiến Nam hiểu nhưng có lẽ bây giờ thì đã quá muộn. Tối đêm đó cũng như mọi ngày, cô không ngủ được vì cô lúc nào cũng cảm giác như

có ai đó đang nhìn mình nhưng Tuệ Như không hề hay biết là ở ngoài cửa sổ kia thì một bóng đen vắt vưởng vẫn đang đứng đó nhìn cô.

Qua ngày hôm sau ba người tập trung lại quyết định tối nay sẽ trở vào khu rừng xưa để gặp Lạc Nhất Trung, thật ra thì trong lòng Tuệ Như vẫn thấy lo, liệu không biết cuộc đàm phán có ổn hay không? Sáng hôm đó mọi người cùng nhau ăn sáng rồi tập trung tại nhà Thiên Nghĩa để nghỉ ngơi, lão Thiên tiếp tục vẽ bùa và chuẩn bị tất tậ mọi dụng cụ trừ tà hơn còn Thiên Nghĩa thì chỉ vòn vẹn một cây côn. Đến khi trời tối cả ba người dắt nhau vào khu rừng ấy, tiếng gió thổi... các cành cây va chạm vào nhau kêu xào xạc, đêm nay trời không trăng không sao, tất cả như chìm vào một màn đêm đen tối hòa lẫn vào không gian âm u của nơi rừng thiên nước độc này. Cho dù là một khu rừng nhỏ nhưng với khung cảnh lúc này thì nó không hề nhỏ chút nào, trên tay ba người cầm một chiếc đèn pin nhỏ, đủ rọi đường phía trước.

Một cơn gió lạnh bỗng vụt qua, Lạc Gia đã ở ngay trước mặt Tuệ Như, anh ta vẫn cứ ứ ớ gọi cô bằng cái tên xa lạ như lần trước. Nhưng... lần này cả ba người đều cảm nhận được Lạc Gia có vẻ đã có cảm xúc nhiều hơn, mặc dù hẳn không bao giờ cười. Cuộc nói chuyện giữa người và ma bắt đầu.

- Rốt cuộc thì... anh là gì? Tại sao anh lại giết bạn của tôi?

Lạc Nhất Trung im lặng, nước mắt lại chảy ra trên gương mặt lạnh tanh của hắn:

- Cương... thi, ng...ười x...ấu.

- Anh xem tôi là gì và tại sao anh lại đi theo tôi? Hình như chúng ta chưa từng quen biết nhau thì phải?

Nhất Trung lắp bắp:

- Yêu Lục Nhi, bảo vệ Lục Nhi... thanh mai trúc mã!

Lạc Gia vừa nói nước mắt vừa rơi, làm cho Tuệ Như và hai người còn lại đó là Thiên Nghĩa và lão Thiên cũng không khỏi xúc động mà rơi lệ theo.

- Nếu anh đi theo bảo vệ cho tôi thì anh có hứa là sẽ không giết người và uống máu người nữa không?

- Ta... ta ...!

Lạc Gia nhẹ gật đầu.

- Anh là người Trung Quốc nhưng không ngờ rằng anh lại nói sõi tiếng Việt như vậy.

Kể từ hôm đó ba người quyết định cho Nhất Trung đi theo, mỗi ngày đầu cho Nhất Trung ăn bằng máu đã hết hạn ở bệnh viện, học nói và viết chữ, Thiên Nghĩa dẫn Lạc Gia rửa cơ thể dù là cương thi không cần thiết nhưng với hình dạng như thế thì khó có thể ra ngoài, đồ của anh ấy thì được Thiên Nghĩa thay vào một bộ đồ đơn giản gồm sơ mi và quần dài.

Ba tháng sau khi đã quen hết mọi thứ dần dần Nhất Trung cũng bắt đầu giống người hơn, nói chuyện lưu loát hơn so với ngày đầu ở chỗ của Thiên Nghĩa, ban đêm Lạc Gia không ngủ, chỉ đứng một góc tường quay mặt vào trong thế nhưng đôi khi đi đầu đó lại làm Thiên Nghĩa hoảng sợ mỗi khi thức dậy đi vệ sinh... khoảng thời gian từ khi dẫn Lạc Gia về nhà thì hầu như Tuệ Như đã không nhận ra rằng cô không còn mơ thấy ác mộng nữa, ngủ ngon hơn bao giờ hết.

---.---

Liệu quyết định của cả ba người là cho Lạc Gia đi theo có phải là quyết định đúng đắn hay không? Liệu còn chuyện gì xảy ra với Tuệ Như nữa?... Tất cả vẫn còn là bí ẩn...!!!

CƯƠNG THI DI TRUYỆN - THI VƯƠNG CUỐI CÙNG

Tiểu Hỏa Long
dtv-ebook.com

Chương 11: Lần Đầu Tập Làm Người

Vậy là đã gần ba tháng kể từ lúc đưa Lạc Nhất Trung về ở cùng và dạy hắn cách để hòa nhập với con người, quả thật thì bản thân Tuệ Như cũng như Thiên Nghĩa cũng rất bất ngờ với ý chí của Nhất Trung. Khoảng thời gian qua hắn đã không giết hại hay phá phách ai, hắn luôn đi theo Tuệ Như để học hỏi những thứ mà trước giờ hắn chưa hề nghĩ đến đằng sau những nạn nhân mà hắn giết, Nhất Trung giờ đây dần cởi mở hơn với mọi người, hắn đã bắt đầu nói chuyện với Thiên Nghĩa, lão Thiên và những người xung quanh nhưng có những thứ mà hắn không thể vượt qua giới hạn đó là Nhất Trung không ăn được đồ ăn của con người, mà chỉ có thể uống được cà phê hay các loại nước thôi, nhưng cũng có mức độ nếu uống nhiều sẽ bị sinh mà chết. Ngồi giữa phòng khách, hai người nói chuyện rất thoải mái với nhau trong khi Thiên Nghĩa phải vào công ty làm một số giấy tờ.

Tuệ Như ngỏ lời:

- Nhất Trung này! Thật ra thì anh đã bao nhiêu tuổi rồi?

- Đã hơn 300 tuổi rồi, Như là kiếp sau của Lạc Nhi, ta biết đi đâu đó khi ở đây vì mọi cử chỉ của Như không hoàn toàn giống Lạc Nhi của ta cho lắm, nhưng có lẽ đi đâu đó không còn quan trọng với ta nữa.

- Anh thật sự nghĩ vậy thì tốt, thôi để tôi vào bệnh viện lấy thêm thức ăn cho anh.

Ngay khi Tuệ Như quay mặt bước đi, Nhất Trung liền đưa tay nắm lấy tay Tuệ Như lại:

- Cảm ơn! Tôi rất biết ơn Như và mọi người đã giúp đỡ trong thời gian qua, đã đến lúc ta cũng phải bắt đầu ra ngoài đi làm kiếm tiền, sống hòa nhập với thế giới này.

- Vì sao anh lại thành cương thi như vậy?

- Thật ra thì ta cũng không biết nữa, khoảng mấy trăm năm trước vào thời nhà Thanh, ta là một quan lớn của triều đình. Dòng tộc họ Lạc nhà ta là một dòng tộc lớn và cao quý trong hoàng cung nhưng vì có kẻ hãm hại mà ta và dòng tộc bị tru vi cửu tộc phải chết hết, từ lúc bị giết đến khi tỉnh giấc ta không hề hay biết gì cả, chỉ biết là rất đói và phải luôn tìm máu để ăn.

Tuệ Như nghe đến đây cũng thấy tiếc thương cho số phận của Lạc Nhất Trung vì ông trời đã cố trêu đùa anh ấy...

Vừa mở cửa vào Thiên Nghĩa nói vọng theo, giờ thì anh yên tâm đi tôi đã tìm cho anh một việc thích hợp với anh rồi, anh cứ làm ở chỗ tôi. Một cương thi thân thủ bất phàm như vậy thì làm những công việc như anh thì công việc bắt ma hay truy bắt tội phạm là hoàn hảo. Lần này cho anh một cơ hội để hoàn lương đó, hãy cố trân trọng.

Nhất Trung lên tiếng:

- Vậy thì tốt quá, việc gì ta cũng làm, cảm ơn cậu! Thiên Nghĩa.

- Có gì đâu, tôi đã xem anh như một người anh em trong nhà rồi.

Đang nói chuyện rôm rả thì từ ngoài cổng lão Thiên chạy thụt mạng vào báo.

Lão Thiên vừa nói vừa thở hổn hển:

- Này! có vụ mới nữa này, mấy đứa có làm không? Sẵn đây dẫn Lạc Gia theo để hấn học hỏi.

Thiên Nghĩa mở lời trước:

- Ông nói có vụ mới là vụ gì?

- Hừ! Chuyện là ta nhận được một tin là ở đường TTP ngay hẻm cuối đường có một ngôi nhà bị ma ám đang cần ta đến để xem tình hình nên ta mới chạy sang đây rồi đây.

Tuệ Như bước ra đưa cho Nhất Trung ít huyết heo rồi nói:

- Nhất Trung à! Anh có đi không?

- Được! ta sẽ đi một chuyến xem sao.

CƯƠNG THI DỊ TRUYỆN - THI VƯƠNG CUỐI CÙNG

Tiểu Hỏa Long
dtv-ebook.com

Chương 12: Căn Nhà Cuối Hẻm

Mười giờ đêm cả bốn người gồm Nhất Trung, lão Thiên, Tuệ Như và Thiên Nghĩa đã lần mò đến khu hẻm đường TTP, trong hẻm những ngôi nhà được xây cạnh nhau chen chúc từng ngôi nhà một, tất cả giờ đây đã đóng khép cửa từ bao giờ rồi. Sự cũ kĩ của những ngôi nhà trong hẻm cùng với một bầu trời đen tối đã làm cho cái khung cảnh của cả khu hẻm đó thật ghê rợn đến lạ, ngọn gió vi vu thổi dờn dập như đang nhắc nhở vùng đất này từ lâu đã không được yên bình, tiếng mèo đang xen tiếng chó sủa đâu đó như muốn phá tan cái không gian tĩnh lặng. Sở dĩ lão Thiên quyết định đi vào ban đêm là vì đơn giản là ban đêm dễ tìm thấy uế linh hơn ban ngày, cho nên việc đi thanh trừng và tẩy uế bọn chúng tốt nhất vẫn là ban đêm.

Khi cả bốn người đã đi đến ngôi nhà cuối con hẻm đầy mịt mù tâm tối đó, lấy hết can đảm lão Thiên bảo.

"Ở đây ta giỏi bùa chú nhất nên ta sẽ xung phong... Nhất Trung! Người vào mở cửa đi, dù sao thì người cũng bất tử nên có chuyện gì chắc cũng không sao!"

Tuệ Như nhíu mày: này! Vậy mà ông bảo là xung phong đó hả? thôi anh lên trước đi Nhất Trung, bọn em ở ngay phía sau hỗ trợ anh.

- Thôi...! Mọi người lui ra kẻo có khí độc, để ta mở cho.

Vừa nói dứt câu Nhất Trung từ từ mở cánh cửa bám đầy bụi bặm "cọt kẹt" cánh cửa từ từ mở ra.

Thiên Nghĩa: kỳ lạ, cửa không khóa sao?

Nhất Trung bước từng bước một vào trong căn nhà, còn lại ba người từ từ bước theo sau theo dõi tình hình.

Bất thành linh:

"A Cát à! Mau về nhà..."

Một giọng nói già nua phát ra ở ngay sau bếp ngôi nhà hoang.

Thiên Nghĩa: vừa rồi có ai nghe thấy gì không?

Mọi người gật đầu... rồi

"A Cát à! Mau về nhà..." giọng nói lạnh lẽo ấy lại cất lên lần nữa, Tuệ Như nắm ghì chặt lấy tay của Nhất Trung.

Lão Thiên: dù là có âm dương nhãn nhưng ta vẫn chưa thấy tung tích con uế linh đó đâu cả, chỉ có thể cảm nhận được một luồng âm khí nặng nề đang bao phủ lên ngôi nhà này thôi!, mọi người cẩn thận.

Đi đến gần bậc thang nhỏ đi xuống bếp, một bà cô chập khoảng 40 mặc một bộ bà ba nhẵn nhúm từ từ bước ra, trời tối mà nhà lại không có đèn nên cũng chẳng nhìn rõ mặt.

Nhất Trung chặn bà ấy lại: bà từ đâu ra vậy, đây là nhà hoang sao lại có bà ở đây? Khai ra mau, bà là ai?

Giọng nói khô khan từ từ cất tiếng

"A Cát à! Mau về nhà"

Giọng nói cứ đứt quãng...

Nhất Trung: tôi hỏi bà là ai?

Rồi Nhất Trung bước ra tính nắm lấy vai bà ấy lại nhưng chụp hụt...

Từ phía ngoài vọng vào.

"Nay đêm con lại khó ngủ, con ra đây thấp cho dì vài nén nhang, dì ời dì ráng phù hộ con năm nay thi đỗ đại học nghe dì"

Nghe đến đây, cả bốn người vội quay trở ra đến chỗ một cậu thanh niên đang ng ồi bài biện cúng kiếng.

Lão Thiên: giờ này sao chú mày không nằm nhà ngủ mà lại ra cái nơi quái quỷ này làm chi, bộ... chú mày không muốn sống à.

"Dạ không ạ, con ra đây đốt cho dì con ít giấy tiền vàng bạc"

Thiên Nghĩa bèn hỏi:

- Em tên là gì?

"Dạ em tên là... A Cát"

Hai chữ "A Cát" của cậu thanh niên làm cho Tuệ Như đờ người ra, miệng rung rung.

Tuệ Như: lúc nãy chị có nghe phía sau ngôi nhà có một bà cô cứ luôn miệng gọi "A Cát à! Mau về nhà"

"Chị nói sao? Chị có nghe nhầm không? Dì Năm của em mất lâu rồi, làm gì có chuyện đó xảy ra, với lại... mà sao anh chị biết em tên A Cát vậy?, cái tên này chỉ có mỗi mình dì Năm gọi em thôi, dì ấy treo cổ tự vẫn trong căn nhà đó"

Nói rồi cậu vừa đi vừa khóc, khuất dần trong màn đêm.

Trong ngôi nhà... "A Cát à! Mau về nhà..."

Giọng nói ấy cứ lặp đi lặp lại nghe đến rợn người.

Tiếp tục trở vào trong ngôi nhà, lúc này trên gác tiếng bước chân chạm vào mặt sàn gỗ cứ "ọ ẹt..." ngay lúc này cả bốn người quyết định là chia nhau ra. Nhất Trung và Tuệ Như lên trên lầu trên xem thử còn Thiên Nghĩa và lão Thiên thì xuống căn bếp kiểm tra, trước khi đi lão Thiên nhét một lá

bùa vào túi Tuệ Như và Thiên Nghĩa nhằm mục đích để đánh dấu vị trí và để phòng thân.

"Lá bùa này chỉ có cứu hai người được một lần duy nhất nên hai người phải luôn cảnh giác, nó đang ở rất gần đây rồi, bây giờ phải chia nhau ra chỗ nó hoạt động thường xuyên để tiến hành tẩy uế."

Xong xuôi cả bốn người tách ra... Nhất Trung và Tuệ Như đến bên cạnh cầu thang rồi bước từng bước lên trên, chiếc cầu thang do đã quá lâu không sử dụng nên nó hơi lắc lư, thành cầu thang được làm bằng gỗ nay đã mục nát nên Tuệ Như phải nắm tay Nhất Trung mà đi.

Sau khi bước lên đến tầng lầu Tuệ Như và Nhất Trung mới để ý ngôi nhà này chỉ có hai phòng riêng trên lầu và cuối đường có một cái cửa sổ đang mở tang quát, gió thổi lòng lộng làm chiếc rèm cửa tung bay trong đêm tối, ánh trăng ngoài kia rọi vào hiên cửa sổ... một cái bóng vừa lướt qua, Tuệ Như giật mình lùi lại ôm Nhất Trung.

"Không sao đâu, chúng ta đi tiếp nào..."

CƯƠNG THI DI TRUYỆN - THI VƯƠNG CUỐI CÙNG

Tiểu Hỏa Long
dtv-ebook.com

Chương 13: Đôi Tay Nắm Chặt

Cả hai người Tuệ Như và Nhất Trung cùng bước vào một căn phòng trên tầng lầu của ngôi nhà cũ kĩ đó. Từng bước từng bước một, tiếng bước chân chạm trên mặt sàn mộc nứt kêu "cọt kẹt". Khi vừa bước vào thì bất thình lình cánh cửa đóng sầm lại, cả hai giật mình, cùng lúc đó chiếc radio đặt trên chiếc tủ nhỏ tự nhiên bật lên. Nó kêu rè rè một lúc rồi một giọng nói lạnh lẽo phát từ trong chiếc radio.

"đêm.. nay tr..ời lạnh lắm... ngoài cửa có ai hay?"

Giọng nói như rừ rừ ngay sát bên tai của Tuệ Như, cô rùng mình rồi thụt mình vào lòng Nhất Trung.

"cộc cộc"

Lại có thêm tiếng động phát ra từ trong chiếc tủ quần áo ở góc khuất của căn phòng

Lạc Gia nắm chặt tay Tuệ Như và tiến lại gần hơn để nghe cho rõ:

"Cộc cộc"

Tiếng động lại đột ngột phát lên

Tuệ Như ghì tay lại:

- Hay là mình xuống dưới đi Nhất Trung? Em sợ quá!

Do dự một lúc rồi Nhất Trung cũng gật đầu, cả hai vừa quay người đi thì từ trong tủ hé ra một đôi tay dài và ướt với tới nắm lấy chân Tuệ Như

rồi kéo về phía chiếc tủ... vừa kịp nhận ra Tuệ Như la thất thanh, đôi tay cô cố ghì chặt lấy nệm nhà, cô bị kéo lê lê từ từ vào trong góc tối đó, lúc ấy Nhất Trung cũng nhanh chóng nắm lấy tay Tuệ Như và giữ lại.

- Hic hic, Nhất Trung... cứu em!

- Đừng buông tay, tôi đang cố đây!

Ở dưới lầu lúc này lão Thiên tuyệt nhiên không hề hay biết gì cả và vẫn đang tìm khắp căn bếp nhưng chẳng thấy bóng dáng bà cô lúc nãy đâu, sóng điện thoại cứ chập chờn vô định.

Quay trở lại chỗ Tuệ Như lúc này đang quằn quại dưới nệm nhà trong khi Nhất Trung đang cố gắng kéo Tuệ Như trở lại, đôi tay nhót nhát gớm gớm máu vẫn nắm chặt lấy chân Tuệ Như không buông, cô vừa khóc vừa hét lớn, đi đâu lạ lùng là lúc này tuy Nhất Trung đã là cương thi rồi nhưng anh vẫn không thể kéo Như trở về được nhưng, nếu dùng hết sức thì lại sợ Tuệ Như không chịu nổi, trong bất giác anh lao tới phía chiếc tủ trong góc tối nhưng những nắm đấm của anh như chạm vào khoảng không, rõ ràng đôi tay đó vẫn đang níu kéo cô nhưng cô không thể nào thoát ra được, Tuệ Như vật lộn dưới sàn nhà đến khi đôi tay bấu vào nệm nhà gớm máu trong khi Nhất Trung vẫn đang cố chụp lấy đôi tay quý quai trong tủ ấy, khi mà Tuệ Như đã không chịu nổi thì cô đã buông tay, lập tức cô bị kéo vào trong chiếc tủ vào đóng sầm lại. Nhất Trung ở ngoài cố gắng phá vỡ chiếc tủ nhưng không sao làm được.

Lúc này mọi thứ như chìm vào trong im lặng, Nhất Trung ngẩn ngơ đó chờ đợi trong vô vọng. Rồi, lão Thiên và Thiên Nghĩa cuối cùng cũng mò lên tới tầng lầu và đi vào phòng chỗ Nhất Trung ở đó, gặp được lão Thiên thì Nhất Trung mới mau chóng kể lại ngắn gọn cho lão nghe.

Lão Thiên mới lấy trong túi ra một lá bùa rồi vẽ bằng tay không lên lá bùa vài ấn chú xong đem dán lên chiếc tủ, ông niệm thêm một tràng tiếng Hoa, thì ngay lúc đó chiếc tủ mới mở ra, Tuệ Như ngất xỉu ngất bệt gọn trong chiếc tủ, khắp người trầy trụa, đôi tay vẫn còn ướt đẫm máu do lúc nãy phải vật lộn với cánh tay gớm ghiếc kia.

Nhất Trung từ từ dìu Tuệ Như ra khỏi căn phòng và mau giục lão Thiên mau chóng đi xuống phía dưới và thoát ra khỏi ngôi nhà nhưng lão Thiên đứng khựng lại, lão ngược nhìn lên trần nhà, một cô gái đang đứng ngược trên trần nhà nhìn trân trân xuống chỗ Nhất Trung, tiếng gầm lên của Nhất Trung làm rung động cả ngôi nhà, kịp lúc đó lão Thiên mở trận, cô gái vẫn đứng đó không nhúc nhích.

"Sát phá lệnh... trừ tà"

chiếc đèn tiêng bấn thẳng về hướng cô gái đó, bóng tối trong căn phòng dần che khuất cả ngôi nhà, chỉ nghe một tiếng thét r ối cô gái biến đâu mất, lão Thiên, Nhất Trung và Thiên Nghĩa nhanh chóng thoát ra ngoài trong bầu không khí nặng nề

"xong r ối, xong r ối ta diệt nó r ối, nhanh gọn lẹ luôn"

CƯƠNG THI DI TRUYỆN - THI VƯƠNG CUỐI CÙNG

Tiểu Hỏa Long
dtv-ebook.com

Chương 14: Mưa Và Kẻ Lạ Mặt

Xuống đến bên dưới tầng lầu, cả bốn người tiếp tục chạy ra khỏi ngôi nhà và dìu dắt nhau mau chóng rời khỏi con hẻm đó. Bất chợt trời mưa đột ngột, Tuệ Như ngất xỉu giữa đường nên Nhất Trung đã phải công cô ra xe trong khi trời mưa tầm tã. Ngôi nhà cũ kĩ đó vẫn sừng sững trước gió mưa, một làn khói đen kịt tỏa ra từ trong ngôi nhà và rồi biến mất trong bầu không khí ẩm đạm ướt át đó. Sau khi cả bốn người chạy ra đến xe thì mới bắt đầu rồ ga chạy một mạch thẳng về nhà trong đêm mưa đó, lúc tháo chạy lão Thiên giật mình sức nhớ (kỳ lạ! Trước khi vào ngôi nhà đó mình đã thấy tí mây đen nào đâu, sao đến khi vừa ra khỏi căn nhà quái quỷ đó thì trời tự dưng lại mưa thế không biết! Haizz... mà thôi kệ đầu sao thì cũng cam đoan chắc chắn là cô ta đã bị mình tiêu diệt rồi nên không sao nữa!)

- Ôi thôi không nghĩ nữa...!

Giờ này đã hơn 3h sáng rồi, ngoài kia trời vẫn còn đang mưa rất lớn, những giọt mưa nặng hạt rơi lộp bộp trên trần nhà nghe mà in ã trong tai. Tuệ Như lúc này đang nằm trên giường sốt miên man, ng ã bên cạnh là Nhất Trung và Thiên Nghĩa còn lão Thiên thì đã tìm sẵn cho mình một cái ghế sofa để nằm dựa lưng từ bao giờ rồi. Về mặt Nhất Trung giờ đang rất là lo lắng cho Tuệ Như vì cô ấy đang sốt rất cao.

- Haizz... sao mọi chuyện lại thành ra như vậy chứ? Biết trước cô ấy chịu đựng không nổi thì đã không nên cho cô ấy tham gia vào chuyến đi này mới phải!

Lão Thiên gằn giọng:

- Thế từ đầu đã ai nói là cho cô ấy đi đâu mà giờ cậu còn trách với chả móc.

- Thôi,... hai người có chuyện gì thì ra ngoài nói đi, để muội ấy nằm nghỉ, bộ hai người không thấy đang có người bệnh ở đây à

Nhất Trung vừa dứt lời trong căn phòng bỗng nhiên yên lặng hẳn đi, rồi có lẽ hai người còn lại đã hiểu nên không nói thêm gì mà chỉ ng ồi chờ đợi.

Nhất Trung ng ồi trông chừng Tuệ Như, chườm khăn cho cô ấy, anh ta thường bắt mạch của cô bằng cách áp sát tai mình vào cổ tay của Tuệ Như mà nghe. Dù rằng thường ngày vẻ mặt của Nhất Trung lúc nào cũng lạnh lùng, không vui không buồn, cũng chẳng ai biết anh ấy nghĩ gì nhưng có một đi ều mà mọi người ai cũng công nhận là anh chỉ hành động thay lời nói.

Đêm đó dù Tuệ Như đang bệnh rất mệt nhưng dù cho đôi tay của Nhất Trung không có thân nhiệt nhưng cô vẫn cảm thấy ấm áp từ chính sự quan tâm của Nhất Trung dành cho cô, ngay lúc này đây cả Thiên Nghĩa cũng luôn túc trực bên giường bệnh mà phụ Nhất Trung.

- anh mau nằm nghỉ đi, có tôi ở đây là được rồi.

- Không sao, tôi có thể phụ anh mà!

- Anh quên tôi là cương thi rồi à, cương thi không cần ngủ vậy nên anh đi ngủ đi!

- Nhưng...!

- Không nhưng gì cả, ổn cả thôi đừng lo.

Nghe Lạc Gia nói thế thì Thiên Nghĩa cũng yên tâm mà về phòng.

- Thôi thì anh ở đây chăm sóc cho cô ấy nhé, tôi về phòng vậy... có gì thì gọi tôi.

- Ừ, ngủ ngon.

Giờ đây trong căn phòng riêng mà Thiên Nghĩa để cho Tuệ Như ở chỉ còn lại hai người đó là cô và Nhất Trung. Trời vẫn mưa, một bóng đen đang nhìn qua làn cửa sổ trong khi Nhất Trung vẫn thản nhiên ngồi cạnh cô như thể cho đến trời sáng. Dường như Lạc Gia đã biết trước được sự hiện diện của kẻ lạ mặt đó từ lâu nên không để ý tới nữa (một đi ầu chắc chắn trong lòng Nhất Trung giờ đây chính là hắn không phải người và hắn cũng đang theo dõi Tuệ Như)

Bởi thế mà anh thường theo sao Tuệ Như là như thế!

Sáng hôm sau Tuệ Như tỉnh dậy rồi thì mọi người mới yên tâm mà thở phào nhẹ nhõm, Nhất Trung nhờ Thiên Nghĩa nấu ít cháo cho cô vì Nhất Trung không biết cách làm đồ ăn của con người.

(thì đó cũng không lấy gì là lạ trong khi bản thể của Nhất Trung vẫn là một con Cương Thi Vương lạnh lùng vô giác nhưng anh cũng hiểu được cơn đói là như thế nào nên nếu Tuệ Như không ăn thì cũng sẽ chết đi giống như anh ấy lúc khát máu)

Trời mưa đến tận sáng ngày hôm đó, có lẽ đang vào mùa mưa nên thời tiết dạo gần đây khá lạnh, Nhất Trung vội đóng cửa sổ phòng của cô lại rồi trở ra ngoài phòng khách, Thiên Nghĩa vẫn đang đỡ cô ngồi dậy và đút cháo cho cô.

- Suốt đêm qua mọi người đều lo lắng cho cô đó!
- Xin lỗi! Đã để cho mọi người phải lo lắng vì em.
- Thôi đừng nói gì nữa, ăn đi rồi nằm nghỉ.

Sáng đó lão Thiên về nhà từ rất sớm, ông quyết định tiếp tục đi đến ngôi nhà đó thêm một lần nữa vì linh cảm cho lão biết là vẫn còn có thứ gì đó lớn vờn quanh ngôi nhà ngoài hẻm ma của cô gái kia.

CƯƠNG THI DỊ TRUYỆN - THI VƯƠNG CUỐI CÙNG

Tiểu Hỏa Long
dtv-ebook.com

Chương 15: Địa Ngục Của Quỷ

Không hiểu kể từ hôm rời khỏi căn nhà đó trở đi thì đến nay cũng chỉ mới hai ngày thôi, mưa vẫn rơi không ngừng suốt từ hôm qua đến giờ, dù chỉ là mưa phùn thôi nhưng nó lại mang đến một bầu không khí ảm đạm đến khó tả. Giờ này lão Thiên đã và đang đứng trước ngôi nhà đó, gió cứ lay lay thổi, rùng mình lão bước từng bước đến cánh cửa chính của ngôi nhà hoang đó. Cánh cửa tự động mở ra như muốn mời gọi kẻ lạ mặt bước vào lãnh địa của một thế giới đầy tội lỗi, sau khi bước tiếp vào trong ngôi nhà thì mưa ngoài trời mới dứt, từ đâu đó trong ngôi nhà một giọng nói phát ra.

- Đến rồi sao!

- Người là ai?

Phía sau bếp một bóng đen to đùng chập chờn lượn lờ ra rồi hiện nguyên hình là một người thanh niên trong lòng lão Thiên đoán chắc cũng chạp tuổi với Tuệ Như thôi.

- Cậu, cậu... có phải là... Kiến Nam không?

Hắn ta không nói gì rồi nhẹ nhàng đi tới chỗ lão Thiên.

(tiếng bước chân của hắn nghe rõ mồn một nhưng lạ thay hắn là ma cơ mà sao lại kì lạ thế này)

Lão Thiên vội thụt lùi ra sau đến mức đứng sát vào vách tường, rồi hắn từ từ cất giọng:

- Cái tên đó đã chết từ lâu rồi, ông còn nhắc lại nữa thì ông nên tin là ông sẽ chết ở đây đấy!

- Sao cậu lại ở đây? Chẳng phải cậu đã siêu thoát rồi sao?

Vừa dứt lời Kiến Nam cười thật lớn:

- Lão nghe tin đó ở đâu vậy, con quý cái đó chưa chết thì tao làm sao yên giấc được hả, à mà con cái con cương thì chết tiệt đó nữa chứ, chính nó đã làm tao thành ra như thế này cơ mà, chúng nó sẽ phải trả giá

(nói rồi hất giơ tay bóp cổ lão Thiên đến nghẹt thở)

Trong luống cuống lão vịn một tay hất và một tay lấy từ trong chiếc túi ra một lá bùa rồi quăng vào người Kiến Nam nhưng không có tác dụng, đến khi lão gần tắt thở thì may mắn lúc đó lão Thiên kịp lấy dao cắt tay hất nhưng ko đứt, vết cắt in hình chữ thập làm cho Kiến Nam như bị lửa thiêu. Hất ta lùi lại bẻ đứt phăng cánh tay đó ra, cánh tay đó tan biến dưới nền nhà. Máu từ cánh tay hất vẫn chảy xuống ướt đầm người

(cảnh tượng trước mắt làm cho lão Thiên vô cùng bất ngờ và sợ hãi)

Lão không thể tin được là trên đời lại có loại ma như thế, à không hất đã không còn là ma nữa mà hãy gọi là quý, một con naga quý. Lão Thiên hơi chùn bước khi đứng trước một đại diện hùng mạnh cũng thế giới tâm linh, lão vội tìm thoát thân vì biết chắc lúc này lão không thể nào hạ được hất khi biết hất đã thành quý.

- Hừ hừ... mà không thoát được đâu!

Hất lê thân từ từ đến chỗ lão Thiên, tay kia đâm vào bụng moi hết từng thớ ruột góm ghiếc của hất ra rồi đưa về hướng lão Thiên trong khi đó hất vẫn cười một cách man rợ.

Đến gần sát chỗ lão Thiên hất giật phăng cánh tay của lão trong nháy mắt, lão Thiên hét gào trong đau đớn:

- Há hà, mày đau à, thế... để tao cho mày ăn cái này...!

Chưa kịp nhét những thứ ruột vào miệng lão Thiên thì cánh cửa bị phá tan rã trong nháy mắt Nhất Trung lao tới cứu lấy lão Thiên rồi chạy mất, trong sự bất ngờ của Kiến Nam... hắn trở lại hình dáng như lúc đầu, hắn lại cười rã ngoài trời mưa phùn và sương tiếp tục bao phủ ngôi nhà lạnh lẽo đó

Trên đường Nhất Trung cõng lão nhưng Nhất Trung vẫn chạy rất nhanh

Lão Thiên vừa mệt vì đau vừa gượng nói

- Sao cậu lại biết ta ở đó?

- Mùi của ông

- Thì ra là vậy...

Nhất Trung thầm nghĩ (lần này ông ấy bị thương nặng quá, không biết thế nào đây, đành đưa lão đến bệnh viện trước rồi báo cho Thiên Nghĩa sau)

CƯƠNG THI DI TRUYỆN - THI VƯƠNG CUỐI CÙNG

Tiểu Hỏa Long
dtv-ebook.com

Chương 16: Mùi Máu

Khi Nhất Trung kịp tâu thoát khỏi ngôi nhà hoang thì anh vội chạy thẳng đến bệnh viện, máu từ bên tay của lão Thiên đã chảy loang lổ khắp người Nhất Trung. Anh nhanh chóng gọi bác sĩ đến và đặt lão lên giường cấp cứu để tiến hành truyền máu ngay lập tức vì ông ấy đã mất quá nhiều máu, trong lúc được đẩy vào phòng cấp cứu lão Thiên ghì tay Lạc Nhất Trung xuống và cố gượng gạo để thốt thành lời.

- Tôi... tôi muốn.. báo cho cậu.. biết về thứ tôi đã gặp ở trong ngôi nhà đó...!

- Ông cứ yên tâm nằm nghỉ đi, tôi... đã biết hết rồi

(Làm sao mà cậu ta biết được chứ, nhưng nếu Tuệ Như mà biết thì cô ấy sẽ rất sốc)

- Tôi sẽ cố gắng nói tránh để Tuệ Như không biết, ông đừng nghĩ ngợi nhiều nữa!

Lão Thiên giật mình trước lời nói đó của Nhất Trung và rồi nhắm mắt lại, trong khi được đưa vào phòng trong. Vừa đúng lúc cả hai người Thiên Nghĩa và Tuệ Như cũng có mặt ở đó sau khi được Nhất Trung gọi báo từ vài phút trước:

- Haizz, ông ta sao rồi?

- Tạm thời thì ổn nhưng vẫn còn đang hôn mê... sao anh lại dắt Tuệ Như đi theo?

Nói rồi Nhất Trung kéo tay Thiên Nghĩa đến chỗ khác và kể lại cho anh nghe đầu đuôi sự việc.

- Cái gì? Hấn vẫn còn xuất hiện sao?

- suýt! Đừng để cô ấy biết, cô ấy sẽ phải chịu áp lực thêm một lần nữa vì... dù sao hấn cũng từng là bạn thân nhất của Như.

Thiên Nghĩa trầm ngâm một lúc rồi gật đầu:

"ừm"

Bất ngờ Tuệ Như từ sau bước tới và nghe hết toàn bộ cuộc nói chuyện đó.

- Tại sao các anh lại cố giấu em chuyện như vậy? Hai người có biết là nó quan trọng với em thế nào không?

- Tuệ Như, em bình tĩnh đi!

- Làm sao em bình tĩnh ngay lúc này được, dù gì Kiến Nam cũng là bạn thân của em, việc anh ta hại lão Thiên thành ra nông nỗi này em cũng phải chịu trách nhiệm "hức hức"

Không ai nói với ai câu nào

Quay trở lại phòng cấp cứu thì bác sĩ đã tiến hành tiếp máu xong và lão được chuyển sang phòng hồi sức

Ba người còn lại phải một lần nữa túc trực bên giường của lão Thiên, Như lại rưng rưng nước mắt.

(Do mình, do mình mà giờ phải liên lụy đến mọi người)

Tối hôm đó cô quyết định không nói cho ai biết và tự thân một mình trở lại ngôi nhà cuối hẻm, dù biết là hấn sẽ không tha mạng cho cô nhưng trong lòng Tuệ Như vẫn nghĩ cứ một mạng đổi một mạng thì ân oán coi như được giải quyết...

Có một chuyện mà chưa bao giờ biết đó là Nhất Trung, anh ta vẫn thường xuyên để ý đến cô nên việc cô đi đâu anh ta đều biết.

Cũng tối hôm đó, tiếng chuông nhà thờ vang lên báo hiệu cho tất cả biết rằng đã đến 12h đêm. Ngoài trời tiếng dơi, quạ cứ kêu mà nghe náo loạn. Tuệ Như bước từng bước đến cánh cửa nhà, khẽ khẽ chạm và đẩy cửa ra, người cô rung rung một phần vì lạnh và một phần vì bầu không khí quá nặng nề và tanh mùi máu hay chính xác hơn là máu người.

Cô vừa bước vào thì cánh cửa đóng sầm lại, bỏ lại tất cả mọi thứ bên ngoài và không hề hay biết rằng Nhất Trung vẫn đang dõi theo cô, Tuệ Như tiếp tục bước những bước chân nặng trĩu trên sàn nhà bằng gỗ, cô luôn nhìn xung quanh để đề phòng mọi thứ, khi bước đến nhà bếp Tuệ Như ngơ ngàng. Trong khu bếp dù rất cũ kỹ, các vết hoen ố trên bức tường đã là một minh chứng quá đủ cho căn bếp bao năm tháng không được sử dụng đến nhưng lạ thay ngay lúc này lại có cả một nồi canh đang nấu hừng hực trên bếp, mùi rất lạ nên Tuệ Như cũng tò mò đến và đưa tay khuấy khuấy nồi xem đã nấu lâu chưa.

- Trời, cái.. cái gì thế này?

Tiếng của Tuệ Như hoảng hốt ngay khi từ dưới nồi nổi lên một cánh tay người còn khói nóng tỏa lên.

- Không, không thể nào lại xảy ra một chuyện như vậy được (nhưng mà... tại sao trên tay lại có đeo chiếc nhẫn mà thường ngày lão Thiên vẫn hay đeo cơ chứ)

Tuệ Như lập tức quay ra nôn ói khi nghĩ đến cảnh tượng đó, chấn tỉnh lại cô bắt đầu trở ra phòng khách thì đã thấy Kiến Nam ngồi chờ cô từ bao giờ rồi, vừa thấy cô thì hắn ta lại cười phá lên một cách đầy man rợ.

- Cô gan lắm, dám đến đây một mình sao? Còn tên cương thi kia đâu sao không gọi vào luôn.

Tuệ Như ngó người ra rồi từ bên cửa sổ nhìn ra thì thấy Nhất Trung đang nhìn cô chăm chăm.

" Anh ấy đã đi theo mình tới đây sao???"

CƯƠNG THI DỊCH TRUYỆN - THI VƯƠNG CUỐI CÙNG

Tiểu Hỏa Long
dtv-ebook.com

Chương 17: Đột Phá! Giới Hạn Cương Thi Vương

Đi đâu lạ thay là từ khi Tuệ Như bước vào ngôi nhà hoang ấy, cô chưa hề nghe bất cứ âm thanh nào từ bên ngoài ngay cả con hẻm trước khi bước vào ngôi nhà cũng vắng tanh không một bóng người và được bao phủ bởi một bức tường sương mù bí ẩn, cô càng chắc chắn hơn là lúc cô bước vào ngôi nhà thì phải đi ngang qua phòng khách và biết là không có ai ở đó, giờ tự dưng cô lại thấy Kiến Nam ở đây nên cũng hơi lạ nhưng trong lòng cô cũng đã chuẩn bị tinh thần từ trước.

Trong đầu Tuệ Như luôn trấn an mình rằng:

“Như à! Kiến Nam đã chết rồi, và bây giờ người đang hiện diện trước mặt mày không phải là người hay Kiến Nam nữa”

Lúc bấy giờ Kiến Nam mới nói:

- (chật lưỡi 3 lần),... coi kìa, coi bộ tôi thấy hấn dường như đang thích cô thì phải há ha ha.

Giọng cười của Kiến Nam vang vọng khắp ngôi nhà, rồi hấn đưa đôi mắt đen sâu hun hút liếc nhìn Tuệ Như, ngay sau đó! cánh tay chụp lấy cổ của cô và nhất bồng lên làm cho cô không thể thở được.

Cô cố gắng nói trong nước mắt:

- tôi.. xin anh! Nếu.. có... giết được tôi rồi thì hãy dừng tay lại mà tha mạng cho mọi người... anh đừng tiếp tục hại người nữa được không?

- ohhh... cô cao thượng đến như vậy sao Tuệ Như, suốt khoảng thời gian chúng ta cùng bên nhau, là đôi bạn thân thì cô đã giúp được gì cho tôi chưa? Hay chỉ biết nói rồi chạy thụt mạng như cái đêm hôm ấy!

Câu nói đó dường như đã đánh trúng vào tâm trí Tuệ Như nên cô chỉ biết nhắm mắt mà khóc

Ở ngoài, Nhất Trung khi nhìn thấy cảnh Tuệ Như gặp nguy hiểm, anh đã không thể kìm chế được cơn thịnh nộ của mình mà gào thét thật lớn, rung chuyển cả một khu vực, đôi mắt đen sâu quăm giờ đã chuyển sang màu đỏ tươi đáng sợ, hai chiếc răng nanh tưởng chừng như sẽ không có dịp xuất hiện trở lại thì nay nó đã lộ ra. Nhất Trung vừa tức giận vừa chạy thẳng thật nhanh vào ngôi nhà, "đùng", cánh cửa bị phá tan tành chỉ với một cái phẩy tay của anh và tiếp tục lao tới đâm Kiến Nam tuột tay khỏi Tuệ Như mạnh đến nỗi hắn ta bị văng vào vách tường bể tan nát. Tuệ Như nằm gục ngất xỉu ngay trên nền nhà

Chưa kịp dừng ở đó Nhất Trung tiếp tục lao thật nhanh đến Kiến Nam và đánh tới tấp vào người hắn ta, làm cho hắn ta không thể xoay sở kịp. Trong khoảnh khắc đó hắn vọt trèo lên trần nhà, khuôn mặt biến dạng, vết rách bên mang tai khi lúc trước Nhất Trung làm với hắn đã lộ ra rõ ràng, cái bụng bị xé toạc ra làm lộ hết thấy những bộ phận bên trong, nó cứ đứng đưa theo mỗi khi Kiến Nam di chuyển, hắn ta bò trên tường rồi lại lăn trên trần nhà, những tiếng dậm "rầm rầm" mà nghe đinh cả tai. Hắn phóng về hướng Nhất Trung với con dao sắc bén đã cầm trên tay từ lúc nào rồi đâm thẳng vào ngực anh, máu chảy ra từng nhíp trong khi vẻ mặt của Lạc Gia chẳng có chút biến sắc nào, anh thừa lúc đâm cho Kiến Nam một lần nữa trở lại vào tường nằm bất động.

Mọi thứ lại trở nên im lặng như lúc đầu, Nhất Trung mới từ từ tiến đến gần Tuệ Như mà đỡ cô dậy.

Bất ngờ cái bóng đen từ đằng sau nhập vào cơ thể của Tuệ Như, cô uốn cong mình rồi đứng phắt dậy quay lưng về phía anh. Lúc này Nhất Trung vẫn bước tới chỗ của cô đến khi Tuệ Như quay mặt lại, hai con mắt đen khuôn mặt nhợt nhạt nhìn anh như muốn ăn tươi nuốt sống rồi tạt vào mặt

Nhất Trung bật ra xa. Anh lộ vẻ ngỡ ngàng rồi định đánh trả thì từ trong cơ thể Tuệ Như phát ra một giọng như quen thuộc, cái giọng nói đầy chất khàn của một nam giới hay nói đúng hơn là của Kiến Nam vang lên rõ mồn một.

- Này! Mày còn tính đánh cả cô người yêu của mày nữa à? Thế mày cứ đánh đi

Nhất Trung vội thụt tay lại rồi từ từ lùi ra sau, trong khi đó Kiến Nam trong thân xác của Tuệ Như cứ thế mà bước đến trước mặt Nhất Trung giằng co kịch liệt, Nhất Trung vẫn không nhút nhít gì vì ngay lúc này anh biết anh đã hoàn toàn bất lực khi hắn dùng cái trò nhập xác bỉ ổi đó.

Và rồi... Kiến Nam chưa kịp trả đũa lại những đòn đánh từ Nhất Trung ban nãy thì từ ngoài cửa một luồng sáng rọi vào.

CƯƠNG THI DI TRUYỆN - THI VƯƠNG CUỐI CÙNG

Tiểu Hỏa Long
dtv-ebook.com

Chương 18: Sự Giải Thoát

Lưu ông sáng rọi ngay vào chỗ Kiến Nam kèm theo một lá bùa bí ẩn được dán lên sau lưng cơ thể của Tuệ Như, Kiến Nam như không chịu được sức mạnh của chiếc lá bùa kia mà bị bật vọt ra khỏi người Tuệ Như, vừa kịp lúc Nhất Trung đưa tay đỡ lấy.

Lúc này Thiên Nghĩa mới từ ngoài xông vào chĩa thẳng đường côn đã yểm bùa của lão già mà quất tới tấp vào người con Ngạ Quỷ Kiến Nam, làm cho hắn đau thấu xương dù cho hắn cố biến thành dạng vô hình cũng vẫn bị đánh trúng (giống như kiểu dùng haki vũ trang để đánh vậy) uy lực vô cùng, bản thân Thiên Nghĩa cũng không ngờ là bùa của lão già lại linh nghiệm đến như vậy

Kiến Nam bị đánh đến nỗi khuôn mặt của hắn dần dần bị nứt ra như những tấm kính, vẫn đôi mắt đỏ và nhìn Tuệ Như một cách cay đắng, không muốn hắn tồn tại thêm phút giây nào Nhất Trung tiếp tục lao tới vồ lấy Kiến Nam và xé toạc cơ thể của hắn ra làm đôi,... mắt của Kiến Nam giờ đây đã trở lại bình thường nhưng nhưng anh ta vẫn nhoẻn miệng cười mãn nguyện và từ từ tan biến trong bầu không khí. Thiên Nghĩa lúc này mới giật mình khi phát hiện trong người của Kiến Nam từ lâu đã không còn quả tim nữa, Nhất Trung thấy thế nên cũng cúi gầm mặt xuống, không gian bỗng trở nên yên ắng hẳn đi.

- Thật ra, tôi chính là người đã làm cho anh ấy ra nông nỗi này!

Vẻ mặt cứng đờ của Thiên nghĩa cũng đột ngột thay đổi thành vẻ mặt u buồn, dường như anh cũng cảm thấy thông cảm cho Nhất Trung.

- Thôi chuyện đã qua rồi, người thì cũng đã chết, Ngạ Quỷ thì huynh cũng đã diệt xong... huynh đừng ray rứt nữa.

Vừa dứt lời Nhất Trung lại rơi nước mắt, nhìn lại Tuệ Như đang nằm một bên góc sàn nhà, Nhất Trung quay nhìn trở lại bản thân.

- Có.. lẽ... tôi phải rời khỏi đây và ngừng liên lạc với cô ấy!

- Tại sao anh lại nghĩ như vậy?

- Vì... thân hình tôi như bây giờ có khác gì là quỷ đâu cơ chứ!

- Nhưng mà...

Thiên Nghĩa chưa kịp nói thì Nhất Trung đã phi ra khỏi ngôi nhà hoang và biến mất, để lại anh và Tuệ Như đang trong tình trạng mê mang. Không nói nhiều, Thiên Nghĩa cõng cô về thẳng bệnh viện.

Sáng hôm sau lão Thiên nghĩ trên một chiếc xe lăn và được Thiên Nghĩa đẩy qua bên phòng của Tuệ Như để lão thăm hỏi.

- Cô thế nào rồi? Đã đỡ hơn chưa, sao cô khờ quá vậy, tự dưng lại đi đến tìm Kiến Nam làm gì, bộ cô vẫn chưa hiểu ra là hắn đã không còn như trước rồi à!

Tuệ Như nằm trên giường không nói gì, chắc có lẽ cô đã biết được chỗ sai của mình là lại để mọi người phải lo lắng, cô quay qua hỏi Thiên Nghĩa là Nhất Trung đâu?, vì sáng giờ vẫn không thấy anh ấy.

Thiên Nghĩa không nói gì và cúi mặt xuống, nhẹ giọng:

- cậu ta... cậu ta đã đi rồi!

Tuệ Như chờ người ra, miệng táo lúc này Thiên Nghĩa gọt cho cô đã rơi xuống đất sau khi nghe anh nói xong câu đó. Cô lại khóc.

- Tại sao anh ấy lại có thể đi vào lúc này chứ?

Ngoài trời sáng ngày hôm đó dù có nắng nhưng mưa vẫn cứ rơi thật êm đềm theo dòng cảm xúc vụng về của Tuệ Như, mọi thứ cứ xoay vòng trong đầu cô.

“Mọi chuyện kết thúc như vậy sao?... Nhất Trung!”

Từ xa xa ngoài bệnh viện, Nhất Trung vẫn luôn dõi theo Tuệ Như trong sự lặng lẽ.

---Hết Phần 1---

CƯƠNG THI DỊ TRUYỆN - THI VƯƠNG CUỐI CÙNG

Tiểu Hỏa Long
dtv-ebook.com

Chương 19: Hữu Duyên

Phần 2

Lời giới thiệu

Kể từ sau trận chiến giữa Cương Thi Vương Lạc Nhất Trung và oán linh Kiến Nam thì tất cả mọi người đều đã mất hết liên lạc với nhau, trải qua 5 năm... Tuệ Như giờ đây đã là một người con gái thực sự trưởng thành hơn so với lúc còn là sinh viên, với công việc ổn định và một cuộc sống tốt đẹp ở hiện tại thì cô đã thấy mãn nguyện, nhưng thật sự trong lòng cô vẫn nhớ về tên cương thi ấy.

Liệu Tuệ Như sẽ gặp lại Nhất Trung trong hoàn cảnh như thế nào?, liệu sau cuộc hội ngộ đầy bất ngờ thì họ sẽ còn gặp thêm sóng gió gì nữa hay không?

---*---

Công việc vẫn như mọi ngày, Tuệ Như làm giáo viên cho một ngôi trường cấp 3 ở ngay khu phố Đại Ninh, nơi mà cô đã trải qua rất nhiều chuyện trong hơn 5 năm trước. Giờ nghĩ lại đôi khi cô lại thấy đượm buồn, có lẽ cô vẫn chưa thể quên được tên cương thi năm xưa.

Ở cùng thời điểm hiện tại, Nhất Trung cũng đang làm một nhân viên an ninh cho một khu chung cư ở đường An Lạc, khu phố Đại Ninh này tuy không lớn như cũng không nhỏ. Dù trong suốt ngần ấy năm qua anh ở cùng khu phố với Tuệ Như nhưng chưa bao giờ anh để cho cô ấy tìm ra mình, bởi vì riêng bản thân anh chỉ muốn âm thầm dõi theo cô gái ấy...

Cho đến một ngày trời đẹp của chủ nhật! Tuệ Như được vài người bạn rủ nhau đi tham quan di tích lịch sử ở ngay trên đường An Lạc, và cô đã đồng ý đi cùng.

Dường như được ông trời sắp đặt, khi cô vừa đến được viện bảo tàng thì không may lúc đi ngang qua đường cô bất ngờ nhìn thấy một chiếc xe hơi lao tới với tốc độ khá nhanh, trong giây phút đó cô nhắm mắt lại rồi như được ai đó nhắc bổng lên, Tuệ Như được một chàng thanh niên ôm trọn vào lòng và tránh chiếc xe đó.

Sau khi cứu được Tuệ Như, Nhất Trung mau chóng rời khỏi đó và cố tình tránh mặt cô nhưng lúc rời đi Tuệ Như đã cố kéo Nhất Trung ở lại với cô.

- Tại sao anh lại muốn tránh mặt em trong suốt những năm qua?

Nhất Trung ngập ngừng đáp:

- Người và ma cách biệt, lẽ nào Như lại không hiểu được cho tôi...!

- Sao anh lại nói như vậy? Thế thì chúng thì chúng ta cũng chẳng thể là bạn một cách đường hoàn hay sao?

Sao câu nói đó của Tuệ Như, Nhất Trung dần hiểu được và kéo Tuệ Như ôm ghì vào lòng. Cả hai không nói gì, và kể từ sau hôm đó hai người bắt đầu liên lạc lại với nhau, đúng vậy! Chỉ đơn thuần là hai người bạn thân với nhau, họ sẵn sàng giúp đỡ lẫn nhau trong mọi chuyện.

Mặc dù cả hai đều biết rằng mình đã yêu đối phương nhưng không ai nói ra cả, nhưng định mệnh đã đưa hai người trở lại với nhau một lần nữa thì cũng có cái lý của nó!

Câu chuyện bắt đầu vào một ngày của mùa thu năm ấy!

Khi Nhất Trung còn đang trực ở khi chung cư ở đường An Lạc, vô tình anh phát hiện một xác chết ngay trên sân thượng của tòa nhà mà không rõ nguyên nhân, anh lập tức gọi cho cảnh sát ngay sau đó.

Lại một lần nữa! Anh gặp lại một người bạn cũ, Thiên Nghĩa hiện tại đang là một thanh tra cho tổng bộ cảnh sát nhờ lúc trước từng là một thám tử giỏi trong việc đi điều tra các vụ án khó nhằn có liên quan đến tâm linh cho nên anh được họ mời vào làm việc cho tổng bộ. May mắn thay vụ án ở chung cư đường An Lạc lại gặp được Nhất Trung, cả hai vui mừng khôn xiết.

CƯƠNG THI DỊCH TRUYỆN - THI VƯƠNG CUỐI CÙNG

Tiểu Hỏa Long
dtv-ebook.com

Chương 20: Lầu 6, Khu Chung Cư Mới Xây

Sáng ngày hôm sau, sau khi kiểm tra xong hiện trường vụ án ngay trên sân thượng của khu chung cư đường An Lạc. Tất cả chứng cứ thu về được, Thiên Nghĩa đầu kể lại cho Nhất Trung biết để hai người cùng nhau tìm ra nguyên nhân, họ đã có một cuộc hẹn ngay chiều ngày hôm đó:

- Trung à! Cũng đã lâu rồi chúng ta không gặp lại nhau kể từ cái ngày anh rời khỏi căn nhà hoang đó...

- Đúng vậy, bây giờ công việc của cậu vẫn tốt chứ?

Thiên Nghĩa hớp một hơi cà phê rồi nói:

- Ờ thì... cũng bình thường, còn anh?

- Tôi cũng vậy!

- Thời gian qua anh đã làm gì và ở đâu vậy Nhất Trung.

- Tôi đã tìm một nơi thích hợp để có thể vừa học tập ở con người và cũng vừa để dõi theo từng công việc trong cuộc sống mà Tuệ Như đã làm.

- O! vậy là bấy lâu nay anh vẫn ở bên cô ấy sao?

Nhất Trung nhoen miệng cười trừ:

- Hừm... tôi chỉ có thể quan sát cô ấy từ xa thôi, đi đâu mà tôi có thể làm cho cô ấy cũng chỉ có thể!

- Anh có biết là trong khoảng thời gian đó cô ấy đã rất khổ sở thế nào khi không có anh không, Nhất Trung?

- Người và ma vốn dĩ không thể sống chung, không thể hòa hợp với nhau được, lẽ nào cậu cũng hiểu được đi đâu đó?

- Không! Đối với tôi thì tình yêu là không có giới hạn nào khác.

Nhất Trung không nói gì rồi giả bộ đánh trống lảng:

- Thôi không nói về chuyện đó nữa! Cái quan trọng bây giờ là vụ án ngay nơi tôi làm kia kìa, cậu đã tìm được manh mối hay đi đâu khả nghi gì chưa?

- À anh nhắc thì tôi mới nhớ, sau khi khám nghiệm tử thi xong thì tôi rất bất ngờ khi nhìn thấy trên cổ có hai dấu răng giống như kiểu bị ma cà rồng tấn công vậy, mà đi đâu đặc biệt quan trọng hơn nữa là cái xác này đã bị mất quả tim.

Nhất Trung vô cùng ngạc nhiên và không khỏi lo sợ, anh thầm nghĩ trong lòng:

(Chẳng lẽ trên thế gian này vẫn còn có một cương thi khác giống anh hay sao?)

- Anh có chắc đây là dấu vết do cương thi để lại không Thiên Nghĩa?

- Chắc chứ sao không! Từ lúc quen biết anh đến giờ thì tôi ít nhiều cũng biết hết những tính chất cơ bản của một cương thi rồi còn gì, nhưng tôi tin anh và không nghĩ rằng đây là do anh làm đâu, anh yên tâm... tôi sẽ tìm ra hung thủ.

Nghe Thiên Nghĩa nói thế nên Nhất Trung cũng không nói gì thêm.

- À mà Nhất Trung này! Cậu vẫn còn ăn chay chứ?

Nhất Trung ngạc nhiên với câu nói đó của Thiên Nghĩa:

- Cậu nói gì vậy? Tôi không uống máu người, tôi dùng máu của những loài sinh linh trong các khu rừng để ăn mà.

Thiên Nghĩa mới yên tâm và hẹn Nhất Trung vào dịp khác sẽ nói chuyện nhiều hơn, còn lại một mình Nhất Trung ở lại nên thôi anh ta cũng trở về và tiếp tục làm việc.

Đêm đó lại một lần nữa có chuyện lớn xảy ra trong khu chung cư.

Cái ban công ở tầng số 6 bất ngờ mất điện nên Nhất Trung đã một mình đi lên đó xem tình hình để khắc phục sự cố. Giờ này các tầng lầu đều tối om, vài cánh cửa của những căn phòng chưa có người ở dù đã khóa chặt nhưng vẫn có tiếng động lạ bên trong mỗi căn phòng.

Phòng thì như có tiếng bước chân đi qua đi lại, có phòng thì như có ai đó đang khóc một mình trong đó, tiếng than khóc nghe đến mà... não nuột trong lòng. Nhất Trung đi từ từ lên lầu 6 một cách bình thản.

8 giờ tối rồi, dù rằng khu chung cư cũng mới vừa xây xong và được đưa vào sử dụng nhưng cũng không thể tránh khỏi cảnh âm u do vẫn còn ít người ở. Đến tầng 6 của toà nhà, một mình Nhất Trung lại tiếp tục bước từng bước trên hành lang của tầng 6 mà nhìn mọi góc ngách, đi đâu đáng nói là hầu như tất cả các phòng đều mở toang mà không hề có khóa, bên trong mỗi phòng tối đen như mực. Nhất Trung thầm nghĩ:

“Chẳng lẽ lại có trộm?”

Nhất Trung vội lắc đầu đánh tan cái suy nghĩ đó, bởi vì không có lý nào trộm lại đột nhập vào một khu chung cư nhưng lại không có người ở như vậy được, tầng khác thì còn có phòng có người ở chứ riêng tầng 6 thì vẫn còn trống không.

“Kì lạ thật”

Đi đến cuối hành lang, chiếc cửa sổ ở cuối đường cũng mở toạc làm cho ánh sáng của đèn đường rọi thẳng vào trong tầng 6, thứ ánh sáng màu vàng cam đó càng làm cho không khí trở nên ngọt ngào hơn. Dù đã là

cương thi nhưng không khí ở đây vẫn làm cho Nhất Trung cũng phải rợn người vì âm khí bao quanh dãy hành lang này.

CƯƠNG THI DỊ TRUYỆN - THI VƯƠNG CUỐI CÙNG

Tiểu Hỏa Long
dtv-ebook.com

Chương 21: Truy Tìm Mạnh Mỗi

Khi đi đến một căn phòng gần cuối dãy hành lang của tầng 6 Nhất Trung giật mình khi bỗng thấy một cô gái đang ngửa quay mặt vào trong và khóc. Khi anh bước đến gần thì cô ta đột ngột dừng khóc và rồi cô ta hát vu vơ...

“la... la... lá... là...”

Cái giọng hát đó hòa vào những ngọn gió lạnh lẽo quanh căn phòng, trời tối om đèn thì lại không bật được do sự cố điện từ ban nãy, Nhất Trung cẩn thận bước thêm một bước nữa để đứng thật gần cô gái rồi cất giọng hỏi:

- Này tiểu thư! Cô đang làm gì ở đây vậy?

Cô gái không nói gì mà chỉ từ từ xoay người lại rồi bất ngờ nhảy xổ vào người Nhất Trung vừa kịp phản ứng anh vội lùi ra xa trong nháy mắt, lúc này anh mới kịp nhìn rõ cô gái trước mặt mình có một đôi mắt đỏ ngầu cùng với một chiếc váy rách lưa thưa be bét máu, đứng nhìn anh trân trân mà miệng thì đã bị khâu lại bằng những sợi dây chỉ nhỏ, khuôn mặt cô gái có đầy những vết khâu, có những chỗ vết khâu còn rất mới và vẫn còn vết máu hoen ỉm.

Nhận ra cô gái không phải là người thường nên Nhất Trung lập tức lấy trong người ra một thanh Trường Xung Thủ, thực ra nó cũng chỉ là một thanh gỗ được gia công gọn gàng lại mà thôi nhưng bên trong gỗ thì lại được khắc một viên xá lợi mà lúc trước anh được lão Thiên tặng để có thể đối phó với những con ma mạnh khác. Bản thân Nhất Trung cũng không thể dùng tay không chạm vào Trường Xung Thủ mà phải dùng vải quấn quanh tay cẩn thận rồi mới có thể sử dụng được.

Nhân lúc đó cô gái kia phóng đến Nhất Trung, trong giây phút ngắn ngủi thanh Trường Xung Thủ lia ngang bụng cô gái, vết chém ngọt đến nỗi phải vài giây sau bụng của cô ta mới bị xé toạc ra làm hai khúc, lạ thay là cái xác không còn một giọt máu nào chảy ra nữa, bỗng chốc thi thể cô ta khô quắt lại và rệu rã.

Nhất Trung thẫn thờ...

“Kì lạ thật, cô ta là loại ma gì thế nhỉ, lần đầu tiên mình gặp qua,...

Không phải vong hồn cũng chẳng phải cương thi”

Đang lúc suy nghĩ Nhất Trung giật mình khi thấy dưới đất có một vật gì đó.

- Thôi chết! Đây chính là một cái Thiên Kiếp Châm đây mà.

Vừa nói đoạn, anh nghe từ trong căn phòng hồi nãy của cô gái bất giác có một cái bóng vụt qua rất nhanh khỏi mặt anh.

Sáng ngày hôm sau đang tính gặp Thiên Nghĩa để giao món chiến lợi phẩm thu nhặt được từ hôm qua thì Nhất Trung gặp lại Tuệ Như trên đường, hai người rủ nhau vào quán cà phê “Lặng Thầm” để nói chuyện.

- Lúc nãy anh đi đâu mà trong anh gấp quá vậy Nhất Trung?

- Đêm qua ở nơi tôi làm có một cái tử thi biết đi xuất hiện!

Tuệ Như ngạc nhiên:

- Thế anh có bị sao không? Có bị thương chỗ nào không?, anh không sợ chết sao?

Nhất Trung cười trừ:

- Cô mau quên quá, tôi đâu còn tên trong sách sinh tử của ngài Diêm Vương nữa đâu mà chết, tôi bất tử cơ mà!

Vừa dứt lời Tuệ Như ngượng chín mặt,

- Mà thôi gác chuyện đó qua một bên đi, anh đã bắt được cái tử thi ấy chưa?

- Tôi đã giết nó rồi... và trong lúc đánh với nó tôi còn nhặt được một vật này...!!!

Vừa nói Nhất Trung vừa chìa tay ra cho Tuệ Như xem vật mà anh ta thu được.

- Rồi!... anh định sẽ làm gì với thứ đó?

- Tôi tính sẽ đi tìm Thiên Nghĩa để giao cho cậu ta, có lẽ thứ này sẽ giúp cậu ấy tìm ra thêm manh mối của kẻ chủ mưu gây án tại nơi tôi đang làm việc.

Tuệ Như ngạc nhiên:

- Anh đã gặp Thiên Nghĩa rồi hả?, cũng lâu rồi tụi em không liên lạc với nhau... cũng bởi vì công việc quá bận rộn.

- Vậy hay là mình cùng nhau đi gặp Thiên Nghĩa luôn được không Như?

Cô gái nhẹ nhàng gạt đầu:

- Hihi! Cái đó thì quá tốt rồi.

Buổi chiều hôm đó Lạc Nhất Trung có hẹn Thiên Nghĩa để nói chuyện nhưng do cậu ấy quá bận nên đã hẹn lại ngày hôm khác.

Phải đến mất cả tuần sau thì cả ba người mới có thể tụ họp lại để bàn chuyện cũng như ôn lại chuyện cũ.

Nói đoạn! Nhất Trung đánh vào trọng tâm:

- Tuần trước tôi có hẹn cậu để bàn chuyện.. cũng chẳng qua là vì chuyện vụ án hôm bữa ở khi chung cư đường An Lạc thôi đó!

Thiên Nghĩa tập trung hỏi:

- Thế... anh đã tìm ra manh mối gì rồi sao?

- Haizz... cái đó thì chắc là không, nhưng đêm trước ở chung cư cúp điện ngay tầng 6, cũng vào đêm đó tôi đã giao chiến với một con ma nữ bị điểu khiển bởi Thiên Kiếp Châm.

- Vật đó là gì vậy Nhất Trung?

- Hừm! Nó là một trong những món đồ hiêm có mà Hỏa Long Tà Thần từng sử dụng để điểu khiển âm binh khiến âm tướng, nó cũng vẫn có thể điểu khiển được những cái tử thi nếu ghim nó vào đúng “Đốc Mạch” trên cơ thể đó. Ngoài ra thời đại bây giờ những người sở hữu bảo vật này chỉ có những cương thi như tôi mới có được nó mà thôi, cho nên tôi càng chắc chắn rằng trong thành phố vẫn còn có một tên cương thi khác ngoài tôi.

CƯƠNG THI DỊ TRUYỆN - THI VƯƠNG CUỐI CÙNG

Tiểu Hỏa Long
dtv-ebook.com

Chương 22: Bí Mật Thiên Kiếp Và Gia Thế Thi Vương

Thiên Nghĩa vội tiếp lời:

- Nếu thật sự là như vậy thì... theo sự suy đoán của tôi là con cương thi kia đang lợi dụng Thiên Kiếp Châm để đi đầu khiển những con ma khác nhằm đánh lạc hướng sự truy bắt của cảnh sát cũng như những thợ săn ma quỷ có phải không?

- Đúng vậy!

Tuệ Như mặt đờ ra khó hiểu:

- Mặc dù em không hiểu các anh nói gì nhưng nếu có gì cần em giúp thì cứ gọi cho em nhé!

Hai người đàn ông đứng thanh trả lời:

“Không sao đâu! Chuyện này bọn anh lo được”

Sau cuộc nói chuyện hôm đó, cả ba đều từ biệt nhau và trở về nhà, trong lòng mỗi người đều nhớ lại những hình ảnh của năm xưa... lúc mà họ cùng nhau đi khám phá ngôi nhà hoang ở đường TTP, bởi tình huống hiện tại cũng gần giống như vậy, chỉ có khác ở chỗ là ai cũng đầy háo hức và gan dạ hơn.

Mấy ngày sau! Mọi thứ dường như đang dần lắng xuống thì cũng vào một đêm không trăng, hôm nay Nhất Trung được xuống ca và đang đi tìm ít đồ ăn tận trên rừng Núi Cấm của Việt Nam, từ lâu anh cũng đã nghe qua

rất nhiều đi đầu về những chuyện kỳ ở vùng đất tâm linh ấy nhưng chưa từng nghĩ rằng sẽ đến đó để tìm đờn.

Cũng chẳng hiểu tại sao hôm đó anh lại có thể đạp đất mà chạy thẳng đến đó tìm mồi như thể đã từng đi đến đó rất nhiều lần rồi vậy...!

Không phải vì tự nhiên Nhất Trung muốn đi đến khu rừng đó mà cũng vì Thiên Kiếp Châm cho nên anh mới mạo hiểm đi đến đó sẵn kiếm ít động vật nhỏ mà gặm nhấm chúng.

Khi đã đứng trước ngưỡng cửa khu rừng đêm. Trong lòng Nhất Trung thầm nghĩ:

“Nơi này đặc biệt có nhiều yêu quái và các lão đạo sĩ trừ ma cực kỳ lợi hại chuyên tu luyện ở đây, không biết mình vào đó sẽ gặp phải chuyện gì không nữa?...”

Anh thở dài rồi bất chấp đi thẳng vào trong khu rừng, bóng dáng của Nhất Trung Khuất dần vào trong khu rừng hẻo lánh. Đi đến gần một cây cổ thụ, ngược mắt lên Nhất Trung thấy rất nhiều vong hồn đang lẩn trốn đằng sau những tán lá trên cây, ở dưới gốc cây thì lại có cả một vòng bùa chú kèm những chiếc chuông nhỏ bằng hạt đầu ngón cái quấn quanh gốc cây.

Anh cố chạm vào thân cây nhưng ánh sáng bên dưới lóe lên từ những lá bùa khiến anh không tài nào chạm vào chúng được.

Những vong nhi khóc thủ thủ trên cây, được một lúc sau thì có một tên lạ mặt từ trong màn đêm khu rừng xuất hiện. Hắn ta trong cũng tuấn tú và trên tay còn cầm một thanh kiếm, ăn mặc cũng rất thời trang và không có vẻ gì là một đạo sĩ bắt ma cả.

Hắn bước từ từ đến gần Nhất Trung rồi đảo mắt một lượt từ trên xuống:

- Hừm... người không phải là người phạm, ấy mà cơn gió nào lại đưa người tới đây vậy? Lạc Gia?

Nhất Trung không một sắc thái nào trên gương mặt cả nhưng trong lòng anh cũng đang tự hỏi rằng làm sao hắn ta lại biết được Nhất Trung là ai kia chứ?...

Không vội nghĩ nhiều Nhất Trung đáp lời của kẻ lạ mặt kia:

- Trong thành phố nơi tôi sống có một kẻ đang gây ra rất nhiều vụ án vừa qua, chắc chắn tên đó cũng không phải là người cho nên tôi đã đến đây để đi điều tra, bởi vì khu rừng này chính là cội nguồn của Thiên Kiếp.

Những vị đạo sĩ cao tay đã kỳ công rèn ra nó và khắc lên đó mỗi một ưu điểm riêng và chỉ dành cho cương thi như tôi thôi.

- Vậy nói ra là cậu đến đây để tìm hiểu về Thiên Kiếp?

Nhất Trung lắc đầu:

- Cũng không hẳn, tôi đến đây là để tìm ra tên hung thủ thật sự, nhờ vào đặc tính đặc trưng của Thiên Kiếp Châm nên nếu tôi nhờ các đạo sĩ ở nơi này giải mã thì tôi tin chắc việc tìm ra lai lịch của tên cương thi kia là đi đâu không mấy khó.

Tên lạ mặt đó cười lớn...

- Hahaha... Lần đầu tiên ta gặp qua một tên cương thi biết lẽ phải như người đây, chẳng trách đôi mắt âm dương của ta cứ nhìn thấu sát khí trong người của người mà không được, đi đâu đó chứng tỏ là người chưa hại con người, ta có lời khen cho một tên hậu duệ của Lạc Thần Vương Gia như người! Nó làm ta nhớ lại những lời kể của sư phụ về trận chiến của hai thế lực giữa lực đại trưởng lão trong khu ma tộc nhân với gia tộc cương thi nhà người, mặc dù đã trải qua rất lâu rồi nhưng đến tận bây giờ những hậu duệ của Lạc Gia hầu hết đều đã hàng phục và cam kết rằng không được đi hại người nữa.

Từ đây Nhất Trung mới dần dần hiểu rõ hơn về thân thế bấy lâu nay của mình. Sau cuộc nói chuyện đó, tên đạo sĩ trẻ đó mới dẫn Nhất Trung về

nhà của hắn ở trong khu rừng để cùng nhau tiếp tục giải mã bí mật của Thiên Kiếp.

CƯƠNG THI DI TRUYỆN - THI VƯƠNG CUỐI CÙNG

Tiểu Hỏa Long
dtv-ebook.com

Chương 23: Ấn Chú Trên Tay Và Lời Hứa

Tên đạo sĩ dẫn Nhất Trung vào thẳng đến một ngôi nhà ngay cạnh một vách đá to sừng sững, xung quanh là hàng rào làm bằng cây cỏ sơ sài và trên mỗi một mét hàng rào đều có dướng bùa và một chiếc chuông gió bằng đồng kim. Hắn tiếp tục mời Nhất Trung vào bên trong và yên tọa trên một bộ bàn ghế bằng gỗ:

- Ta xin tự giới thiệu, ta tên là Nguyễn Đình Long, đệ tử đời thứ 9 của Thiên Kiếp phái, cũng chính là ngu ần gốc của thứ mà cậu đang cầm trên tay, cậu cứ gọi tôi là Long được rồi, bởi vì tôi cũng chỉ mới 25 tuổi thôi.

Nhất Trung tiếp tục hỏi:

- Rốt cuộc thì tại sao đạo phái của các người lại rèn ra món bảo bối hiếm có này để rồi lại truyền lại cho cương thi chúng tôi? Thực ra thì các người còn có ý đồ gì?

Đình Long gục mặt cười lớn:

- Hahaha!... cậu đừng có nói như kiểu đạo phái của tôi là tà giáo có được không!...

Đình Long thở dài rồi nói tiếp:

- Haizz... Kỳ thực mà nói thì sau trận chiến giữa lục đại trưởng lão và gia tộc cương thi Lạc Gia thì hầu hết tất cả đều hàng phục dưới trướng của Thiên Kiếp phái, để thỏa hiệp cho những lời hứa mà gia tộc của cậu đã hứa với chúng tôi rằng, sẽ không hại người nữa, không tùy tiện xuất hiện trước mặt con người phạm tr ần và đặc biệt là không yêu con người.

Nghe đến đó trong lòng Nhất Trung bỗng nhói đau, vì giờ anh đã hiểu tại sao mỗi khi nhớ về Tuệ Như là cơ thể của anh lại thấy đau nhức một cách khó hiểu.

Đình Long tiếp tục nói tiếp:

- Thiên Kiếp Châm là một món bảo bối vô cùng tốt, nó mang trong đó thuộc tính ngũ hành của mỗi cương thi do trước lúc trao cho người sở hữu thì mọi cương thi đều phải được Thiên Kiếp Châm ban ấn chú trên tay.

Khi nói đến đây, Nhất Trung vội kéo tay ra xem và không còn nghi ngờ gì nữa, trên tay của anh cũng có một cái ấn chú có hình đặc trưng của thuộc tính mà anh sở hữu. Từ trước đến giờ anh cũng chưa bao giờ biết được thuộc tính ngũ hành mà mình sở hữu là gì cả. Nhất Trung ngờ vực:

- Làm sao tôi biết được anh có đang nói thật hay không?

- Cậu cứ yên tâm đi nếu cậu không tin thì cứ lấy cái Thiên Kiếp Châm của cậu ra mà sử dụng thử, à quên! Cậu mang trong mình thuộc tính Hỏa đó, cho nên cậu có thể dùng bất cứ nguồn năng lượng hệ Hỏa nào mà cậu muốn nếu cần chắc bảo bối trên tay và tập trung sức mạnh vào đó.

Nhất Trung từ bên hông rút ra một thanh Thiên Kiếp Châm khác và có màu ánh cam. Quả thật là chính bản thân Nhất Trung từ khi trở thành cương thi cũng chưa bao giờ dùng đến nó nhưng vẫn luôn mang theo bên mình như một vật mang lại may mắn cho anh.

Lúc này bước ra trước sân của ngôi nhà mà Nhất Trung đang đứng, anh từ từ nắm chặt lấy Hỏa Linh Thiên Kiếp của mình, tập trung tất cả nguyên khí vào lòng bàn tay và hướng về cái cây ở cách đó 15m.

Ngọn lửa đột ngột xuất hiện và bay thẳng về cái cây đó, tiếng nổ rõ to khi ngọn lửa chạm vào thân cây khiến cho nó bị gãy đổ và cháy rụi. Thay vào đó là Nhất Trung cảm thấy một mối nguy ngay sau khi sử dụng chiêu đó.

Đình Long mới chạy đến đỡ Nhất Trung kịp lúc anh sắp choáng váng.

- Cậu có sao không? Dùng Thiên Kiếp rất tốn hao nguyên khí cho nên đấm cương thi như các cậu ít ai dùng đến trừ khi có việc quan trọng mà thôi, nhưng nếu bàn về uy lực của nó thì không hề nhỏ đâu. ~_~ Ngoài khả năng nắm giữ nguyên tố ra thì chắc cậu cũng biết được năng lực vốn có của nó là có thể thao túng tử thi rồi phải không...!

Nhất Trung gật đầu:

- Thôi không cần chờ nữa, nếu cậu muốn tìm lai lịch của tên cương thi kia thì bây giờ cậu phải đưa Thiên Kiếp Châm của hắn đã làm rơi cho tôi xem để kiểm tra.

Nhất Trung từ từ đưa tay ra và trao cho Đình Long cái Thiên Kiếp Châm mà anh nhặt được, nó có màu ánh lam bên trên có khắc ấn chú tượng hình đặc trưng của nó.

Sau khi Đình Long xem xét và lật các trang sách do sự phụ của cậu ta để lại được một hồi thì Đình Long trả lại cho Nhất Trung và nói:

- Tên này có thuộc tính ngũ hành mộc, thông thường thì những cương thi mang ngũ hành mộc thường có sức mạnh yếu hơn so với những cương thi khác nhưng đổi lại hắn có một tốc độ rất nhanh.

Đình Long tiếp tục bấm độn rồi lẩm bẩm gì đó một hồi lâu rồi nói tiếp:

- Hiện tại do cậu đã biết được hành tung của hắn cho nên hắn đã đổi nơi thường trú rồi, và bây giờ thì hắn đang ở đoạn đường số 72 đường Nguyễn Văn Linh lận, từ chỗ cậu chạy qua chắc là cũng tầm 30 phút xe máy đó nhưng với cậu thì chắc cũng 15 phút thôi nếu cậu dùng chiêu Thuấn Di để đi đến đó. À mà quên nữa! Có phải tên cương thi này thường hay gây án với những cô gái thôi có đúng như vậy không?

Trong bất giác Nhất Trung giật mình bừng tỉnh rồi mau chóng rời khỏi ngôi nhà trong rừng của Đình Long và phi thẳng về chỗ của Tuệ Như bởi vì anh biết rằng nơi mà cô ấy đang ở cũng rất gần tên cương thi đó.

CƯƠNG THI DỊCH TRUYỆN - THI VƯƠNG CUỐI CÙNG

Tiểu Hỏa Long
dtv-ebook.com

Chương 24: Kẻ Đột Nhập

Lúc bảy giờ! Tuệ Như cũng vừa tan giờ làm và ra về vào lúc 6h tối, do ngày hôm nay cô còn quá nhiều việc nên về hơi trễ.

Bản thân Tuệ Như cũng không biết được rằng đang có một tên cường thi khác đang theo dõi cô từ phía sau. Cho đến khi trở về nhà, khi mở tung cửa ra Tuệ Như mới giật mình hoảng hốt khi ngôi nhà của cô giờ đây chẳng khác gì vừa có một cuộc đánh nhau cả, mọi thứ bẽ bộn và nằm ngổn ngang ở khắp nơi, những bức hình mà cô chụp cùng với Nhất Trung và Thiên Nghĩa cũng bị xé làm đôi và vò nát.

Thoạt đầu cũng chỉ nghĩ là ăn trộm đột nhập vào nhà thôi nhưng đến lúc Tuệ Như bước từng bước vào căn phòng ngủ, nó cũng lộn xộn không khác gì ngoài phòng khách cả, nhưng cô nhận ra một điều rằng dường như tên ăn trộm này đang tìm một thứ gì đó, nghĩ đến đó thì đầu của cô cũng rối mù và khó hiểu, đứng ngớ người ra một hồi lâu thì cô bắt đầu dọn dẹp lại đồ đạc của mình, ngôi nhà khá nhỏ nhắn nên không mất quá lâu để dọn hết mớ đồ bẽ bộn ấy.

Sau khi xong việc hết thì Tuệ Như cũng mệt lã người, nằm ngã người xuống giường trong phòng ngủ của cô, bất ngờ cô nhìn lên trần nhà và không khỏi sợ hãi khi nhìn thấy một tên lạ mặt đang đứng nhìn thẳng xuống chỗ của cô mà không chớp mắt, giọng cười làm lộ rõ hai cái răng nanh nhọn hoắt chìa ra. Đôi mắt có màu xanh lục và ánh lên một luồng sát khí mãnh liệt, lúc này Tuệ Như mới kịp nhận ra hẳn cũng là một tên cường thi giống y như Nhất Trung và chỉ khác mỗi màu mắt.

Không để mất thời gian tên cường thi lạ mặt kia đưa mũi người quanh một hồi rồi đưa lưỡi quẹt miệng.

- Tôi có thể cảm nhận được mạch máu và nhịp tim đang đập loạn xạ trong người của cô, nó thật thơm ngon làm sao!

Khi nghe hắn ta nói dứt lời, Tuệ Như cố vùng vẫy khỏi nỗi sợ và cố gắng bước từng bước chân gượng gạo ra khỏi căn phòng một cách khổ sở.

“Chết rồi cánh cửa làm sao thế này?”

Nó bị khóa rồi...”

Trong cơn suy nghĩ vội vàng của cô gái, tên cường thi kia mới nhẹ nhàng đạp hai chân của hắn xuống đất và bắt đầu tiến lại gần Tuệ Như.

- Nhìn tôi có giống ma không?

Tuệ Như không nghĩ rằng câu hỏi đó lại phát ra từ miệng hắn:

- Anh là ai? Sao anh lại vào nhà của tôi?

Giọng cười của tên cường thi lạ mặt kia làm Tuệ Như càng thêm lo sợ.

- Hahaha... Tôi là ai à? Tại sao tôi lại ở đây ư... “Thích Thì Ta Vào Thôi”...

Câu nói như ghim chặt và vang vọng trong đầu của Tuệ Như. Hắn ta tiếp tục cất giọng nói như van vọng từ một thế giới khác:

- Hãy trả lời tôi đi, nhìn tôi có giống cô không...?

Giây phút ấy như dừng lại, Tuệ Như đứng trân người ra nhìn hắn mà không tài nào nói được nên lời, cứ thế mà đôi mắt của cô cứ trợn ngược nhìn cái khuôn mặt bị rạch xéo một bên mắt làm cho con người của bên con mắt đó bị đục lại và trắng dã, máu thì không ngừng chảy từ đó xuống tận ngực hắn, cho đến khi hắn ta bất ngờ giận dữ và hét thật to khiến cả ngôi nhà rung chuyển và làm cho Tuệ Như cũng theo quán tính mà hét theo thì... Trong chớp mắt hắn ta biến mất như một cơn gió vừa vụt qua mặt cô. Vừa kịp hoàn hồn trở lại nhìn ra sau bếp Tuệ Như bắt đầu nghe thấy có tiếng động lạ, cô lại tiếp tục bước những bước chân nặng nề

“Lại là chuyện gì nữa đây?”

Những nghi vấn cứ chạy đi chạy lại liên tục trong đầu của Tuệ Như cùng với nỗi ám ảnh khi nãy. Khi bước đến ngã rẽ vào nhà bếp thì cô bất chợt thấy một cái bóng ngay trước mặt do ánh sáng của ngọn đèn trong nhà bếp tỏa ra. Do là nhà bếp được xây riêng biệt theo khu riêng cho nên khi Tuệ Như đi từ phòng ngủ ở trên lầu xuống cầu thang thì rẽ sang phải là nhà bếp riêng biệt, cho nên khi gần bước đến ngưỡng cửa nhà bếp thì cô mới giật mình khi thấy có bóng người trong đó mà lúc nãy dọn dẹp thì chẳng thấy ai cả, riêng cửa phòng khác thì đã khóa từ lúc bước ṛi.

“không lý nào hẳn ta lại quay trở lại đây một lần nữa sao?”

CƯƠNG THI DỊ TRUYỆN - THI VƯƠNG CUỐI CÙNG

Tiểu Hỏa Long
dtv-ebook.com

Chương 25: Ngày Cũ Lập Lại!... Người Anh Em Cương Thi

Tuệ Như nhẹ nhàng ghé đôi mắt nhìn vào bên trong căn bếp nhỏ, tiếng bằm thịt vẫn đều và gọn như khi còn trên phòng ngủ, một bà cô có mái tóc dài đen đang quay lưng lúi húi nấu đồ ăn ngay sau bếp, Tuệ Như mới thở phào nhẹ nhõm vì biết đó là cô giúp việc mà Tuệ Như đang thuê, nhưng đã mất tích cách đây ba ngày mà không rõ nguyên nhân, giờ thấy bà ấy bận làm đồ ăn cho cô trong bếp nên cũng thấy đỡ sợ hơn.

- Cô Tư... mấy ngày qua cô đi đâu vậy? Làm con tìm cô quá trời, con cứ tưởng là cô về quê mất rồi...!

Bà ta không nói một lời nào mà vẫn hì hục bằm thịt đều đặn như không nghe thấy gì, Tuệ Như cũng không để ý nữa mà lê thân ra phòng khách ngồi bệt xuống ghế để tựa lưng nằm nghỉ,... được một lúc sau thì cái bụng của Tuệ Như lại bắt đầu reo liên hồi báo hiệu rằng cô đang rất đói, mà đúng thật là từ chiều giờ đi làm về vẫn chưa có gì trong bụng cả.

- Cô Tư ơi! Trong nhà mình còn gói mì nào không cô, làm giúp cháu một tô mì với ạ ...

Tiếng bằm thịt vẫn cứ “bằm bằm” mãi không dứt, được một lúc lâu Tuệ Như thấy không ổn nên vào trở vào trong bếp xem sao.

Vẫn dáng người nhỏ con, mặc chiếc áo bà ba màu tím sen ấy, mái tóc dài ngang lưng, bên ngoài nhìn vào không ai nghĩ rằng cô Tư đã hơn 40 tuổi đâu. Tuệ Như nhìn từ trên xuống dưới, nhìn quanh căn bếp vẫn không thấy gì bất thường trong đó cả, bà Tư vẫn đứng bếp bằm thịt, nhưng cô cũng thắc mắc không hiểu tại sao bà Tư hôm nay bằm thịt gì mà lâu quá sức. Cả tiếng đứng hờ ở trong bếp bằm thịt mà không nói câu nào, Tuệ Như lại

quay trở ra phòng khách mà nằm vật vờ vì bụng đói thì tiếng bằm thịt của cô Tư ở sau bếp đột nhiên dừng lại, Tuệ Như bừng tỉnh hẳn, cô gái trẻ đang đói bụng lại bắt đầu giục người làm...

- Cô Tư ơi! Có chưa cô, con đói quá...

- Có...!!!

Giọng nói khô khan và đầy nảo nuốt cất lên khiến Tuệ Như cũng phải giật bản mình khi từ ngay phía sau cô có một cánh tay dài và gầy guộc bưng tô mì nóng hổi chìa ra và đặt trước mặt cô.

Tuệ Như còn thoáng nghĩ thấy mùi thịt thối bốc lên nồng nặc khi cánh tay ấy đưa ngang mặt mình.

“Kì lạ thật cô Tư hôm nay sao nhìn như người mất hồn vậy không biết?”

Tuệ Như vừa nghĩ vẫn vơ trong đầu rồi cần đôi đũa lên để ăn, ngay đũa đầu tiên Tuệ Như không khỏi giật mình mà hét lớn khi cô sắp đưa thứ đó vào miệng mình. Một khúc ruột tanh tưởi còn nguyên máu nhầy nhụa đang còn động đậy như một con giun, Tuệ Như ngay lập tức ném ngay nó ra thật xa và cô tiếp tục sợ sệt nhìn lại thứ mình đang ăn đó chính là những con dòi đang bò lút nhút đến tràn ra ngoài tô mì ban nãy. Trong cơn buồn nôn cô ói ra hết những gì còn sót lại trong bụng và ngã vật vã trên chiếc ghế sofa ở phòng khách, trong bất giác Tuệ Như quay đầu lại nhìn mặt của cô người làm với một ánh mắt mê mang. Cố lấy hết can đảm trong nỗi ám ảnh như những tháng ngày của năm xưa để nắm lấy tay cô Tư mà hỏi.

- Cô Tư, cô Tư có nghe con nói gì không? Con là Như đây... cô Tư...

Lúc bấy giờ khắp căn phòng mới bắt đầu bốc lên mùi tử khí, những ngọn đèn cứ chớp nháy liên hồi rồi vỡ tan nát dưới đất, máu nhuộm đỏ cả căn phòng khi giọng cười khanh khách của tên cường thi ban nãy lại vang lên vang vọng cả ngôi nhà.

Cô người làm vẫn đứng trơ người ra với một gương mặt không hề có một chút xúc cảm, đôi mắt đen sâu thẳm không còn trông trắng nữa, cứ thế mà nhìn Tuệ Như mất d ần ý thức và ngất xỉu. Vừa đúng lúc đó, từ bên ngoài Nhất Trung phi thẳng đến cho cái thi thể ấy một chưởng bằng Trường Xung Thủ, làm cho bà ta nát ra thành từng mảnh và r ồi hai tay bế Tuệ Như mang ra khỏi đó.

Anh phi thẳng ra khỏi ngôi nhà một cách nhanh chóng trong khi tên cương thi lạ mặt đó vẫn đứng trên nóc của ngôi nhà nhìn anh với một bên mắt màu ánh lục, hấn vừa nhìn vừa tỏ ra phẫn khích.

- Hừ... thanh bảo bối của tên Nhất Trung này cũng mạnh thật, có thể một kích đánh bay con đ ồng cốt của mình vừa thu phục được thì hấn cũng không phải dạng vừa đâu! mình phải cẩn thận hơn mới được.

Hấn lại cười khoái trá:

- Hahaha... có lẽ hấn không ngờ rằng trong gia tộc ngoài hấn ra thì vẫn còn ta...!!!

CƯƠNG THI DỊCH TRUYỆN - THI VƯƠNG CUỐI CÙNG

Tiểu Hỏa Long
dtv-ebook.com

Chương 26: Bí Mật Lịch Sử Trống

Nhất Trung công Tuệ Như trên lưng và đạp bộ chạy một mạch thẳng đến nơi ở của Đình Long, khi đến nơi và bước thẳng vào phòng khách bản thân Đình Long cũng ngạc nhiên khi thấy Nhất Trung mang một người lạ mặt đến gặp anh, nhìn cô gái có vẻ không được ổn nên Đình Long mới hỏi.

- Có chuyện gì thế Nhất Trung? Tự dưng sao cậu lại mang cô gái này đến đây vậy?

Nhất Trung lo lắng:

- Cô ấy là bạn của tôi, nhưng vừa rồi cô ấy bị tên cường thi bí ẩn kia ám sát, cũng may là tôi đến kịp thời nếu không thì cô ấy đã chết dưới lưỡi dao của cái tử thi mà hắn ta đi đầu khiến rồi!

- Chuyện nghiêm trọng đến vậy sao, thôi nào đưa cô gái vào trong để tôi xem tình hình.

Nhất Trung vội công Tuệ Như vào bên trong phòng của Đình Long, căn phòng được bày trí rất nhiều tranh và những món bảo bối của đạo gia trong rất đẹp và uy nghi.

Nhất Trung đặt Tuệ Như lên một chiếc giường bằng gỗ rất chắc chắn, bên cạnh giường còn có một cái Tỏa Lưu Hương dùng để làm cho không khí xung quanh được dễ chịu hơn. Đình Long ngồi bên cạnh giường bắt mạch cho Tuệ Như một hồi lâu rồi lại bấm độn mấy đường.

- Cô gái này không sao đâu, cậu đừng lo, chỉ là tiếp xúc với tử khí quá lâu nên cơ thể bị suy nhược đi một chút thôi.

Nói rồi Đình Long lấy trong túi ra một viên linh đơn đưa cho Nhất Trung và nói:

- Cho cô ta uống thứ này thì cô ấy sẽ khỏe lại thôi, đây là linh dược gia truyền của đạo phái tôi, nếu nói về độ quý hiếm thì nó ắt hẳn cũng được xếp vào hàng cực phẩm đó nhé. giờ chỉ còn lại vài viên trong tủ, vì cứu cô gái này nên tôi phải cắn răng mà đưa cho cậu đó biết chưa!

- Cảm ơn anh! Tôi sẽ đền đáp ơn này.

- Thôi không cần đâu! Cho cô ấy uống xong rồi chúng ta ra phía trước bàn chuyện để còn cho cô ấy nghỉ ngơi nữa.

Nhất Trung gật đầu rồi đem thuốc cho Tuệ Như uống, viên linh đơn khi đưa vào miệng tự động chạy thẳng xuống thực quản, cả cơ thể Tuệ Như phát ra một thứ ánh sáng nhẹ nhàng bỗng nhiên cô giật người một cái rồi tiếp tục tiếp đi. Thấy mọi chuyện dần bình thường trở lại Nhất Trung mới yên tâm mà trở ra phòng khách gặp Đình Long.

- Sao rồi? Có phải cô ta đã khỏe lại rồi không?

Nhất Trung gật đầu:

- Thật may mắn khi quen được một đạo sĩ như anh, Đình Long!

- Hầy, đã bảo là không cần phải khách sáo cơ mà, nhân đạo của tôi đó chính là hành hiệp giúp người mà, cho nên thấy cô gái kia gặp nạn mà không thể không cứu cho được.

Đình Long ngập ngừng một lúc rồi nói tiếp:

- Tôi thấy, dường như cậu rất quan tâm đến cô gái đó thì phải?

Như đánh vào trúng tim đen nên Nhất Trung vội quay mặt đi chỗ khác.

- Cậu nên nhớ là người và cương thi là không thể nào có chuyện tình cảm với nhau được!

Nhất Trung lại càng cúi gằm mặt xuống nhưng lại hỏi ngược lại Đình Long:

- Vậy tại sao cương thi và người phạm lại không thể có tình cảm với nhau chứ?

Đình Long vừa đi lòng vòng quanh nhà vừa nói:

- Thực ra thì cái gì cũng có nguyên do của nó cả, vả lại đó là quy luật tự nhiên mà Thiên Đế đã đặt ra từ hàng thiên niên kỷ qua rồi, người và tiên thì đi đều đó quá bình thường và không nghiêm trọng mấy, nhưng đối với cương thi thì lại là một chuyện cực kì khủng khiếp, bởi nếu cương thi và người mà yêu nhau rồi tà lưạ với nhau nữa thì kết quả là sẽ tạo ra một chủng loài mới, theo những kiến thức mà sư phụ đã để lại cho tôi cũng có nhắc đến đi đều này, tuy Thiên Kiếp phái chỉ là một nhánh đạo phái nhỏ trong hàng trăm hàng ngàn đạo phái huyền thuật khác nhau trước đó và không có gì nổi bật cả nhưng những tinh túy mà Tổ Sư người đã sáng lập ra Thiên Kiếp đã để lại cho đạo phái tất cả đều là những thứ quý giá, cương thi và con người mà yêu nhau thì chắc chắn tai họa sẽ ập đến thế giới này, đứạ trẻ dị thường của sự kết hợp đó chính là đứạ con của quý, nó thường đượç gọi bằng một cái tên tiếng anh là Lucius.

Nhất Trung không khỏi ngạc nhiên khi Đình Long nói về cái tên đó, khi cuộc nói chuyện giữa hai người đang diễn ra thì đột ngột Nhất Trung có một cuộc điện thoại khẩn.

- Há! Là của Thiên Nghĩạ!

Anh vội bật máy lên và nghe, đượç một lúc thì gương mặt Nhất Trung tỏ vẻ nghiêm nghị hẳn ra, đến Đình Long cũng tò mò:

- Có chuyện gì vậy Nhất Trung?

- Là Thiên Nghĩạ! Bạn của tôi, anh ta cũng đang theo dõi những vụ án do tên cương thi hôm trước gây ra.

- À... thì ra là vậy!

CƯƠNG THI DỊCH TRUYỆN - THI VƯƠNG CUỐI CÙNG

Tiểu Hỏa Long
dtv-ebook.com

Chương 27: Khô Tận Cam Lai

Sáng hôm sau Nhất Trung lại hẹn Thiên Nghĩa ở quán “Lặng Thầm” để tiếp tục bàn về vụ án của tên cương thi lạ mặt đó. Nhất Trung ngẩng trên ghế về mặt nghiêm trọng nói:

- Tình hình hiện tại khá là phức tạp, tôi nghĩ rằng vụ án này sẽ rất khó để giải quyết.

- Anh cũng nghĩ như vậy sao! Đêm qua lại có thêm một vụ án mạng, nạn nhân lại là một cô gái trẻ.

Nhất Trung bất ngờ:

- Cái gì? Đêm hôm qua tôi vừa cứu Tuệ Như thoát khỏi đám đệ tử của hắn cơ mà!

Câu nói đó của Nhất Trung cũng khiến cho Thiên Nghĩa ngạc nhiên theo:

- Anh nói sao? Đêm qua hai người đã gặp hắn ta à! vào lúc nào vậy?

- Trời vừa sụp tối thì hắn đã lén lút vào nhà của cô ấy hòng ra tay rồi, nhưng may mắn là tôi hay tin nên đến kịp.

- À thì ra là vậy!

- Ủa vậy còn vụ án gì đó mà anh vừa nói là sao nữa?

Thiên Nghĩa tròn mắt và đáp:

- Đêm qua cũng có một vụ án mạng ngay tại đường Nguyễn Văn Linh nhưng nạn nhân là một cô gái khác và vụ án xảy ra sau khi anh và Tuệ Như thoát ra từ tay hắn khoảng 4 tiếng sau đó.

- Kì lạ thật! Tại sao tên cương thi đó lại chỉ nhắm đến những cô gái thôi vậy nhỉ?

Thiên Nghĩa giật mình:

- À Nhất Trung à! Trong chủng loài cương thi của anh có loại tu luyện nào riêng biệt như thế không?

- Cái đó thì không đâu, cương thi chúng tôi không phân biệt trai gái, nếu là máu của động vật thì chúng tôi đều coi đó là đồ ăn cả thôi nhưng điểm khác nhau giữa tôi và hắn đó chính là sự thèm muốn máu người. Bản thân tôi từ lâu đã có thể kiếm chế được những cơn đói đó bằng cách là tìm nguồn thức ăn khác ngoài con người.

- Nhưng nhìn anh có vẻ không khỏe bằng tên cương thi kia thì phải, bởi vì so với vết cắn giữa anh và hắn ta thì cho thấy rõ răng nanh của hắn sắc nhọn hơn anh rất nhiều, tôi chưa bao giờ nhìn thấy được hắn ta dù chỉ là cái bóng.

Nhất Trung trầm ngâm một hồi lâu rồi mới đáp lời Thiên Nghĩa:

- Chuyện này thì cũng không có gì là lạ... máu người đó chính là nguồn thức ăn chính và nó cũng chính là điểm mấu chốt để sức mạnh của cương thi trong người chúng tôi phát huy được hết năng lực mà.

- Ohh... chẳng trách sao hắn ta lại nhanh đến như vậy!

Nhất Trung lắc đầu:

- Cũng còn tùy vào thuộc tính mang trong người của mỗi con cương thi nữa, vạn vật khi sinh ra đều mang thuộc tính riêng biệt mà.

Cuộc nói chuyện giữa hai người đàn ông cứ rôm rả từ sáng sớm cho đến tận chiều tà thì hai người mới tạm biệt nhau, riêng ở cuối cuộc nói chuyện Nhất Trung có báo với Thiên Nghĩa rằng sẽ đưa Tuệ Như về ở cạnh anh một thời gian cho tiện việc trong coi cô ấy, lúc đó vẻ mặt của Thiên Nghĩa tuy có hơi thẫn thờ và có một chút thất vọng nhưng trong lòng anh thừa biết rằng Tuệ Như chỉ thích Nhất Trung mà thôi.

Suốt một tuần sau, Tuệ Như đã ở nhà của Nhất Trung và luôn trong tình trạng hôn mê dù đã uống thuốc của Đình Long đạo sĩ. Vì lo cho cô nên Nhất Trung mới lại chạy đến rừng Núi Cấm để tìm đến Đình Long của Thiên Kiếp phái mà nhờ sự giúp đỡ.

Ban đầu anh ta không chịu đồng ý bởi vì không muốn rời bỏ khu rừng này, do từ nhỏ anh đã được sư phụ nuôi dạy và lớn lên trong đó nên anh không muốn rời đi, còn riêng Tuệ Như thì cô ấy vẫn chỉ là một phạm nhân nên nếu muốn vào khu rừng đó thì cũng không thể nào mà vào được vì từ lâu khu rừng đã có hẳn một kết giới bao quanh và tách biệt với thế giới của con người rồi, chỉ những ai là đạo sĩ hay yêu ma mới có thể tự do qua lại trong khu rừng mà thôi, dù rằng là ma quỷ hay yêu tinh đều có thể ra vào trong khu rừng nhưng bọn chúng đều được trong coi dưới sự quản lý chặt chẽ bởi những đệ tử của Thiên Kiếp phái. Sở dĩ lần trước Nhất Trung công Tuệ Như vào gặp được Đình Long là cũng do may mắn và ý chí vững chắc của anh nên đã không bị kết giới cản trở làm lần đường lạc lối.

Nhất Trung phải năn nỉ rất nhiều và hứa sao khi Đình Long cứu giúp cho Tuệ Như thì anh sẽ đi theo phò trợ cho Thiên Kiếp để đền ơn cứu mạng cho Tuệ Như.

(Mặc dù bản thân Lạc Nhất Trung luôn luôn coi sự tự do của mình là quan trọng hơn bao giờ hết nhưng nếu so với cô gái mà định mệnh đã cho anh gặp cô ngay từ lần đầu tiên ở khu sinh thái Đại Ninh của hơn 5 năm về trước thì đó đã là thứ quý giá nhất mà anh có được từ kiếp làm ma này rồi)

CƯƠNG THI DỊ TRUYỆN - THI VƯƠNG CUỐI CÙNG

Tiểu Hỏa Long
dtv-ebook.com

Chương 28: Cương Thi Đấu Thợ Săn Ma

Trong khoảng thời gian một tuần đó! phía Thiên Nghĩa đã phải nhận thêm lần lượt ba bốn vụ án mới với cùng một tên hung thủ, anh cũng đã sớm biết được rằng tên hung thủ đó chính là tên cương thi bí ẩn kia, và với một năng lực thiên về tốc độ như hắn ta thì quả thật đây là lần đầu anh gặp. Anh đã có một cuộc họp khẩn cấp ngay sau đó và mọi người trong đội cơ động kết hợp với đội cảnh sát tuần tra đã đưa ra một quyết định rằng tối nay sẽ hành động.

Đêm đó họ cử một cô cảnh sát khác giả làm con mồi để dụ hắn ta đến, cả đội của Thiên Nghĩa đã phải nhẫn nại và chờ như thế suốt hàng giờ đồng hồ nhưng vẫn không thấy động tĩnh gì khi cả đội chờ phục kích ở trong một bìa rừng ngoài ô của khu phố.

Cho đến khi đồng hồ điểm đúng 12h đêm thì cả đội của Thiên Nghĩa mới giật mình khi nghe thấy tiếng gầm rú từ sâu trong rừng, thoát đầu cứ nghĩ hắn đang trú ngụ trong thành phố nhưng ai dè hắn lại lẩn quẩn trong khu rừng ngoài ô của thành phố này.

Từ sâu trong màn đêm và các tán cây hắn phóng từ những ngọn cây cao vút và đáp xuống mặt đất một cách nhẹ nhàng. Chân mang một đôi boots đen cao, quần và áo da màu đen cộng thêm cái khăn che hết một bên mắt, tóc và con mắt còn lại của hắn ánh lên một màu ánh lục đặc trưng, thứ mà khiến cho hắn có được thứ tốc độ nhanh như chớp. Tên cương thi với một bên mắt ánh xanh đó bước từ từ đến cô cảnh sát đang ngồi trên một khúc gỗ, chỗ mà cả đội của Thiên Nghĩa đã bố trí từ trước.

Khi tên cương thi kia vừa chạm đến được vạch trắng bên dưới mặt đất cách cô gái khoảng 2m thì bất ngờ đòn bẫy hoạt động, từ ngay hai bên bụi

cây có hai phi tiêu có thuốc mê phóng nhanh đến hắn, trong phản ứng hắn cũng vừa kịp lộn ngược lại để tránh ám khí và cùng lúc đáp trả hai phiến đá vừa nhặt được phi ngược lại ngay chỗ mà phi tiêu vừa xuất phát, lúc đó chỉ còn nghe một tiếng “phụt”

Những viên đá mà tên cương thi kia phóng đã ghim sâu vào ngực những đồng chí đang đảm nhận nhiệm vụ phóng ám khí để gây mê hắn, không chần chừ nữa Thiên Nghĩa trên tay cầm thanh côn đã yểm sẵn bùa, loại vũ khí mà khi xưa anh dùng để đánh Nhất Trung nay lại có dịp sử dụng trở lại cho nên Thiên Nghĩa rất hào hứng và luôn vung côn tới tấp vào người tên cương thi chột mắt kia.

Ban đầu như phản xạ tự nhiên hắn đưa cánh tay ra đỡ, cứ ngỡ theo thông thường hắn sẽ chẳng hề hấn gì với những loại vũ khí thông thường nhưng không ngờ khi côn của Thiên Nghĩa vừa chạm vào làn da của hắn thì tiếng “chác chác” cũng từ đó mà vang lên nghe rất dữ dội, tên cương thi lạ mặt vội lùi lại xuýt xoa hai tay.

- Hừ... người được lắm! Loại vũ khí đó đúng là không phải vũ khí tầm thường

Thiên Nghĩa tỏ vẻ đắc chí:

- Hehe... Người làm to rồi, người đâu phải là tên cương thi đầu tiên mà ta gặp đâu, vũ khí này đã có bùa trừ yêu của lão Thiên khắc lên rồi thì cương thi như người làm sao mà không đau cho được

- Cái gì! Thì ra người cũng từng gặp qua tên Lạc Nhất Trung rồi à.

- Cái đó còn phải hỏi sao? Cậu ấy hiện tại là bạn thân với tôi cơ mà... Thôi không nói nhiều nữa, mau tiếp chiêu đi!

Vừa dứt lời thanh côn đã lia thẳng và đập một phát thật mạnh vào đầu của tên cương thi kia, làm cho hắn choáng váng mà ngã quy xuống đất, thấy tình hình không ổn nên hắn cố dùng hết sức còn lại để phi ra khỏi cuộc giao tranh ấy, Thiên Nghĩa cố đuổi theo nhưng không kịp.

- Tức thật, hấn chạy nhanh quá mình không bắt kịp được tốc độ của hấn.

Quay trở lại hiện trường mọi người ai cũng sững sờ khi biết được rằng Thiên Nghĩa lại giỏi võ và còn đánh côn rất cừ, những chỉ tiếc thay là trong nhiệm vụ lần này lại để cho hai đồng đội bị trọng thương và phải đưa vào nhập viện, cũng may mắn là viên đá mà hấn ta ném không sâu lắm nên tạm thời giữ được mạng của hai người đồng nghiệp.

Kết thúc công việc thường trực, anh trở về nhà với một tâm trạng còn canh cánh trong lòng, Thiên Nghĩa luôn lo lắng rằng ngày nào tên mất chốt đó còn ở ngoài kia thì ngày đó lại có thêm người chết, cho nên suốt mấy đêm nằm nhà ngủ mà cứ trằn trọc về chuyện đó suốt. Còn nhớ về năm xưa Thiên Nghĩa từng được coi là một thám tử kiêm thợ săn ma có tiếng ngày đó, nhưng cũng vì do từ ngày được vào làm việc tại trụ sở hành chính, trong tổng bộ cảnh sát tp. HCM nên những kinh nghiệm về ma quỷ của anh cũng mai một dần.

Vài ngày sau anh gọi cho Nhất Trung và kể lại hết mọi diễn biến sau cuộc chạm trán đây ngoạn mục đó, lúc mới vừa nghe thì Nhất Trung cũng khỏi thể nào che giấu được sự ngạc nhiên của mình đối với Thiên Nghĩa nhưng rồi anh cũng chắc ngẫm.

“Chắc là do tên cương thi đó quá chủ quan vào tốc độ của mình, nên mới bị Thiên Nghĩa đả thương và dẫn đến không thể phản xạ mà di chuyển kịp”

Cả hai người đều hẹn nhau gặp ở nhà Nhất Trung và sẵn cho Thiên Nghĩa làm quen với Đình Long, vị đạo sĩ của Thiên Kiếp.

CƯƠNG THI DỊCH TRUYỆN - THI VƯƠNG CUỐI CÙNG

Tiểu Hỏa Long
dtv-ebook.com

Chương 29: Bí Ẩn Lạc Gia

Vừa bước vào đến cửa Thiên Nghĩ đã thấy một dáng người thon gọn, hần mặc một chiếc áo sơ mi sọc ca rô cùng với chiếc quần jean bụi bặm, trên vai còn quấy thêm một chiếc túi màu nâu ở giữa có nguyên một cái hình bát quái trong rất thời trang và ngầu, nhìn chả giống một đạo sĩ chút nào. Thiên Nghĩ lại bất ngờ khi hắn đang đứng nói chuyện với Nhất Trung, rồi khi hắn ta quay sang thấy Thiên Nghĩ thì như một người lịch sự hắn đến chào hỏi anh.

- Xin chào! Tôi là Đình Long, chắc đây là Thiên Nghĩ bạn của Nhất Trung có phải không nhỉ?

Thiên Nghĩ hơi bất ngờ rồi ngờ ngác một hồi lâu rồi gật đầu:

- Vậy ra Đình Long tiên sinh cũng đã quen biết Nhất Trung từ lâu rồi à!

- À không! Tôi chỉ mới gặp mặt tên cương thi đáng ghét này dạo gần đây thôi.

Nói rồi Đình Long cười lớn làm cho không khí cũng bớt căng thẳng đi phần nào trong sự ngỡ ngàng của ngày đầu gặp nhau. Tất cả bắt đầu cùng ngồi vào bàn và trò chuyện, sau khi chào hỏi qua lại, họ còn hỏi về công việc rồi thì cuộc sống,... Nói đoạn Nhất Trung mới sực nhớ:

- Thôi chết! Nãy giờ lo nói chuyện mà quên rằng hôm nay mời anh đến để xem tình hình của Tuệ Như ra sao rồi nữa Đình Long!

Đình Long vỗ bàn một cái rồi lật đật chạy vô phòng của Nhất Trung liền ngay sau đó để bắt mạch cho Tuệ Như, Thiên Nghĩ cũng theo đó mà

vào trong thăm cô.

Đang vừa lúc bắt mạch xong, Đình Long nâng nhẹ nhàng tay của Tuệ Như đặt lên bụng rồi từ trong túi rút ra một lá bùa, nhìn bên ngoài cũng giống như những loại bùa thông thường thôi nhưng ngay sau khi Đình Long đốt nó trên tay bằng lửa do nội khí tích tụ từ lòng bàn tay xong thì anh mới huơ bàn tay đó quanh người với kết ấn Thần Lực, bàn tay được kết ấn ánh lên một thứ ánh sáng màu vàng, khi bàn tay kết ấn đó đi đến đâu cả người của Tuệ Như hừng hào tới đó, Nhất Trung cũng không hiểu cho lắm nhưng anh nhận thấy rằng nhịp tim của cô ấy cùng từ đó mà dần dần ổn định hơn. Ban đầu anh cũng không nghĩ rằng cơ thể Tuệ Như lại yếu đến như vậy, chỉ bị dọa một chút mà cô đã ngất đi đến nỗi kiệt sức rồi.

Sao khi mọi thứ ổn thỏa thì tất cả lại trở ra ngoài phòng khách.

Thiên Nghĩa dặn Nhất Trung:

- Giờ anh mau ra tiệm thuốc tây ngoài đầu đường mà mua một ít thuốc đề kháng đi, tôi nghĩ là nó sẽ có ích cho cô ấy ngay lúc này.

- Ừm, vậy cậu ở đây với Đình Long nhé!

Cả hai người còn lại nhìn Nhất Trung rồi mỉm cười. Lúc này chỉ còn lại hai người đàn ông, không khí như ngọt ngào hơn khi cả hai đều thăm dò động tĩnh của nhau, dù không có ý đồ ác ý nhưng dường như giữa hai người luôn đề phòng kẻ lạ mặt.

Hớp một ngụm trà trên bàn Đình Long bình thản nói:

- Cậu đừng nhìn tôi như vậy chứ! Tôi chẳng có ý đồ gì đâu, chẳng qua là tôi có nhã ý muốn thu nhận Nhất Trung về làm đệ tử đạo gia mà thôi.

- Anh nghĩ rằng Nhất Trung sẽ đồng ý đi đâu đó sao?

- Tất Nhiên là không mong chờ gì nhiều nhưng nếu được thì quá tốt.

- Anh không nghĩ rằng với một cương thi như Nhất Trung là đi đâu khó khăn khi tiếp xúc với những món đồ vật như bùa chú hay sao?

Đình Long lại cười:

- Hừm! vậy ra là cậu vẫn chưa biết gì rồi, ai bảo với cậu là cương thi không thể trở thành đạo sĩ kia chứ? trên đời này không gì là không thể cơ mà, nhưng nếu để giải thích cho cậu nghe thì chắc phải mất ba ngày thì mới kể xong mất. Nhưng nếu Nhất Trung đồng ý chịu học đạo thuật thì tôi sẽ tặng cậu ấy một đôi găng tay để có thể cầm được những món đồ của đạo sĩ như kiếm gỗ đào, lệnh phù hay đại loại là những vật có linh khí mạnh.

- Anh có chắc chứ? Vậy anh tính khi nào mới thu nhận cậu ta?

Đình Long gãi đầu bối rối:

- Thực sự ra thì tôi cũng chưa tính nhận hẳn liền được vì ngoài kia vẫn còn tên cương thi chột mắt, người anh em cùng dòng tộc với Nhất Trung mà ngay cả cậu ta cũng không biết đang lộng hành khắp thành phố.

Thiên Nghĩa không khỏi ngạc nhiên khi nghe Đình Long nói về đi đầu đó, giờ thì anh cũng đã biết vì sao nhìn tên cương thi với bên mắt ánh xanh đó lại có nét giống Nhất Trung đến như vậy, nhưng trong lòng anh lại bắt đầu khó hiểu vì nếu hai người đó có chung dòng tộc vậy thì chẳng phải đi đầu ở nên Trung Hoa cả sao? Vậy thì cái tên đó qua Việt Nam bằng cách gì và tại sao hẳn lại đến được thành phố này... mọi thứ lại quay cuồng trong đầu Thiên Nghĩa.

Đình Long vội nói chen vào dòng suy nghĩ của Thiên Nghĩa:

- Thôi cậu đừng suy luận chi nữa, để tôi nói ngắn gọn cho cậu hiểu như thế này này. Đi đầu tiên xuất thân của gia tộc Lạc Gia là ở bên tàu và cả đạo pháp của tôi cũng vậy, ban đầu Lạc Gia là một dòng tộc lớn nhưng họ là người thường cả thôi chứ không ai là cương thi đâu mãi cho đến gần nửa triêu Thanh thì đứng đầu gia tộc đời thứ hai người đó có tên là Lạc Nhất Lang vì được vua ban lệnh phải đi tìm thuốc trường sinh bất lão để giúp cho vua có thể sống lâu mà trị nước và cũng vì không muốn nước rơi vào

tay của kẻ khác, sau một quãng thời gian dài cuối cùng thì Lạc Nhất Lang cũng tìm được bí quyết bất tử, đó chính là trở thành cương thi nhưng ý chí mỗi người mỗi khác, nên khi trở thành cương thi Nhất Lang không thể kiềm chế được cơn đói mà thẳng tay tàn sát cả gia tộc của mình, cũng từ đó mà Thiên Kiếp phái mới hình thành ngay sau đó và quyết thu phục hết đám cương thi của gia tộc họ Lạc này. Nhất Trung và tên cương thi chột mắt kia có lẽ là con cháu đời sau của gia tộc nhưng để trở thành cương thi thì đó vẫn là mật mà tôi không thể nói cho cậu nghe hết được. Sau hàng thế kỷ, trải qua mấy đời thì Thiên Kiếp mới lạc trôi qua được biên giới Việt Nam, còn riêng Lạc Nhất Trung thì tôi nhớ năm đó chắc cậu cũng có xem ti vi và biết được cậu ta qua đây như thế nào rồi nên tôi cũng không nói thêm nữa.

Sau những gì mà Đình Long kể cho Thiên Nghĩa nghe thì cuối cùng anh cũng đã dần hiểu rõ mọi chuyện hơn, anh trầm ngâm suy nghĩ.

(nếu mình biết gia thế của Nhất Trung sớm hơn thì tốt quá rồi).

Sau cuộc nói chuyện đó thì Nhất Trung cũng vừa về tới, trong phòng Tuệ Như cũng ho sặc sụa vang ra tới phòng khách cho nên cả ba người đàn ông cũng đột ngột chạy vào phòng chăm sóc cho cô gái duy nhất trong nhóm. Lúc này Tuệ Như đã tỉnh và bình phục nhiều nhờ thuốc và linh phù của Đình Long đưa cho.

- Tốt quá rồi, cô làm cho tôi và Thiên Nghĩa một lần nữa lo lắng nữa đó có biết không?

CƯƠNG THI DỊCH TRUYỆN - THI VƯƠNG CUỐI CÙNG

Tiểu Hỏa Long
dtv-ebook.com

Chương 30: Độc Lục Nhân Cương Thi Vương

Trở về sau cơn hôn mê dài dần dặt đó Tuệ Như luôn thấy cơ thể mình có nhiều thay đổi, ban đầu cô nghe thấy những âm thanh lạ ở khắp mọi nơi, khi thì nhìn thấy những bóng người mờ ảo lơ lửng quanh nơi cô đứng, cho đến khi cô nói chuyện này cho Nhất Trung nghe thì cũng vì chuyện đó mà Nhất Trung lo cho cô rồi cứ tìm Đình Long xin chỉ dẫn, riêng Đình Long đã sớm biết sự tình của Tuệ Như rồi vì ngay sau khi tỉnh lại Đình Long nhận ra một điều rằng kinh mạch của Tuệ Như đã có chút thay đổi, anh còn nhìn thấy được vầng sáng trên trán của cô phát ra một nguồn năng lượng kỳ lạ nên anh cũng đoán biết là gì rồi, Đình Long khuyên mọi người đừng lo lắng bởi những biểu hiện đó theo anh là điềm tốt.

Quay trở lại công cuộc truy lùng tên cương thi mất chốt, Đình Long đã lên hẳn một kế hoạch rất chi tiết về vụ này... như đã tính sẵn nên mọi người cứ thế mà làm theo sự chỉ dẫn của Đình Long.

Đúng vào cái đêm rằm của tháng sáu, nhóm bốn người bao gồm Nhất Trung, Đình Long, Thiên Nghĩa và cả Tuệ Như đều đã có mặt ở trên sân thượng của khu chung cư tại Bình Hưng Hòa để tiến hành gọi hồn tên cương thi chốt mất ấy, dù rằng cả Nhất Trung và Thiên Nghĩa đều không cho Tuệ Như đi cùng nhưng do Đình Long gạt bỏ và đích thân mời Tuệ Như đi vì biết chắc chắn cô ấy sẽ giúp được gì đó.

Một đạo đàn được chuẩn bị sẵn ngay trên sân thượng của tòa nhà cao 6 tầng lầu, tất cả mọi người đều đứng cách năm mét để quan sát Đình Long niệm chú, đến lúc chuông đồng hồ điểm đúng 8 giờ tối, khung giờ vừa đủ để tiến hành mời dụ tên cương thi kia ra mặt mà đối chất thì trên tay Đình Long cầm thanh Thiên Kiếp châm của tên cương thi kia tự trích máu nhỏ

lên đó vài giọt, Thiên Kiếp sáng lên một màu lục nhè nhẹ rồi rung chuyển trên tay Đình Long, cùng lúc đó anh bắt đầu thủ ấn mà khấn.

- Con lạy tứ phương trời, con lạy Thái Thiên đạo trưởng, con là Đình Long, để tử chân truyền của Thiên Kiếp giáo, kính mong sư tổ tiếp thêm sức mạnh để mà gọi hồn của cương thi Lạc gia chủ nhân của chiếc Thiên Kiếp châm mà con đang cầm trên tay này.

Vừa dứt câu! Ngọn gió lớn thổi mạnh làm thổi bay cả những lá bùa đang bày biện sẵn trong đạo đàn của Đình Long đi tứ tán. Tiếng bước chân nghe rõ mồn một, nó cứ “huỳnh huỳnh” như đoàn diễu quân vậy, rồi trong chớp mắt đã thấy tên cương thi mắt chột đứng đối diện Đình Long rồi, đem đó hẳn không hề đi một mình mà có tận 3,4 con ma thần vòng mà hẳn ta thu phục được cứ bay xung quanh hẳn như bảo kê.

Trong nhóm hầu như ai cũng thấy, rồi Tuệ Như quay sang hỏi:

- Này Thiên Nghĩa, anh có thấy gì không?

- Thấy gì là thấy gì?

- Xung quanh tên cương thi đó có rất nhiều thuộc hạ đang bay quanh hẳn!

Nghe nói thế cả hai người đàn ông đó là Trung và Nghĩa đều không khỏi ngạc nhiên khi nghe Như nói như vậy rồi trong lòng thầm nghĩ

(Lẽ nào sau chuyến đi dạo quanh địa phủ vừa qua nên cô mới thức tỉnh được Âm Dương Nhãn)

Những kiến thức này Thiên Nghĩa đều biết rõ nhưng anh cũng rất bất ngờ và nhận ra năng lực của cô ngay lúc này.

Lúc bấy giờ, tên cương thi một mắt nhìn chung quanh sân thượng một hồi lâu rồi cất giọng:

-Ồ thì ra là người gọi ta đến đó à!

Đình Long đồng dục:

- Phải! Yêu nghiệt, đứng trước đệ tử Thiên Kiếp phái còn không mau cúi đầu mà hành lễ, lẽ nào người không biết rằng gia tộc của người đầu đã dưới sự cai quản của bọn ta rồi sao?

- Hừ... chuyện đó đã là của những thế hệ tồi tàn trước rồi, chính người,... chính đạo phái của các người đã tiêu diệt hết toàn bộ dòng tộc của ta, suốt đời này ta vẫn sẽ TRẢ THÙ.

Đình Long nghiêm nghị đáp:

- Người sai rồi! Gia tộc của người lấy máu người làm chủ thể để hại người cho nên Thiên Kiếp mới ra tay mà hành đạo thôi, nhớ năm xưa trận chiến giữa ngũ đại trưởng lão và Lạc Thần Vương Gia vẫn còn dư âm người người, đi đâu đó chứng tỏ rằng ta không bao giờ thắng chính, người luôn cho rằng đạo phái của ta là xấu nhưng thử hỏi nếu không có Thiên Kiếp thì Lạc Gia còn hại bao nhiêu người nữa, những người trong gia tộc của người đầu được đạo phái của bọn ta phong ấn lại và được chôn kỹ càng tại vùng đất linh thiêng của đạo phái.

Và tất cả bọn họ đều tình nguyện bị phong ấn và nằm ngủ trong đó suốt hàng thập kỷ qua, chỉ còn lại mỗi mình người và Nhất Trung trên trần thế này, riêng Nhất Trung dù sức mạnh đã đạt cảnh giới phệ hồn Lăng Vũ nhưng cậu ấy chưa bao giờ làm hại đến người dân vô tội nào, hãy nghe lời ta... quay đầu là bờ, đừng chấp mê bất ngộ nữa, sẽ đến lúc người phải chịu nỗi thống khổ của sự chết chóc mà người gây ra.

Tên cương thi kia bắt đầu gằn rú lên một cách dữ dội, trong thời gian ngắn, cơ thể hắn như được cường hóa và trở nên to lớn và vạm vỡ hơn ban đầu, nhưng tốc độ thì không hề suy giảm. Hắn lướt tới ngang người Đình Long và tung ra một cú đấm mạnh đến nỗi phát ra tiếng gió rít, nhờ phản ứng kịp thời nên Đình Long đã kịp nhảy ra xa và phi vào người hắn ba lá bùa màu đỏ chói, lá bùa ghim chặt vào người khiến hắn không thể cử động được.

Về phía Nhất Trung thì trên tay đã đeo sẵn Trường Xung Thủ, cùng Thiên Nghĩa đứng che chắn bảo vệ trước mặt Tuệ Như.

Trong hoảng loạn Tuệ Như nhìn thấy những hồn ma bay quanh tên cương thi một mắt lúc này bây giờ đã và đang lao tới cô một cách rất nhanh, khi nó vừa kịp đưa tay ra nắm lấy Như thì ngay sau đó đã bị thanh Trường Xung Thủ đánh văng ngược trở lại và tan biến, còn riêng Thiên Nghĩa thì không thấy gì ngoài trận chiến giữa Đình Long và tên cương thi một mắt ấy.

CƯƠNG THI DỊ TRUYỆN - THI VƯƠNG CUỐI CÙNG

Tiểu Hỏa Long
dtv-ebook.com

Chương 31: Sơ Cấp Thiên Kiếp Nguyên Ấn

Có lẽ giờ đây chỉ còn lại mỗi Thiên Nghĩa là người trăn mắt thật, cho nên mỗi cử động anh luôn đề phòng vì chẳng thấy thể nhìn thấy được con ma nào, riêng Tuệ Như thì cô lại thấy rõ mồn một.

Do tình thế là hôm nay có trăng tròn cho nên sức mạnh của Nhất Trung và cả tên cương thi một mắt kia được gia cường lên mạnh mẽ, chính vì đi đầu đó mà những lá bùa của Đình Long không cần chân hấn lâu được, nói đoạn... ở giữa trận chiến, Đình Long thay đổi chiến thuật và dụ tên cương thi một mắt chạy theo mình vào một con hẻm vắng người ngay bên dưới tòa nhà, Độc Lục Nhãn thân thủ rất nhanh cho nên hấn sớm để dằng bắt kịp được Đình Long ngay sau khi anh chạy vào ngõ cụt của con hẻm.

Đứng sát chân tường, Đình Long khụy một gối xuống đất và tay phải để ra sau lưng, nhắm mắt lại và miệng bắt đầu lầm bầm. Ngay lúc đó Độc Lục Nhãn nhìn anh không rời mắt.

- Đường cùng rồi! Để xem ngươi còn chạy đi đâu nữa, tên đạo sĩ thú vị nhà ngươi mau chết đi.

Vừa nói hấn ta vừa phi thẳng đến Đình Long với đôi răng nanh sắc nhọn, vừa kịp lúc hấn kề mặt sát người Đình Long thì ngay lập tức anh mở mắt ra chấp tay thành đường ấn.

“Bát Quái Long Hình Quyển”

Nguồn xung lực phát ra từ giữa bàn tay đẩy Độc Lục Nhãn văng ra một khoảng cách khá xa khiến hấn ôm mặt kêu đau, thu chiêu về Đình Long thở

hỗn hênh vì nội năng tiêu hao quá nhiều sau chiêu thức vừa rồi, trong giây lát Độc Lục Nhãn gượng dậy và khai mở Ấn Chú ngũ hành trên tay.

“Sơ Cấp Mộc Hành Ấn”

Hình xăm trên tay của Độc Lục Nhãn sáng rực lên một màu xanh lá, vòng khí lưu bao quanh cơ thể bốc hơi thành những luồng không khí có màu xanh kì lạ, mặt đất rung chuyển.

- Thôi Chết! Đó là nguy hiểm của Thiên kiếp châm lúc giao ước đây mà, không ngờ rằng hắn chỉ mới lĩnh ngộ được Sơ Cấp Ngũ Hành Ấn thôi mà đã có khí lưu bao quanh rồi, đi đâu đó cho thấy hắn đã tập luyện và sử dụng Thiên Kiếp châm của đạo phái rất thành thục rồi thì phải... haizz xem ra trận này khó nhằn đây...

Độc Lục Nhãn đứng vững hiên ngang cười lớn:

- Hahaha... người sợ rồi phải không, chắc chắn là người không nghĩ rằng ta đã mở được nó có phải không? Ta đã luyện nó từ rất lâu rồi và phải cấp bách lắm ta mới dùng đến nó bởi vì...

- Bởi vì sau khi dùng chiêu đó thì người sẽ phải bị tê liệt tứ chi suốt 24h vì cơ thể vận động quá giới hạn chứ gì!

- Hừ! tên nhãi nhép nhà người cũng có kiến thức thâm sâu đấy.

Đình Long nhếch môi:

- Nhìn ta như thế thôi chứ so với Mã Tiêu Linh của Long Tộc cũng không kém mấy đâu.

- Im đi, ta không muốn nghe nhà người tự tin như vậy nữa, đỡ lấy...!

Nói rồi hắn rầm một tiếng vang trời đất, rung chuyển cả mặt đất chỗ Đình Long đang ngẩng tựa lưng vào tường.

Cùng khoảng thời gian đó, ở phía ba người Nhất Trung, Thiên Nghĩa và Tuệ Như đều vẫn còn đứng trên sân thượng của khu chung cư 6 tầng đó mà

đổi đầu với đám ma Thần Vòng, chúng cứ bay quanh quẩn quanh chỗ ba người đứng, Nhất Trung và Thiên Nghĩa đầu đứng che người lại làm lá chắn cho Tuệ Như, trong lúc hỗn loạn Như nảy ra một ý kiến.

- Nay hai người nghe đây! Em bảo hai người hướng nào thì hai người cứ tung chiêu mà đánh ở đó nhé.

Hai người gật đầu lia lịa, một người cầm Trường Xung Thủ có khắc Xá Lợi trừ yêu và một có côn đực yểm bùa của lão Thiên, tình thế lúc đó dù rằng có vũ khí nhưng địch là âm hồn cho nên ngoài Nhất Trung và Tuệ Như ra thì chỉ còn mỗi Thiên Nghĩa là luôn đề phòng mọi thứ nhưng không thể nào đánh được vì anh chẳng có đối tượng nào trong tầm mắt cả.

Bất ngờ từ trên cao những vong hồn tụ họp lại ném những ngọn lửa xanh xuống chỗ Tuệ Như.

- Tuệ Như! coi chừng...

Vừa hét to Nhất Trung quay người ra trước Tuệ Như và dùng Trường Xung Thủ đỡ những quả cầu lửa ấy, Thiên Nghĩa chỉ thấy những ngọn lửa từ khoảng không vô định xuất hiện và dội thẳng xuống đầu Nhất Trung mà thôi. Không để mất tập trung, Như cũng cố gắng hét lớn theo Nhất Trung.

- Ở góc ba giờ đó Thiên Nghĩa!

Nghe thấy thế nên Thiên Nghĩa cũng làm theo, anh lấy từ bên hông ra một cây súng ngắn đã nạp đầy đạn có bọc bùa của lão Thiên, anh giờ tay về hướng 3 giờ cứ thế mà bắn liên tục mấy phát. Những viên đạn bắn ra từ cây súng của Thiên Nghĩa có viên thì trật có viên thì xuyên thủng một hai con, chúng bị thiêu cháy ngay sau đó.

Vừa vui mừng thì không hiểu sao lại có thêm một đám âm hồn khác đến tiếp viện, khiến cho tình hình càng thêm rối rắm, Tuệ Như mặt nghiêm trọng nói với Thiên Nghĩa.

- Anh còn đủ đạn không?

- Để làm gì?

- Chúng đông hơn em nghĩ rồi đó!

Câu nói đó cũng khiến Thiên Nghĩa lo không kém gì Tuệ Như, nhưng bù lại nó lại là những thông tin tình báo quan trọng của trận đánh mà anh cần nên biết để tìm cách đối phó với bọn chúng.

CƯƠNG THI DI TRUYỆN - THI VƯƠNG CUỐI CÙNG

Tiêu Hỏa Long
dtv-ebook.com

Chương 32: Mưu Trí Hơn Người

Trận chiến đã kéo dài đến tận 2 giờ sáng, cũng may mắn là nơi mà bọn họ đang giao tranh cũng vắng vẻ và không có ai qua lại, những phi vụ như thế này thường được Thiên Nghĩa báo cáo lại cho cấp trên trước đó và đều được sự ủng hộ nhiệt tình của cả đội, bởi vì họ cũng biết và tin tưởng vào những chuyện có hơi hoạn đường như thế này.

Quay xuống dưới con hẻm quen thuộc, Đình Long và Độc Lục Nhãn đã đánh nhau rất quyết liệt, mọi thứ xung quanh dường như đều đổ nát và không còn nguyên vẹn do những đợt xung chấn của Độc Lục Nhãn gây ra. Đến đoạn trả đòn, Độc Lục Nhãn đứng chồm người về phía trước, đôi tay dường như là bình thường nhưng khi nó vừa chạm vào vách tường thì những tiếng ken két cũng phát ra đến sồn gai ốc, hấn bước từng bước đến Đình Long mà những khí lưu bao quanh hấn cứ đè nén không gian quanh hấn tạo thành những vết nứt mỗi khi hấn đi ngang qua, rồi trong bất giác hấn dậm mạnh xuống đất một phát lồm cả một hố rồi phóng như chớp đến Đình Long, trong thời gian một phần ngàn giây đó Đình Long chỉ vừa kịp đặt một lá bùa màu đen xuống đất cùng cùng với một tay thủ "Địa Ẩn" ... khi Độc Lục Nhãn lao tới thì một tiếng động mạnh phát ra, đất đá nát vụn vì cú va chạm vừa rồi của hấn quá mạnh. Cứ tưởng chừng như đã giết được Đình Long vì hấn thấy có một vết máu ngay chỗ hấn vừa đánh thì trong đám bụi đất Đình Long đứng hiên ngang ngay trên một phiến đá đang bay lơ lửng trên không, lúc này Độc Lục Nhãn không khỏi bất ngờ với đòn đánh lúc này vừa rồi của hấn thì so về độ chính xác lẫn tốc độ thì dù là đạo sĩ với đạo hạnh ba mươi năm cũng khó mà tránh được chứ nói gì đến một tên đạo sĩ còn trẻ như Đình Long.

Độc Lục Nhãn ngay lúc này mới nói:

- Hừ! không ngờ lại có một tên đạo sĩ có phản ứng nhanh đến như vậy, người chính là người đầu tiên né được chiêu vừa rồi của ta đó.

Đình Long nhìn hần rồi cười tươi đáp lời:

- Người đừng bao giờ khinh địch như vậy chứ! Đứng ở địa hình chật hẹp như vậy thì vốn dĩ ta đã hạn chế được khả năng thiên phú về tốc độ của người rồi, dù là vận tốc ánh sáng thì người cũng chỉ là một con rùa so với đạo thuật của ta mà thôi.

- Người đừng xem thường tốc độ của ta... hừ...

- Khoan khoan! Đừng nói vội, ta sẽ phân tích cho người nghe nhé, đầu tiên ta dụ người đến đây thì vốn dĩ nơi này đã được bao quanh bởi một trận pháp ta cất công chuẩn bị trước đó, vừa là kết giới ngăn cách người và thế giới bên ngoài và cũng vừa là một trận pháp hạn chế sức mạnh của người.

Nói đến đây! Độc Lục Nhân mới giật mình nhìn xung quanh, đúng là môi trường quanh hần không khí bị dãn nén lại và bám lấy cơ thể của hần khiến hần trở nên chậm chạp hơn mà không hề hay biết, cùng với đó là sương mù do chiêu Sơ Cấp Ngũ Hành Ấn của hần tỏa ra nên cũng đã hạn chế một phần nào tầm nhìn từ hần đến Đình Long.

- Ta không ngờ là người đã tính toán từ trước, nhưng làm sao người có thể tránh được vì quanh người đã là đường cụt thì với sức công phá vừa rồi thực chất là không thể nào tránh được dù chỉ là một phần cơ thể?

- Trong khi người vận sức thì ta đã sớm thủ ấn và để lại một lá linh phù để dưới đất, mượn sức mạnh của Thổ Thần để tạo ra một bức tường phòng thủ cùng với một bộ phóng dưới chân, những đồng đất đá nát vụn vừa rồi là do chiêu của người làm cho bức tường phòng thủ ấy vỡ ra mà văng tứ tán, ngẫm nghĩ một bức tường dày khoảng 50cm thế kia mà còn vỡ vụn thì nếu ta mà không kịp thời tránh thì chắc đã tan xác mất rồi, đúng là kinh lực của đám cương thi các người cũng ghê gớm thật, chẳng trách sao sư phụ hay nhắc hoài về mấy cái lý thuyết trừ ma cương thi của lão.

Không vòng vo nữa, Đình Long chỉ tay vẽ lên không khí một lệnh phù, cần tay trích máu quệt chấm vào mu bàn tay một điểm rồi quấn thêm một đạo bùa quanh cổ tay khiến cho cánh tay đó của Đình Long phát ra một vầng sáng nho nhỏ, từ đó anh thu người rồi phóng xuyên qua màng lệnh phù trong không khí hỡi này, cứ thế mà tiến đến Độc Lục Nhãn rồi đáp cho hắn một cú đấm thẳng vào mặt. Cú đánh với uy lực mạnh nên đã hất văng Độc Lục Nhãn bay thẳng vào tường nhà cách đó một khoảng cách khá xa nhưng vẫn nằm trong phạm vi trận pháp, bức tường mà hắn va vào cũng đổ sụp và đè hết lên người hắn trong lớp bụi dày đặc.

Đình Long cẩn thận thu tay về, loáng thoáng anh lại thấy trong đồng hồ nát ấy Độc Lục Nhãn lại cố gượng dậy trong khó khăn, hắn thở phì phò vì cú đánh vừa rồi khiến hắn hao tổn nhiều sức đề đỡ, hắn thầm nghĩ nếu so về lực đánh vừa rồi của Đình Long thì ít lực đánh ấy cũng phải trên ba bốn vạn cân thì mới đủ khả năng làm tổn thương đến cơ thể của một con cương thi ở cấp Nhị Khải như Độc Lục Nhãn.

Trong khi hắn còn đang loay hoay suy nghĩ trong một mội thì Đình Long lên tiếng:

- Người ngạc nhiên với cú đánh vừa rồi của ta sao? Chẳng có gì lạ đâu, bùa của ta thiên về tấn công vật lý, vả lại ta đã có tính sơ qua về những mớic vật lý có thể đối phó được với người rồi, để xem nào... hình như sư phụ có nói về các cấp bậc của cương thi trong này thì phải?

Vừa nói Đình Long lấy trong túi ra một quyển sách, anh lúi húi lật từng trang một.

- À rồi rồi! Có rồi, có ghi đây này.

"Cương thi sơ cấp, loại cương thi không có suy nghĩ và sức đánh là yếu nhất.

Tiếp theo là Nhị Khải cương thi với khả năng đặc trưng của thuộc tính ngũ hành.

Tiếp đến là bậc cương thi trung cấp, hay còn được gọi là Lăng Vũ, thừa kế phệ hồn đặc trưng mà chỉ riêng bậc này mới có, sức mạnh ra sao thì đợi người đánh với Nhất Trung thì người sẽ rõ.

Còn bậc cao hơn nữa là cương thi Kinh Lăng Vũ, cấp này với một tên cương thi như người thì không bao giờ đạt tới được vì người không có tư chất đâu!

Cấp bậc cuối cùng là Cương Thi Quý, hay còn gọi là Cương Thi Vương, cấp bậc này đã có thể vượt ra khỏi tam giới và không bị ai quản thúc nữa, uy lực thì có thể sánh ngang một Bán Thần rồi!"

- Hừ! Khá khen cho một tên đạo sĩ thú vị nhà người lại có thể phân tích sức mạnh và điểm yếu của ta một cách nhanh đến như vậy.

CƯƠNG THI DI TRUYỆN - THI VƯƠNG CUỐI CÙNG

Tiểu Hỏa Long
dtv-ebook.com

Chương 33: Kẻ Mang Hai Dòng Máu

Khi trận chiến đang đến hồi kết thúc, lúc này bên phía ba người Trung, Nghĩa và Như đều đang rất khó để xoay sở vì lũ ma Thần Vòng quá đông, bọn chúng bao vây cả một vòng tròn quanh chỗ ba người đang đứng, cách vài phút thì lại có một con bay đến tấn công, cũng may là nhờ Tuệ Như làm đôi mắt cho Thiên Nghĩa nên không mấy khó khăn khi anh vun cơn đánh trúng được đám ma đó. Biết là không thể cứ phòng thủ như thế hoài được cho nên Nhất Trung đành phải bạo phát tiềm năng cương thi trong cơ thể của mình, anh cất thanh Trường Xung Thủ, anh đứng yên trong vài giây, đột ngột đôi mắt đen thường ngày lập tức chuyển thành màu đỏ rực, móng tay mọc dài bất thường cùng với đôi răng nanh nhọn hoắt, từ chỗ ba người đang đứng Nhất Trung phóng thẳng đến đám ma Thần Vòng mà cấu xé chúng như những miếng mồi ngon, mặc cho đám ma ấy cố vùng vẫy khi bị anh bắt được, bản thân Tuệ Như đứng ở dưới xem nhưng vẫn không hiểu được tại sao anh ấy lại có thể chạm được vào đám hồn ma vất vưởng ấy được nữa.

- Dường như đám ma này không cùng đẳng cấp với Nhất Trung thì phải?

Thiên Nghĩa đứng nhìn Nhất Trung đánh trong sự kinh ngạc, cứ thế mà Thiên Nghĩa được dịp nhìn lại cách mà Nhất Trung đánh. Lúc đang mải mê xem Nhất Trung đánh thì ở đâu đó một con ma từ ngoài bay thẳng đến chỗ Thiên Nghĩa mà bắt hồn, trong khoảnh khắc đó Tuệ Như chỉ kịp nói:

- Thiên Nghĩa! Coi chừng...

Cô đưa thân mình ra đỡ lấy đòn đánh ấy cho Thiên Nghĩa và bị hất văng vào thành sân thượng ngã xuống dưới, may mắn là Thiên Nghĩa cũng

phản ứng nhanh mà nắm lấy đôi tay của Tuệ Như kịp thời.

- Cố lên Tuệ Như!, hãy nắm chặt lấy tay tôi, tôi sẽ kéo cô lên.

Lúc này từ trên cao nhìn xuống, Nhất Trung thấy Tuệ Như sắp rơi xuống bên dưới tầng lầu, không khỏi tức giận anh gằn lên một tiếng kinh người, đám ma quanh anh lập tức tan biến trong không khí.

"phê hồn Lăng Vũ - Nhập"

Đôi cánh dơi rộng từ phía sau lưng mọc ra, anh bay lượn một vòng trên không rồi mau chóng đáp xuống đưa Tuệ Như lên khỏi bờ tường. Anh tiếp đất từ từ và đặt Tuệ Như xuống đất.

- Cô không sao chứ? Tuệ Như.

Anh cố gắng lay người Như nhưng cô ấy đã bất tỉnh do đòn đánh vừa rồi cô đã đỡ cho Thiên Nghĩa, lúc này anh ta cũng buồn xoa và cảm kích khi biết mình được Tuệ Như cứu một chường.

Nhất Trung thu phê hồn trong người lại và trở lại trạng thái bình thường, anh công Tuệ Như trên lưng và cùng Thiên Nghĩa đi xuống tầng trệt của tòa nhà để gặp Đình Long.

Ngay lúc này đây, trong con hẻm ấy chỉ có mỗi hai người đó là Đình Long và Độc Lục Nhãn, trời thì gầy sáng nên hẳn biết chắc rằng thời gian của hẳn không còn lâu nữa, vì thông thường cương thi hay ma cà rồng đều sợ ánh sáng mặt trời cho nên mỗi khi ra đường hẳn thường trùm kín người, ánh sáng cũng ảnh hưởng không ít đến sức mạnh của hẳn cho nên nhân cơ hội đó Độc Lục Nhãn đã dốc toàn lực vào chiêu cuối cùng để đánh với Đình Long.

Lúc bấy giờ đôi mắt của hẳn đã sáng rực một màu xanh lục, nhìn Đình Long không chớp mắt. Về phía Đình Long cũng đã thấm mệt nên lần này anh quyết định là phá đi Thiên Kiếp châm của hẳn, anh lấy trong túi ra một vật vô cùng quen thuộc, Độc Lục Nhãn không khỏi bất ngờ khi biết món đồ mà hẳn làm rơi lần trước đang nằm trên tay Đình Long.

"Cạch"

Thanh Thiên Kiếp châm bị bẻ gãy làm đôi trong sự ngỡ ngàng của Độc Lục Nhãn.

- Người... người dám làm vậy với bảo vật của đạo phái nhà người à?

Đình Long quệt mồ hôi nhễ nhại trên gương mặt đã lấm lem bụi đất, đứng vững vàng nhìn thẳng vào Độc Lục Nhãn và nói:

- Đúng vậy! Đúng là bảo vật bổn phái, bảo vật gia truyền, bảo vật của dòng đạo phái của ta nhưng, nếu kẻ sở hữu là một tên cường thi coi thường đạo lí, có ác tâm tiêu diệt loài người như người thì dù bảo vật này bị hủy trên tay ta đi nữa thì ta nghĩ rằng sư tổ cũng không trách phạt ta đâu.

- Người! Người thật quá lắm...

Độc Lục Nhãn tức giận được một lúc thì tự dưng hấn thay đổi tâm trạng và cười lớn.

- Hahaha... oắt con, cậu còn non lắm, xem ta có gì đây!

Nói rồi hấn tiếp tục lấy ra một thanh Thiên Kiếp châm khác, Đình Long cũng trợn mắt mà nhìn vào thanh Thiên Kiếp châm đó mà thảm nghĩ.

(Không ngờ rằng hấn lại có những hai thanh Thiên Kiếp châm, thảo nào mình đã phá đi Thiên Kiếp châm vừa rồi mà hình xăm ngũ hành của Thiên Kiếp trên tay hấn lại không biến mất!)

Lần này không như lần trước nữa, hấn lại kích hoạt nguy ãn ấn trên tay và khai mở Thiên Kiếp mộc hành ấn sơ cấp, tiếp đến hấn dùng chính Thiên Kiếp châm mà trích máu của hấn ra, thanh Thiên Kiếp được máu của Độc Lục Nhãn ngấm vào bắt đầu rung lên và hóa thành một cây chùy dài hơn một thước và vô cùng nặng.

- Đây chính là vũ khí bổn mệnh mà ta có được, người thấy sao hả?

CƯƠNG THI DI TRUYỆN - THI VƯƠNG CUỐI CÙNG

Tiểu Hỏa Long
dtv-ebook.com

Chương 34: Bí Cấp Linh Phù Tái Xuất

Trong tình thế như vậy, Đình Long biết chắc rằng nếu tấn công cận chiến với hắn như những đòn vừa rồi thì nguy cơ bị hắn đánh cho trọng thương là rất cao chứ huống hồ gì đó lại là một cây vũ khí bổn mệnh được luyện từ Thiên Kiếp châm, bản thân anh cũng không tin được là Thiên Kiếp châm lại còn có thể hóa thành vũ khí bổn mệnh cho chủ nhân của nó nữa, Đình Long chắc ngẫm trong đầu.

“Liệu nó còn có thể làm được những gì mà mình chưa biết nữa hay không? haizz... quả chùy đó ít nhất cũng trên năm vạn cân mà hắn lại có thể nhất bổng lên rồi múa như vũ bão thế thì uy lực của nó chắc rất là khó lường đây! mình phải làm sao đây?”

Độc Lục Nhãn trừng mắt nhìn Đình Long:

- Người đang lẩm bẫm cái gì đó, bộ... sợ rồi à...hahaha

Nói rồi hắn ta cười lớn, làm cho không khí quanh đó trở nên ngọt ngào hơn. Không chờ đợi lâu hơn được nữa Độc Lục Nhãn quyết định chớp lấy thời cơ mà giết chết Đình Long, hai tay hắn nắm chặt cây chùy và chạy thật nhanh tới bổ lên đầu Đình Long.

Vừa kịp lúc Nhất Trung cũng đến và lập tức mở phệ hồn Lăng Vũ bay tới chỗ của Đình Long mà nắm thanh Trường Xung Thủ đỡ lại quả chùy nặng năm vạn cân ấy của Độc Lục Nhãn, sức nặng của nó làm Nhất Trung phải khụy gối khi cây chùy vừa chạm vào vũ khí của anh, bên dưới chân Nhất Trung lớp đất đá cũng vì sức nặng của quả chùy ấy mà làm chân anh phải lún xuống cả mấy tấc.

Trong lúc đỡ đòn tấn công, Nhất Trung nghe thấy những tiếng rắc rắc phát ra từ thanh Trường Xung Thủ của mình. Đình Long đứng phía sau hoảng hốt:

- Thôi chết! Trường Xung Thủ sắp vỡ ra rồi, Nhất Trung mau thu bảo bối lại mà phòng thủ.

Nhất Trung không nghe mà cứ thế găm một tiếng lớn lẫn át cả tiếng nói của Đình Long, anh vận hết sức mạnh mà đẩy cây đại chùy ấy ra. Nhưng càng đẩy thì Độc Lục Nhãn lại cố dè lại bấy nhiêu, cho đến khi Trường Xung Thủ vỡ ra nát vụn, viên xá lợi văng ra khỏi vũ khí, cũng từ đó mà cây chùy va thẳng vào người Nhất Trung, sức nặng khủng khiếp đánh anh bay ra tích ở xa đến trọng thương và khiến cho đôi cánh phệ hèn Lăng Vũ biến mất.

Nhất Trung ôm người thổ huyết, đối với một cương thi nếu đã thổ huyết tức là nội thương cũng phải rất nặng. Anh cố gắng gượng dậy nhưng không được, chuyện đến nước này Đình Long đành phải xin phép tổ sư gia được dùng Bí học ngoại đạo phái của mình để có thể tiêu diệt được Độc Lục Nhãn. Anh chạy đến đứng ngăn trước nơi Nhất Trung đang nằm mà chấp tay niệm chú.

“Cửu Văn Long Thiên Lệnh Phù - cấp cấp như luật lệnh - Trừ tà”

luồng hào quang bất ngờ bay thẳng đến Độc Lục Nhãn, kịp lúc hấn cũng đưa Chùy ra đỡ nhưng sát lực quá cao khiến hấn bị chiêu vừa rồi đánh bật ra xa, Đình Long tiếp tục dùng lại chiêu vừa rồi đánh thẳng vào ngực Độc Lục Nhãn, xuyên qua cả người, máu bắn ra từ ngực hấn, Độc Lục Nhãn từ từ gục ngã dưới đất.

Thấy tình hình đã ổn, Đình Long quay người lại đỡ Nhất Trung dậy điểm các nguyệt đạo trên người anh, lập tức máu ngừng chảy ra từ miệng anh từ nãy đến giờ.

- Cậu sao rồi Nhất Trung?

Lạc Gia vừa nằm vừa thở hổn hển:

- Tôi... tôi thấy đỡ hơn nhiều rồi.
- Mọi người đâu?
- Thiên Nghĩa đã đưa Tuệ Như vào bệnh viện rồi!
- Chuyện là thế nào vậy?...
- Chuyện... kể... ra dài dòng lắm!

Đang lúc hai người nói chuyện thì từ xa xa có một kẻ lạ mặt hẩn dẫm vỡ cả trận pháp và mang Độc Lục Nhãn đi mất.

Đình Long lúc này cũng kiệt sức nên không thể nào đuổi theo tên lạ mặt ấy được cho nên anh đành đưa dìu Nhất Trung về nhà anh.

Phải mất vài tháng sau khi bình phục, mọi người mới tụ họp lại và cùng nhau bàn lại trận đánh lần trước, nhóm bốn người cùng ngồi giữa phòng khách trong ngôi nhà của Đình Long ở trong rừng Núi Cấm, đang đoạn nói chuyện Đình Long lên tiếng:

- Trong khoảng thời gian qua tịnh dưỡng nội thương thì trong thời gian đó tôi đã có dò tìm tung tích của Độc Lục Nhãn nhưng vất không tìm được, nhưng lại may thay là khoảng thời gian này cũng không thấy hẩn lộ diện để hại người nữa, chắc có lẽ là do hẩn đã trúng lệnh phù của tôi mà trọng thương không thể gây hại được nữa, nhưng không phải vì thế mà chúng ta lơ là công việc tìm và trừ khử tận gốc tên cương thi cùng tính ấy. Bây giờ nhóm chúng ta có hai chuyện đó là một chuyện vui và một chuyện buồn, các cậu muốn nghe chuyện nào trước?

Cả ba người còn lại đều nhất trí là chuyện vui trước cho nên Đình Long mới trả lời tiếp:

- Chuyện vui đó là nhóm chúng ta giờ đây đã có thêm một người có khả năng tâm linh là nhìn thấy ma, do có lẽ sau khi trải qua cơn thập tử nhất sinh thì một phép màu kì lạ đã giúp Tuệ Như khai mở âm dương nhãn một cách kỳ diệu.

Tuệ Như ngỡ ngác nhìn mọi người rồi mới sực nhớ lại mọi diễn biến trong trận đánh lần trước.

- À nhớ rồi!... ngay lúc đó bản thân em cũng không biết và không thể nào lý giải được tại sao em lại có thể nhìn được những thứ rêu rợn ấy nữa.

Tuệ Như che mặt lắc đầu, Thiên Nghĩa vội an ủi cô ấy:

- Thôi không sao đâu! Nếu ông trời đã ban tặng cho em một thứ như vậy thì em phải cố gắng mà phát huy nó chứ!

Tuệ Như không nói gì, quay sang nhìn Nhất Trung thì anh ấy cũng nhẹ nhàng gật đầu biểu lộ sự tán thành ý kiến đó của Thiên Nghĩa.

CƯƠNG THI DI TRUYỆN - THI VƯƠNG CUỐI CÙNG

Tiểu Hỏa Long
dtv-ebook.com

Chương 35: Con Cáo Ở Rừng Núi Cấm

Sau khi trở về từ trận chiến kinh điển ấy, Độc Lục Nhãn được một kẻ lạ mặt đưa về một hang động bí ẩn, hắn được kẻ lạ mặt đặt nằm trên một cái giường làm bằng đá bằng phẳng. Lúc hắn vẫn còn mơ màng do nội thương thì lúc đó hắn mới biết được rằng người lạ mặt kia đang cứu và trị thương cho hắn.

Cho đến khi Độc Lục Nhãn dần bình phục và tỉnh táo lại thì hắn mới thắc mắc mà hỏi người đã cứu hắn thoát chết.

- Thật ra thì... người là ai? Tại sao lại cứu ta?

Người bí ẩn với một bộ áo choàng che kín người chỉ chừa lại mỗi đôi môi đỏ thắm hé lên hai chiếc răng nanh không bao giờ ẩn đi, hắn ta quay mặt đi và đáp lời Độc Lục Nhãn:

- Ta tên là Đại Tùng, là một con Hồ Ly tu luyện trong rừng núi cấm suốt ngàn năm qua, sở dĩ mà ta cứu người thì cũng vì mục đích của riêng ta mà thôi!

- Vậy người muốn gì ở ta?

Nói đến đây Đại Tùng cười gian xảo:

- Hehehe... thật sự mà nói thì ta cũng chán ngấy cái việc suốt ngày phải ở trong khu rừng đó mà tu luyện chờ ngày đắc đạo thành tiên lắm rồi, ta nghe nói nếu có thể hút được linh khí của đạo sĩ thì ta sẽ sớm mau chóng được tu thành chánh quả, pháp lực tăng gấp bội.

- Có chuyện đó nữa sao? Ta chưa nghe bao giờ!

- Ta cũng không chắc nên mới tìm cơ hội mà xử lý tên Đình Long đó đây, thấy hắn suốt ngày cứ giảng đạo lí cho yêu ma bọn ta nghe đến phát ốm, những thứ đạo lí giả dối, nếu những lời nói có thể thức tỉnh được lòng người thì trần gian này đã không t ối tệ, đơn giản cũng một phần vì ta muốn đặt cược mình cho thế hệ t ối tệ như người với hy vọng rằng cả hai ta sẽ cùng nhau hợp tác mà đánh bại kẻ thù chung của chúng ta, người thấy sao?

Độc Lục Nhãn do dự một hồi lâu, hắn suy nghĩ trong đầu:

“nếu mình được con cáo này giúp sức cho một tay thì cũng là đi đầu quá tốt, chứ huống hồ gì hắn cũng là hồ ly ngàn năm, công lực chắc là không t ối”

Nghĩ đến đó, Độc Lục Nhãn mới vội gạt đầu mà đồng ý.

- Thôi được! Ta đồng ý, dù sao người cũng cứu ta một mạng nên lần này ta hợp tác với người một phen vậy.

- Hahaha... tốt, người cũng biết lí lẽ rồi đấy.

Nói rồi Đại Tùng bước ra ngoài và một lát sau quay trở lại trên tay còn mang về thức ăn cho Độc Lục Nhãn để giúp hắn mau chóng bình phục, bởi lẽ không có đi đầu gì có thể ngăn cản nổi quy ền năng mà máu người có thể ban cho một con cương thi cả.

Đại Tùng đặt xác chàng trai ấy để trước mặt Độc Lục Nhãn, ánh mắt nhướng lên như ra hiệu rằng hãy xơi cạn cái ngu ần sinh mệnh có trong người của thằng con người khờ khạo ấy. Trong ngõ ngàng Độc Lục Nhãn thản nhiên nói với Đại Tùng rằng:

- Lần sau nếu người có cho ta ăn thì hãy đem một cô gái về đây, ta không thích máu của những tên đàn ông phạm tặc này bởi vì nó khiến ta phát ngán.

Vừa nghe xong, Đại Tùng cười lớn:

- Hahaha được, được...! nhưng sẽ không có lần sau đâu, khi người hời phục được thì hãy tự đi mà kiếm ăn một mình người đi, riêng ta cũng phải lo cho ta nữa chứ, trong cái hàng quán ở thành phố này có thể nói là có khá nhiều gà tươi ngon để cho ta no nê hơn là máu người như người đấy.

- Con cáo nhà người không sợ H5N1 sao?

- Hahaha, người có bao giờ nghe con cáo mà bị H5N1 bao giờ chưa?

Sau cuộc nói chuyện đó Độc Lục Nhãn không nói gì nữa mà quay sang nhìn tên đàn ông với một ánh mắt xanh sâu thẳm, còn Đại Tùng thì kiêu căng người tên đàn ông kia trong khi hắn vẫn còn đang cố gắng chống cự trong tuyệt vọng. Đến lúc nhập tiệc, Độc Lục Nhãn từ từ chìa ngón tay lên cổ tên đàn ông và quẹt ngang thật chậm, vết rách chạy dọc theo chỗ ngón tay mà hắn vừa lướt qua, máu chảy dần dần ướt cả áo của người đàn ông kia, đôi mắt anh ta trợn trắng, thở thoi thóp, và rồi đến lúc chịu không được nữa Độc Lục Nhãn mới nhảy bổ vào người đàn ông và bắt đầu hút máu, người đàn ông giật giật mỗi khi Độc Lục Nhãn nhướn người lên hút lấy hút để những giọt máu còn nóng hổi trong người tên đàn ông ấy, hắn hút đến khi chỉ còn lại một cái xác trơ xương, teo tóp lại như một cái xác khô thì hắn mới dừng lại và quẹt tay ngang miệng hả hê với bữa ăn hôm ấy.

Độc Lục Nhãn đã phải ở trong hang động bí ẩn đó mà tịnh dưỡng suốt hàng tháng trời mà không thể nào tự ra ngoài kiếm ăn như lúc trước được, đi đâu đó đã khiến hắn tin rằng thực lực của thằng nhóc đạo sĩ tên là Đình Long, thuộc dòng Thiên Kiếp phái kia cũng không phải là dạng tầm thường, bản thân hắn cũng không ngờ rằng ngay cả khi có vũ khí bổn mệnh che chắn cho hắn nhưng vẫn bị linh phù kì dị kia đánh trọng thương.

Đi đâu này đối với Đại Tùng thì đó cũng chỉ là chuyện bình thường vì hắn là người chứng kiến Đình Long học đạo thuật theo sư phụ từ nhỏ cho đến lớn nên hắn thừa biết được cậu nhóc Đình Long ngày nào hắn thường hay chọc ghẹo lúc nhỏ bây giờ đã trưởng thành và có pháp lực cao thâm, hắn cũng biết rằng Đình Long không chỉ học duy nhất một loại huyền thuật

của Thiên Kiếp mà ngoài ra còn học được rất nhiều kì môn huyền thuật có sức mạnh tương tự hoặc thậm chí là cao cường hơn chiêu đã làm Độc Lục Nhãn trọng thương nữa, nếu so với số tuổi hiện tại của cậu ta thì cũng có thể tạm gọi là một kỳ tài học đạo theo sự suy đoán của Đại Tùng.

CƯƠNG THI DI TRUYỆN - THI VƯƠNG CUỐI CÙNG

Tiểu Hỏa Long
dtv-ebook.com

Chương 36: Kẻ Phản Đạo

Quay trở lại ngôi nhà của Đình Long, mọi người vẫn còn đang bàn bạc rất sôi nổi về những trận đánh sắp tới với Độc Lục Nhân. Hiện tại thì cả bốn người đều vẫn chưa hề hay biết về người đã cứu Độc Lục Nhân là ai nhưng riêng về phía Đình Long thì anh cũng đã nghi ngờ và phán đoán được đối tượng, tất nhiên là đối tượng đó anh cũng chỉ nghi ngờ trong đầu chứ chưa chắc chắn cho lắm, dù sao thì Đình Long cũng nghĩ là nên đề phòng vẫn tốt hơn là đợi nước lên rồi ta mới nhảy thì e là đã muộn. Tiếp tục cuộc bàn luận Đình Long lên tiếng:

- Giờ chúng ta đã biết được chuyện vui của Tuệ Như rồi, vậy chỉ còn lại một chuyện nghiêm trọng!

Ba người còn lại đều gật đầu và ra hiệu cho Đình Long tiếp tục nói:

- Chuyện này cũng không có gì là bất ngờ cả, đó là việc tên cương thi Độc Lục Nhân đã được một kẻ lạ mặt nào đó cứu và trốn thoát, tôi còn nhớ ngày hôm đó tự tay hắn đã phá vỡ kết giới của trận pháp mà tôi đã tạo ra một cách dễ dàng, đi đâu đó cho thấy rằng kẻ bí ẩn kia cũng biết được một chút huyền thuật bởi vì trận pháp đó của tôi đối với những đạo sĩ bình thường là không thể nào phá được.

Thiên Nghĩa vội tiếp lời:

- Lúc chúng tôi còn ở cùng lão Thiên thì ông ta cũng từng chỉ dạy chúng tôi một vài điểu về đạo thuật ma sơn.

Nhất Trung giật mình nhớ lại những kí ức đã từng cùng lão Thiên đi bắt ma:

- À... tôi còn nhớ lão Thiên có nhắc về mấy vụ phá trận pháp của lão đối với những ông thầy pháp khác, nếu so sánh với cách phá giải trận pháp của cái tên lạ mặt hôm trước thì hoàn toàn không giống với những gì mà lão Thiên từng miêu tả.

- Ừm... cậu nói đúng vào trọng tâm của vấn đề rồi đó Nhất Trung, phải thú thật là tôi cũng quên bém đi cái vụ làm cách nào mà hắn lại có thể phá được trận pháp của tôi chỉ với bằng một cái phẩy tay như vậy được cơ chứ! Tôi nghĩ rằng hắn ta không phải người thường, càng không phải đạo sĩ, mà chỉ có thể là yêu quái.

- Cái gì! Yêu quái.

Tất cả mọi người đều bất ngờ trước câu nói đó của Đình Long, Tuệ Như bây giờ mới lộ rõ khuôn mặt lo lắng vì chuyện này đã rất là phức tạp khi lại có kẻ đến phá đám như vậy.

- Anh có chắc là Yêu quái không?

- Tôi chỉ mới suy đoán thôi nên cũng chưa có kết luận cụ thể nào, bởi vì với pháp lực mạnh như vậy thì chỉ có yêu thuật của một con yêu tinh tu luyện rất lâu năm mới có thể phá được cái trận pháp hôm nọ. Tôi đang thắc mắc rằng liệu đôi mắt của Tuệ Như có thể nhìn thấu được yêu ma hay không? Nếu cô ấy nhận ra được điểu đó thì chắc chắn việc tìm ra lai lịch của kẻ đã cứu Độc Lục Nhân sẽ là điểu không hề khó.

- Em cũng không biết nữa, nhưng em sẽ cố gắng, ấy nhưng nếu em nhìn được yêu ma giả dạng trong hình người thì chắc đôi mắt này không còn là mắt thường nữa rồi phải không anh Đình Long.

- Ờ... thì bây giờ nó cũng có bình thường đâu! Thôi không còn gì nữa chúng ta sẽ giải tán và bắt đầu đi điều tra và tiếp tục tìm tung tích của Độc Lục Nhân. Thiên Nghĩa! Anh có công việc ở trụ sở riêng nên anh hãy mau về làm việc và báo cáo sớm cho sếp, còn Nhất Trung và Tuệ Như cũng vẫn trở lại công việc bình thường nhưng tôi giao nhiệm vụ cho anh là phải luôn bảo vệ Như thật tốt đó nhé Trung. Riêng tôi sẽ ở lại rừng Núi Cấm để dò la những con yêu quái quanh đây xem có con nào khả nghi hay không.

Cả bốn người nhất trí một lượt và giải tán, ngay sau cuộc nói chuyện đó, Đình Long đã lập tức chạy đến gốc cây cổ thụ lần trước gặp Nhất Trung, anh gọi hết lũ ma trên cây đó xuống để hỏi tung tích từng con yêu tinh có trong khu rừng xem có con nào có biểu hiện lạ gần đây hay không?

Anh đã phải hỏi cả một ngày trời thì anh mới tìm ra được chút ít manh mối về kẻ tình nghi của mình, Đại Tùng! Cái tên này luôn nhắc đi nhắc lại trong đầu anh và nó luôn xúi giục Đình Long phải tìm ra hắn, con cáo gian manh đó vốn dĩ từ lâu đã không ưa gì Đình Long nên không mấy khó khăn khi anh nghĩ rằng kẻ chủ mưu trong việc giải thoát Độc Lục Nhân không ai khác chính là hắn, lần này lại có thêm chứng cứ từ những đám yêu ma trong khu rừng nên anh càng thêm chắc nịch sự suy đoán của mình.

Cùng thời điểm đó Nhất Trung đã ở cùng Tuệ Như để giúp cô kiểm soát đôi mắt của mình một cách tốt nhất, bởi sự bất tiện khi phải lúc nào cũng có thể nhìn thấy những thứ mà cô sợ hãi, Nhất Trung cũng rất khó để có thể tập cho Tuệ Như cái tính gan dạ hơn một chút mỗi khi nhìn vào ma quỷ.

Dù rằng nói thế nhưng trong lòng Nhất Trung vẫn biết Tuệ Như cũng chỉ là con gái, chân yếu tay mềm, việc tham gia vào những công việc ma mị như thế này quả là đi đâu khó có cô gái nào can đảm đối diện cả, anh không trông mong gì hơn ở Như vì anh biết Tuệ Như có một tinh thần rất vững, rồi cô ấy cũng sẽ vượt qua được những thử thách mà định mệnh đã sắp đặt cho cô.

Sau hai tuần! Mọi thứ dường như yên ắng đến lạ thường, Đình Long vẫn tiếp tục truy lùng tung tích của Đại Tùng vì kể từ hôm đánh với Độc Lục Nhân anh đã không còn nhìn thấy được con hồ ly ấy trong khuôn viên của khu rừng nữa. Tất cả như trở lại bình thường thì cách đó thêm một tuần nữa, cơ quan đi điều tra tp.HCM nơi mà Thiên Nghĩa trực thuộc lại nhận được tin khẩn từ phía người dân rằng họ phát hiện ra vài cái xác chết không rõ nguyên nhân trong một căn nhà trọ cũ gần đường PNL, con đường vốn dĩ từ xưa nay vẫn chưa được nâng cấp và vô cùng chật hẹp cho nên công tác khám nghiệm hiện trường mà người dẫn đầu là Thiên Nghĩa trực tiếp đến đó vẫn không mấy khả quan cho lắm. Ngay ngày hôm đó mọi chứng cứ thu được chỉ là những vệt máu loang lổ trên tường và dưới đất

còn sót lại của nạn nhân cùng với cái xác nằm khô khốc. Những nạn nhân trước đây cũng từng có hiện tượng như vậy, đi đâu đó giúp Thiên Nghĩa suy ra rằng hung thủ đã bắt đầu quay trở lại. Rạng sáng ngày hôm sau anh gọi gấp cho Đình Long hay tin về những vụ án mạng xảy ra mà bộ phận của anh nhận được.

- A lô! Đình Long à, Thiên Nghĩa đây.

- Gọi tôi có gì không?

- Hấn đã trở lại!

- Anh nói ai? Ai đã trở lại?

- Chính là tên cường thi Độc Lục Nhân. Nạn nhân bị hút cạn máu, chưa hết! gà vịt cũng bị mất vài con quanh nơi có án mạng nữa.

- Hừm... tôi biết rồi!

Thiên Nghĩa ngạc nhiên:

- Anh biết gì?

- Thôi không bàn tới nữa, nếu thật sự hấn ta đã trở lại thì chúng ta phải mau chóng tập trung lại mà giải quyết hấn một lần cho xong.

CƯƠNG THI DI TRUYỆN - THI VƯƠNG CUỐI CÙNG

Tiểu Hỏa Long
dtv-ebook.com

Chương 37: Nhập Cuộc

Thời gian cứ thế mà trôi qua từng ngày, cả nhóm bốn người gồm Nghĩa, Trung, Tuệ Như và Đình Long vẫn đang ngày ngày ráo riết truy lùng cho ra Độc Lục Nhân và kẻ cả tên Đại Tùng bí ẩn kia nhưng vẫn không tài nào tìm được dù chỉ là một dấu vết nhỏ. Những vụ án chết người thì vẫn cứ đang xảy ra mà không hề giảm, suốt cả tuần lễ đã có thêm ba mạng người nữa và máu chốt vẫn là do Độc Lục Nhân gây ra nhằm để giải quyết nhu cầu sinh tồn của hắn.

Quyết không thể chịu thua! Ngay đêm sau đó Đình Long phải ra tận ngoài miền bắc tìm về một món đồ đặc biệt để có thể một lần nữa gọi chân thân của Độc Lục Nhân đến để khiêu chiến.

Anh đã làm việc cật lực đến rạng sáng hôm sau anh mới về lại rừng Núi Cấm và bắt đầu tập trung mọi người lại để chuẩn bị cho cuộc chiến sắp tới. Lại phải mất thêm một tuần sau đó để Đình Long có thể ngửi vết bùa, bày binh bố trận ở các nơi mà anh ta nghi rằng Độc Lục Nhân sẽ tìm đến trong phạm vi bao quanh thành phố.

- Trong khoảng thời gian tôi ở lại đây chuẩn bị thì phiên cậu Nhất Trung đi xung quanh những nơi tôi đã bày trận pháp tuần tra xem có động tĩnh gì hay không? Còn Tuệ Như và Thiên Nghĩa thì đến từng nhà trong thành phố tối đến không được mở cửa ra khỏi nhà quá 10 giờ đêm.

Vừa nói anh lấy trong túi đồ ra một xấp bùa rất lạ và nhắc nhở hai người thêm:

- À quên!... còn đồng bùa này hai người cũng phải đem phát cho người dân để họ giữ trong người phòng khi Độc Lục Nhân đến thì ắt lá bùa này sẽ

phát ra tín hiệu giúp chúng ta mau chóng đến hiện trường để giết hắn.

- Vậy không còn gì nữa chúng tôi đi đây.

- Ừm! Lần này chúng ta phải cố gắng không để bất kì một sơ suất nào, mỗi khi hắn uống máu người thì sức mạnh của hắn sẽ được tăng thêm một bậc cho nên chuyện này không thể nào kéo dài lâu hơn được.

Tất cả mọi người đều gật đầu và ai nấy vào công việc của họ. Nhất Trung dùng Thuấn Di để lướt trên các ngôi nhà trong khu phố để quan sát, còn riêng hai người Thiên Nghĩa và Tuệ Như thì ở dưới chia nhau ra vào từng nhà đến cảnh báo cho người dân quanh nơi bị ảnh hưởng biết sự nguy hiểm mà họ sẽ gặp phải.

12 giờ đêm của ngày hôm đó cũng là ngày rằm, ánh trăng tròn và sáng rọi một bầu trời đêm. Đình Long biết rằng đêm nay thế nào Độc Lục Nhân cũng sẽ đến tìm thức ăn và cũng không quên hỏi thăm mình bởi vì đêm nay sức mạnh của loài cương thi sẽ tăng lên nhiều do tác động của ánh trăng.

Quả nhiên không ngoài dự đoán của Đình Long, đúng lúc Tuệ Như đến ngôi nhà cuối cùng trong thành phố để gõ cửa báo hiệu cho người trong ngôi nhà đó thì từ xa xa trong màn đêm Độc Lục Nhân lúc ẩn lúc hiện từ từ bước gần đến Tuệ Như trong khi cô không hề hay biết rằng hắn đang ở phía sau cô.

- Tuệ Như! Coi chừng...

Khi mà đôi tay của hắn vừa sắp chạm đến thì ngay sau đó hắn lại bị hất ra do chạm phải côn của Thiên Nghĩa. Ánh mắt màu xanh như những lần trước bây giờ đã sáng và mang đầy sát khí hơn, hắn trợn trừng một mắt nhìn Thiên Nghĩa trong sự thèm thuồng đến lạ.

- Người vẫn còn dùng cây côn chết tiệt đó để đánh với ta sao?

- Hừ! đánh chó phải dùng đá cầu bông chứ chẳng lẽ lại dùng gậy đập ruồi.

Sau khi nghe Thiên Nghĩa khiêu khích Độc Lục Nhãn không khỏi tức giận mà gầm rú lên trong cơn điên loạn, âm vang rúng động cả một vùng trời, những ngôi nhà quanh đó đóng cửa kín mít, họ sợ đến nỗi phải tắt hết đèn trong nhà và tìm chỗ nào đó kín đáo để trốn cẩn thận. May thay là quanh đó nhà cửa không nhiều nên vừa hay được tín hiệu thì Đình Long đã ngay lập tức có mặt, còn Nhất Trung thì do đang ở rất xa nên vẫn chưa đến kịp.

Lúc bấy giờ trước mặt Độc Lục Nhãn là ba người Tuệ Như, Thiên Nghĩa và cả Đình Long đang một tay cầm kiếm một tay thủ ấn sẵn để chuẩn bị vào trận chiến. Độc Lục Nhãn gầm gừ liên hồi rồi nói:

- Hừ hừ... món nợ một chưởng hôm trước chắc chắn đêm nay phải trả!

Đình Long bước ra phía trước hai người còn lại và dũng dạc đáp lời:

- Hề hề! Người cứ thử tới đây.

Vừa dứt lời Độc Lục Nhãn hung hãn xông lên tiến thẳng về phía Đình Long bằng Thuấn Di. Khi khoảng cách vừa đủ, hắn liền tung một cú đấm móc ngay bên phải Đình Long. Lực đấm mạnh khiến không khí bị cuốn theo đó tạo thành hình xoắn ốc quanh tay hắn, trong khoảnh khắc ấy Đình Long cũng vừa kịp phản ứng lại đòn đánh:

- Tuệ Như, Thiên Nghĩa mau lùi lại!

Anh vừa hô vừa dùng thanh kiếm cản lại cú đấm của Độc Lục Nhãn khiến anh bị vội lại xem tí thì ngã nhưng thế thủ của Đình Long xem ra cũng còn chắc cho nên anh không sao cả.

- Được lắm thằng đạo sĩ thôi! Thế lực của mày khá đó.

Đình Long phủ vai tiếp tục tỏ vẻ khinh thường hắn:

- Hời...! còn phải nói sao, ta đã phải mất mười mấy năm tu luyện ở trong rừng Núi Cấm lặn đó, đấm yêu nghiệt như người ta đã đấu qua cả

r ồi, chỉ khác là trình độ của người có phần nhỉnh hơn những thứ mà ta đã từng gặp trước đây một chút mà thôi. Hà hà hà...

Trong khi Nghĩa và Như cả hai người đang đứng sang một bên nhìn thì từ ngay phía sau lưng họ những cái đuôi quăn quanh và trói cả hai người nhất lên không trung. Thiên Nghĩa trên tay nắm chặt thanh côn của mình nhưng không tài nào chống cự lại được vì đã bị những cái đuôi ấy khóa chặt người.

- Đình Long! Cứu.

Tiếng kêu cứu của hai người bạn trong nhóm phát ra làm Đình Long đang đánh đàn phải dừng lại và quay mặt nhìn về phía sau mình, anh thấy rõ ràng cả một con hồ ly màu trắng muốt cùng với những sáu cái đuôi quăn quanh người họ trên không trung. Tình thế nguy cấp khiến Đình Long phải khó xử, khuôn mặt anh bắt đầu nghiêm trọng:

- Dừng tay lại! Đình Long, người còn nhớ ta chứ... hé hé hé...

- Người... người chính là con cáo đã tu luyện trong rừng Núi Cấm và chịu sự quản thúc của đạo phái ta, giờ đây người lại dám phản bội mà đi theo giúp con cương thi này à?

- Ấy! Vốn dĩ từ lâu ta đã không ưa gì cái đạo phái Thiên Kiếp gì gì đó của đám đạo sĩ nhà người r ồi, chỉ là tiện tay nhờ Độc Lục Nhãn cương thi của Lạc Gia mà ta mới có cơ hội hợp sức mà trừ khử thằng nhãi đạo sĩ như người đó.

Đình Long do dự vì hắn đang dùng Thiên Nghĩa và Tuệ Như để uy hiếp mình, nhưng r ồi anh đành phải buông tay. Ngay sau đó cú đâm của Độc Lục Nhãn văng thẳng vào người Đình Long, cú đánh với kinh lực của cương thi khiến anh bị văng ra cả trượng, thổ huyết, anh ôm ngực mặt nhăn nhó khó thở sau khi đón lấy cú đâm đó của Độc Lục Nhãn. Giờ đây tình thế đang rất là xấu, cả ba người đều lâm vào thế bất động, Tuệ Như dù nhìn rõ chân thân của con hồ ly Đại Tùng nhưng cũng không thể làm gì được.

CƯƠNG THI DI TRUYỆN - THI VƯƠNG CUỐI CÙNG

Tiểu Hỏa Long
dtv-ebook.com

Chương 38: Tù Cơ Ứng Biến

Trong cơn thèm khát Độc Lục Nhân tiến đến gần Tuệ Như rồi nhẹ nhàng ghé đôi nanh trắng nhọn hoắt đưa gần về cổ của cô... nhưng chưa kịp làm gì thì đã bị chiếc đuôi của Đại Tùng vội hất ra.

- Này!... ngươi làm cái gì vậy?

- Hừ... đưa con gái này không phải là đồ ăn của cậu đâu nhé Độc Lục Nhân, chẳng phải chúng ta đã thỏa thuận rằng chỉ giết tên Đình Long đó thôi hay sao?

Độc Lục Nhân bức bối:

- Grrừ... ta đang rất là đói, vả lại máu của cô ta thật sự làm cho ta rất phấn khích.

- Không được! Dù sao thì ta cũng không cho ngươi chạm vào cô gái này đâu.

Đang trong lúc giằng co qua lại, Thiên Nghĩa thừa cơ hội vùng vẫy và thoát ra ngoài kịp thời dùng côn để đánh vào những cái đuôi của Đại Tùng khiến hắn phải buông Tuệ Như ra từ trên không, anh vội dang tay đỡ lấy cô và cũng không may bị cả hai tên Độc Lục Nhân và Đại Tùng đánh cho một chưởng, anh vẫn đứng quay lưng vừa đỡ Tuệ Như vừa chịu đòn đánh và cả hai bị hất bay về phía Đình Long.

Tuệ Như thì không sao nhưng còn Thiên Nghĩa thì nằm bất tỉnh tại chỗ, do chiêu vừa rồi mạnh hơn mức chịu đựng của một người bình thường như anh, Tuệ Như cố lay người Thiên Nghĩa nhưng anh ấy vẫn nằm yên bất

động, máu từ miệng chảy ra. Tình thế hiện tại cũng không mấy khả quan khi mà cả hai người đàn ông đầu đã bị thương chỉ còn lại mỗi Tuệ Như ngã bệt trước mắt hai tên đại ác ma đó. Ánh mắt của cô tỏ vẻ căm phẫn thứ đã làm cho bạn của cô tổn thương nhưng trong khi đó Độc Lục Nhân lại tỏ ra thái độ khoái chí vô cùng, hắn ta liên tục cười khanh khách nhìn chằm chằm Tuệ Như:

- Hahaha... với một cô gái chân yếu tay mềm như cô mà cũng có thể đi theo những tên rác rưởi này mà đương đầu với ta ư?... đúng là không biết tự lượng sức mình mà! Tại sao cô lại không đi theo hầu hạ cho ta, biết đâu ta lại có thể tha cho cô và bạn của cô một con đường sống.

- Đối với một con cương thi ác độc như cậu thì làm gì hiểu được giá trị của cuộc sống, làm sao hiểu được thứ được gọi là tình cảm kia chứ!

Đại Tùng chen ngang lời:

- Thế thì với Nhất Trung thì ắt hẳn ta cũng vô vị như bọn ta mà thôi, bởi vì hắn cũng là cương thi kia mà.

Tuệ Như nhoen miệng cười như khinh bỉ:

- Loại yêu nghiệt như hai chúng bây không có tư cách để nhắc đến tên của anh ấy, dù rằng anh ấy là đại ác ma, nhưng tâm tính của anh lấy luôn luôn hướng thiện chứ không như những loài chỉ biết chém giết một cách tàn bạo như các người.

Câu nói dường như làm cho Độc Lục Nhân càng thêm tức giận, hắn liên tục gằn gừ, một bên mắt ánh lên màu lục sáng rực nhìn Tuệ Như và chuẩn bị tiến tới. Nhưng hắn ta lại bị Đại Tùng can ngăn:

- Này! Người chó mà nóng vội, con nhỏ này cứ để ta...

Vừa dứt lời hắn niệm chú:

"Đại Lục Vĩ Ma Hộ Xuất Trận"

Từ sau lưng hấn phóng ra tất cả sáu cái đuôi rất to và dài, những cái đuôi ấy nghe theo lệnh của Đại Tùng mà đờng loạt xông thẳng đến Tuệ Như, trong chớp mắt từ phía sau cô có thanh kiếm gỗ lướt ra trước mặt và đỡ lấy những đòn đánh như roi quất từ những cái đuôi của Đại Tùng, những tiếng va chạm vào nhau ken két như đang đấu kiếm cứ phát ra liên hồi và vô cùng dữ dội, tốc độ của những cái đuôi ấy cứ không ngừng tăng lên làm cho thanh kiếm ấy không sao đỡ kịp, tình hình cấp bách Đình Long một tay ôm ngực do bị thương một tay kia lấy ra ba lá bùa trong túi rồi niệm chú hô phong hoá vũ:

“Cung thỉnh Thái Thượng, cung thỉnh bốn phương, đệ tử Đình Long xin mượn phép ngài mà cầu cho đàn pháp được thêm sức mạnh... cấp cấp như luật lệnh”

Ba lá bùa sáng rực trên tay bỗng nhiên bốc cháy, Đình Long vội nhắm mắt và vẽ lệnh chú lên không trung ngay sau đó rồi phóng những lá bùa đó về hướng thanh kiếm đang chống cự với những cái đuôi hồ ly ấy. Những tiếng sấm chớp từ trên trời vang lên làm kinh động đến cả hai tên yêu nghiệt đang đứng nghênh chiến đó là Độc Lục Nhãn và Đại Tùng khiến cho bọn chúng phải giật mình mà lo sợ.

Thanh kiếm bắt đầu xoay vòng tròn rồi từ trên trời một tia sét bắn thẳng xuống thanh kiếm đang xoay, những cái đuôi vừa chạm vào liền bị điện lưu trong thanh kiếm truyền sang khiến cho Đại Tùng bị tê liệt. Cho đến khi lượng điện truyền qua người hấn quá nhiều và phát nổ, hấn bị bật ngược ra sau, cơ thể bèm nhem một màu đen và đầy khói bụi. Hấn vừa ê ẩm khắp người vừa ho sặc sụa vì khói đen dày đặc quanh người hấn. Độc Lục Nhãn đứng kế bên không khỏi ngạc nhiên khi với chiêu vừa rồi lại có tác dụng với Đại Tùng.

Lúc bấy giờ dù bị thương nhưng Đình Long vẫn cố gắng thu kiếm về và ngay lập tức ngã xuống nhập thiền trong giây lát để tự mình trị thương. Trong người anh mang đạo hạnh cũng ở ngưỡng hai mươi năm công lực rồi cho nên mới còn trụ được sao cú đấm độc bá đó của Độc Lục Nhãn, nếu là người thường thì đã sớm thăng thiên từ lâu.

CƯƠNG THI DI TRUYỆN - THI VƯƠNG CUỐI CÙNG

Tiểu Hỏa Long
dtv-ebook.com

Chương 39: Tiến Lên Nào Nhất Trung

Độc Lục Nhãn mau chóng đỡ người chiến hữu của mình dậy và không quên hỏi thăm hấn vài lời:

- Này! Người không sao đó chứ, gì mà yếu như sên vậy.

Đại Tùng vừa than đau vừa quất vào mặt Độc Lục Nhãn:

- Ấy da! Ê mông quá...hừ... người có giỏi thì ra mà đánh hấn ta kia kìa, bộ tưởng hấn là con nít hay sao mà đánh không đau, đừng quên rằng đạo thuật của thằng đạo sĩ thúí ấy không phải thuộc dạng tép riu như những tên đạo sĩ bên tàu khựa mà người từng đánh đâu.

- Thôi được rồi! Tên đạo sĩ này cứ để ta lo, còn mi chỉ việc dọn dẹp hai đũa còn lại là được.

Vừa dứt lời Độc Lục Nhãn vênh vác từ từ tiến về phía Đình Long, đôi tay chìa ra những móng vuốt sắt nhọn, cái lưỡi của hấn đôi khi lại cứ liếm qua liếm lại hai cái răng nanh trong chẳng khác gì một tên biến thái cả. Đi được một đoạn thì Đại Tùng vội kêu Độc Lục Nhãn trở lại và nói:

- Trước khi người qua bên chỗ của hấn ta thì tốt nhất là người nên dùng thêm thứ này!

Vừa nói Đại Tùng xòe bàn tay của Độc Lục Nhãn ra và đặt vào lòng bàn tay hấn một viên đá màu trắng nhưng khi vừa chạm vào người Độc Lục Nhãn thì ngay lập tức viên đá biến thành màu xanh lục và phát ra thứ năng lượng kỳ lạ mà ngay khi đó Độc Lục Nhãn cũng cảm nhận được.

- Đây chính là Ngũ Hành Thạch, loại linh thạch chứa sức mạnh của thuộc tính âm mà ta ăn cắp được từ đạo pháp của tên đạo sĩ kia đó, có thứ này thì những đòn đánh của người sẽ mạnh hơn khi đấu với bùa chú của hắn.

- À hà hà... cảm ơn người anh em, ta cảm kích lòng tốt của người đấy.

Đình Long trị thương vừa kịp được xong thì cũng là lúc anh anh nghe những lời nói đó từ Đại Tùng, trong lòng anh thẫn thờ:

“thảo nào sau khi rời khỏi rừng Núi Cấm mình cứ tìm mãi mà không thấy viên còn lại trong 5 viên linh thạch mà đạo pháp mình lưu trữ trong Tâm Hoan Các, thì ra là con h ôly này lấy trộm”

Đình Long lúc này vết thương cũng đã đỡ được phần nào nên Tuệ Như mới để Thiên Nghĩa dựa vào một bên góc cây gần đó và chạy nhanh đến dìu Đình Long đứng dậy.

Ngay lúc này đây Đình Long vẫn còn rất tỉnh táo để đối diện với hai tên yêu nghiệt đang đứng trước mắt mình, bỗng dưng anh quay sang nhìn Tuệ Như một hồi lâu, anh nhận ra rằng cô ấy đang hoảng sợ, dù rằng vẻ mặt của cô ấy không lộ rõ ra nhưng với ánh mắt đó đúng là không thể nào giấu đi sự sợ hãi, cứ như thứ đó đã từng xuất hiện trước mắt cô ấy một lần rồi vậy.

Thời gian không còn dài nữa, trước khi trời sáng anh phải cố gắng mà tiêu diệt được bọn chúng thì may ra mọi chuyện mới được chấm dứt, không để cho bọn chúng ra tay trước lần này Đình Long gấp rút lấy trong túi ra một viên đá y như viên đá mà lúc này Độc Lục Nhân nắm trong tay, anh vội vàng nắm chặt viên linh thạch đó và giơ lên ngang mặt, vòng tròn ẩn chú hiện lên bao quanh cánh tay ấy, nó mang màu cam bởi vì ngu ồn sức mạnh mà Đình Long đang nắm giữ đó chính là khả năng vật lý, đó cũng là lý do vì sao bùa chú mà anh học từ sư phụ đa số thiên về tấn công vật lý.

Đình Long bắt đầu đọc chú:

“Thiên Linh Linh, Địa Linh Linh. Ta Triệu H ồ Bốn Vị Hộ Mệnh Ở Bốn Cửa Trời, mau mau ẩn hiện mà ban chứng cho đệ tử Thiên Kiếp đạo... Đình Long được thêm sức mạnh để tống khứ lũ yêu ma về với Diêm La Điện - Cấp cấp như luật lệnh”

Ấn chú màu cam bao quanh năm đấm của Đình Long phát sáng, Tuệ Như lùi ra xa nhưng vẫn thấy rõ ngu ồn năng lượng ấy bao quanh tay của anh một cách kỳ diệu.

Lúc này về phía Độc Lục Nhân thì hắn cũng đã trích máu và triệu h ồ vũ khí bốn mệnh của hắn ra, hắn nắm trên tay cây chùy nặng nề và bắt đầu tiến đến Đình Long, hắn vừa xông đến vừa g ần rú không ngừng. Cho đến khi Đình Long đã niệm chú xong thì anh cũng bắt đầu bước thật nhanh và tung ra cú đánh của mình.

Khi cả hai ngu ồn sức mạnh vừa chạm vào nhau thì ngay lập tức áp lực giữa cú đấm của Đình Long và cả cây đại chùy của Độc Lục Nhân tạo ra một xung lực thổi bay mọi thứ trong bán kính mười mét, nó còn làm cho Tuệ Như dù đã đứng ở nơi khá xa nhưng cô vẫn cảm nhận được ngu ồn xung lực đó thổi rất mạnh vào người mình. Những chớp điện cứ kêu ken két giữa hai ngu ồn năng lượng lớn nghe mà kinh h ồ, Đại Tùng thừa cơ hội đó mà không ngại lao thẳng đến Tuệ Như, trong giây phút đó từ sâu trong màn đêm có một bóng người lướt qua và nhảy thẳng đến trước mặt Tuệ Như mà đỡ ngay những đòn đánh từ những cái đuôi trắng muốt ấy của Đại Tùng. Thoáng chốc Trường Xung Thủ của Nhất Trung lia ngang qua một lượt, tất cả đuôi của Đại Tùng đều bị chém đứt lia trong sự ngỡ ngàng của Tuệ Như, Đại Tùng không khỏi đau đớn và không ngờ rằng loại vũ khí đó có thể làm hắn bị thương. Trận chiến đêm đó quả thật là ác liệt, nó cũng mang đến không ít đi ều bất ngờ cho Đại Tùng khi phải đánh với những kẻ dị thường như nhóm của Nhất Trung. Tuệ Như vui mừng khi gặp lại người bạn thân ấy và không quên hét thật to:

- Lên nào, Nhất Trung!

Anh đứng trước mặt Tuệ Như nghe được câu nói đó, dù là anh không biểu lộ cảm xúc ấy ra bên ngoài nhưng cái cảm giác ngờ nghệch đó thật sự

khiến cho anh rất vui khi những lời nói đó được chính người con gái phía sau lưng Nhất Trung nói ra.

CƯƠNG THI DI TRUYỆN - THI VƯƠNG CUỐI CÙNG

Tiểu Hỏa Long
dtv-ebook.com

Chương 40: Tiến Lên Nào Nhất Trung (P2)

Đã hơn hai giờ sáng, trận đánh vẫn đang tiếp tục diễn ra và ngày càng thẳng, về phía Đình Long thì anh vẫn đang đọ sức với Độc Lục Nhãn và bất phân thắng bại, những cú đấm với uy lực khủng của cả hai bên cứ luôn đối chọi nhau tạo nên những âm thanh chát chát nghe đinh mà tai, lúc bấy giờ Đình Long đã thở hổn hển vì mệt với lại vết thương vừa rồi cũng chỉ mới vừa hồi phục lại được tầm 4/10 phần thôi nên không dễ dàng khi anh cầm cự được đến giờ phút chót. Lúc Độc Lục Nhãn đưa lên cao giáng xuống đất một quả chùy nặng cả vạn cân xuống đầu Đình Long thì cũng vừa kịp lúc anh lộn ngược lại tránh đòn đánh đó, tiếng nổ lớn phát ra ngay sau khi quả đại chùy vừa tiếp đất, khiến cả một vùng không gian rung chuyển, mặt ngay chỗ bị chùy của Độc Lục Nhãn giáng xuống lõm một lỗ to tướng.

Đình Long thừa cơ hội trong lúc hấn chưa thu vũ khí bỗng mệnh trở về anh liền niệm lục tự chú, một tay kết ấn thành hình kim cương và tay còn lại còn lại thì rút trong túi ra một xâu tràng hạt màu đen tuyền quấn quanh cánh tay đang thủ ấn thành ba vòng... cứ thế mà Đình Long thừa thắng xông lên đáp hấn cho Độc Lục Nhãn một quả đấm ngay hạ bộ, nhưng có vẻ như thế thủ của hấn vẫn rất cao cho nên đòn đánh Đình Long tuy hiểm mà Độc Lục Nhãn xem ra vẫn chẳng hề hấn gì sau khi bị đòn đánh đó chưởng lùi ra xa.

- Hừ... người mệt chưa, dù rằng bùa chú của người có thể cường hóa đòn đánh lên cao nhưng nó cũng vẫn chỉ là những đòn đánh yếu ớt từ ngay chính đôi tay nhỏ bé đó của người mà thôi,... hahaha

Nói rồi hấn cười khanh khách thật lớn, không gian vang vọng khắp nơi nhưng thành phố này vẫn im lìm trong bóng tối này bởi vì trận pháp đã

được kích hoạt từ rất sớm, trước khi hai kẻ đại ác ấy tiến vào vùng ảnh hưởng của trận pháp. Cái kết giới lần này có phần chắc chắn hơn lần trước rất nhiều cho nên Đại Tàng cũng không thể nào nhận ra được rằng hấn và Độc Lục Nhân đang nằm trong trận pháp của Đình Long.

Lần này Đình Long quyết định dùng lại chiêu bí thuật lần trước để giết Độc Lục Nhân, anh lấy trong túi ra một linh phù đặc trưng rồi niệm dòng chú ký lên đó trong giây lát:

- Cửu Văn Long Thiên Lệnh Phù - Tam Nhập Xuất Thế Nhất Tề Khuru
- Cấp cấp như luật lệnh - Trừ Tà...

Đình Long hướng thẳng lá bùa về hướng Độc Lục Nhân trong thoáng chốc tia tử quang từ lá bùa chiếu thẳng đến người hấn xuyên thấu cơ thể, vết máu bắt đầu loang lỗ khắp mặt đất khiến cho Độc Lục Nhân phải khụy một gối xuống, bình sinh Đình Long vẫn đứng đó nhìn Độc Lục Nhân không hề chớp mắt vì anh quá bất ngờ khi trúng một đạo bùa cấp cao như vậy mà trong có vẻ như Độc Lục Nhân vẫn chưa có tí biến sắc nào mà ngược lại hấn còn cười chán chê Đình Long.

- Hahaha... Lần này ta không thể phạm sai lầm lần hai được, người còn nhớ trận lần trước chứ? nếu người đã thấy được ta dùng hai thanh Thiên Kiếp chằm thì chắc chắn người cũng phải phân vân làm sao ta lại có thể dùng được cả hai món bảo bối của đạo phái người mà không hề bị gì có đúng không?

Lúc này Đình Long mới sực nhớ lại chuyện cũ, quả thực là bản thân anh cũng bắt đầu thấy khó hiểu. Trong lúc đó Độc Lục Nhân vội trả lời:

- Sở dĩ mà ta có thể dùng được cả hai món đó chính là nhờ vào dòng máu của ta, ta mang trong mình cả hai dòng máu. Người cũng đừng quá ngạc nhiên như vậy! Từ khi ta trở thành cương thi thì ta đã sớm biết được bí mật này và chỉ mỗi ta là người duy nhất sở hữu được khả năng đặc biệt đó.

Đình Long bắt đầu tỏ ra vẻ mặt nghiêm trọng sau khi nghe Độc Lục Nhân nói, bởi vì tằm nguy hiểm khi sử dụng được cả hai Thiên Kiếp chằm

quả thực là rất khó lường, Đình Long cũng thừa hiểu ra, thảo nào mà khả năng hồi phục của Độc Lục Nhân lại nhanh đến như vậy, nó hồi phục nhanh gấp hai lần của Nhất Trung, nếu như thế thì hẳn chẳng khác nào là một con cương thi vương ở cấp Lăng Vũ như Nhất Trung cả.

- Hừ... tức thật! Nếu mình biết sớm hơn thì đã có cách đối phó với hắn rồi.

Quay trở lại chỗ của Tuệ Như, lúc này Nhất Trung đã và đang đứng trước mặt để bảo vệ cô khỏi Đại Tùng. Con hồ ly đó luôn xảo trá cho nên đã đứng giằng cọt Nhất Trung:

- Vì có gì mà một con cương thi có tư chất thoát phạm, có tiềm năng đáng nể như người mà lại đi bảo vệ một cô gái phạm trần như cô ta vậy?

Nhất Trung vẫn với một khuôn mặt chẳng hề có cảm xúc đáp lời:

- Người không cần biết lý do đâu bởi vì người đâu có cơ hội từng được làm con người kia chứ!

- Grrr..... sao người dám...

Câu nói băng quơ của Nhất Trung làm cho Đại Tùng không khỏi tức giận, hắn lại tiếp tục mọc lại những chiếc đuôi và quất tới tấp vào người Nhất Trung nhưng không tài nào đánh trúng được anh cho dù chỉ một cái chạm. Cả thân người Đại Tùng ưỡn lên và nhảy thoát thật nhanh đến Nhất Trung, những móng vuốt sắc bén lao nhanh đến Nhất Trung mà không ngần ngại cào cấu khắp người anh. Nhất Trung vẫn đứng yên cho hắn đánh, anh vẫn đứng như tượng mặc dù những vết cắt từ móng vuốt của Đại Tùng làm cho anh mất khá nhiều máu, được một hồi lâu Nhất Trung đưa tay nắm cổ Đại Tùng thật chặt và nhấc lên cao khỏi mặt, Đại Tùng nghẹn ngào nhìn Nhất Trung một cách cay đắng và không quên trợn trừng mắt nhìn lại những vết thương mà hắn đã gây ra lúc nãy đang dần lành lại trên gương mặt và cơ thể Đình Long.

CƯƠNG THI DỊCH TRUYỆN - THI VƯƠNG CUỐI CÙNG

Tiểu Hỏa Long
dtv-ebook.com

Chương 41: Sinh Tử Chiến

Chương 23: Sinh Tử Chiến

Giây phút đó tên Đại Tùng không thể nào chống cự được với sức mạnh của Nhất Trung, miệng hắn chỉ biết ừ ừ trong khi Nhất Trung càng ngày càng siết chặt tay bóp cổ hắn. Được một hồi lâu anh mạnh tay cho Đại Tùng một đấm rất mạnh khiến hắn bay văng tí ra đằng xa đến thổ huyết, hắn ôm ngực mà miệng không ngừng ọc máu, Đại Tùng vừa ho sặc sụa vừa cắn răng nhìn về hướng Nhất Trung.

Tuệ Như đứng ở bên gốc cây chỗ Thiên Nghĩa nằm nhìn ra hướng hai người Đình Long và Nhất Trung để quan sát trận đánh, lúc này thì Thiên Nghĩa cũng đã nửa tỉnh nửa mê, anh cố gắng nhích người ra sau để tựa lưng vào gốc cây gần đó. Khi Tuệ Như thấy Thiên Nghĩa đã tỉnh lại thì cô mới vui mừng mà dìu Thiên Nghĩa ngồi dậy và kể đầu đuôi trận đánh từ nãy giờ cho Thiên Nghĩa nghe.

Lúc bấy giờ Độc Lục Nhãn lại kích hoạt ấn ký trên tay và khai mở ngũ hành sơ cấp ấn, sức mạnh không ngừng tăng lên một cách chóng mặt, Đình Long đã thử dùng rất nhiều đạo bùa và pháp thuật nhưng xem ra hắn ta vẫn không bị gì khi lần lượt những chiêu thức, bùa chú mà anh đã cất công học tập một thời gian dài lại bị Độc Lục Nhãn đánh trả lại một cách dễ dàng. Ngay cả bản thân anh cũng không thể nào tin được rằng với cấp bậc cương thi hiện tại mà hắn ta đã mạnh đến như vậy rồi thì đối với Nhất Trung sẽ rất là khó nhằn.

Khi trận chiến lên đến đỉnh điểm, lúc này đã hơn ba giờ sáng, chỉ còn lại vồn vện hai tiếng nữa thôi là trời sẽ sáng, tất cả mọi trận pháp và kết

giới đầu sẽ bị vô hiệu hóa, lúc đó thì thành phố này sẽ vương phải trận đánh này mà trở nên tan hoang.

Đình Long tay cầm thanh pháp kiếm cắm xuống đất, hai tay kết ấn

"Lâm Binh Đấu Giả Giai Trận Liệt Tại Thiên - Khu Tà"

Huyền thuật cao cấp thỉnh gọi Long Thần đến tiêu diệt yêu nghiệt được Đình Long thi triển trong thoáng chốc, ngùn ánh sáng chiếu rọi thẳng đến Độc Lục Nhân khiến cho hắn như tê liệt, Độc Lục Nhân cố dùng hai tay chặn lại cơn rùng rợn ấy và làm chệch hướng của nó. Tiếp tục dùng Thuấn Di chớp mắt đã đến thẳng trước mặt Đình Long rồi thu tay lại đấm cho Đình Long một cú thật mạnh, sức mạnh cực đại tạo ra một tiếng nổ lớn, lúc này thì Đình Long mới cảm nhận được cơn đau mà cú đấm vừa rồi đã gây ra, nó lún hẳn vào lòng ngực anh đến nỗi những đường bùa chú trên cơ thể anh vẽ từ trước đó chịu không nổi mà vỡ tan, Đình Long vật vã với miệng đầy máu, anh bất tỉnh ngay sau đó. Giờ đây chỉ còn lại Tuệ Như và Nhất Trung, không khí dãn yên ắng lại vì giữa hai bên đều bị thương không ít.

Cuộc chiến giữa hai con cương thi của gia tộc Lạc Gia cuối cùng cũng đến hồi kết, khi cả hai người đều vận hết công lực để đánh một trận quyết định. Độc Lục Nhân và cả Nhất Trung gờm rú thật lớn khi hai ánh mắt của hai người nhìn nhau, một bên là hận thù của gia tộc, một bên là vì bạn bè, tình cảm và cả lòng nhân từ của một con người thật sự.

Hình xăm trên tay của cả hai cương thi vương đều hiện lên rõ mồn một, may mắn thay vũ khí bổn mệnh của Độc Lục Nhân đã đạt đến giới hạn, do chiêu vừa rồi đã làm cho nó cạn kiệt sức mạnh, bởi vì cú đấm ấy đã hút đi rất nhiều sức lực của vũ khí bổn mệnh mà Độc Lục Nhân sử dụng, cho nên cây vũ khí ấy cũng từ từ mà tan biến vào không trung.

"Phệ Hồn Lãng Vũ - Mở"

Đôi cánh thật to bỗng chốc xòe ra từ phía sau lưng Nhất Trung, tốc độ của anh lúc này trở nên nhanh hơn hẳn, cả hai bên đều dùng Thuấn Di để tấn công, những cú đấm, những cái soạt chân liên tục tung ra rất nhanh, Tuệ Như ở ngoài nhìn rất rõ nhưng riêng Thiên Nghĩa thì không khác gì

những tia sáng lòe loẹt va chạm vào nhau. Bình thường thì hầu hết sức mạnh về thể chất của của thi đã hơn người bình thường rất nhiều rồi giờ vận sức với nguy hiểm ẩn của Thiên Kiếp cho nên tốc độ của cả hai người bọn họ mới có thể nhanh được đến như vậy.

Tuệ Như thắc mắc hỏi Thiên Nghĩa:

- Tại sao ngay từ đầu Độc Lục Nhân lại không dùng tốc độ của hắn để áp đảo Đình Long mà phải đợi cho đến khi đánh với Nhất Trung thì hắn mới dùng kia chứ?

Thiên Nghĩa vừa ho vừa đáp lời thật chậm rãi:

- Hừm hừm... mỗi một sức mạnh hay bất cứ một loại huyền thuật nào cũng đều có điểm yếu riêng của nó,... trường hợp này... nếu hắn dùng năng lực đó quá nhiều sẽ làm hắn bị tê liệt một thời gian,... cho nên... hắn đã đợi cho đến bây giờ.

Lúc này trời đã gần sáng, gà đã bắt đầu gáy báo hiệu rằng sắp không còn đủ thời gian nữa, Độc Lục Nhân và Nhất Trung vẫn đang cố gắng tung ra hết sức lực của mình nhưng vẫn bất phân thắng bại. Giây phút chót Nhất Trung và Độc Lục Nhân hét thật to và cả hai đều tung ra cú đấm với một lực rất lớn, khoảnh khắc hai luồng sức mạnh đối lập nhau va chạm, sức ép vật lý tạo ra một quả cầu bao quanh hai người họ lại rồi được một lúc thì nổ tung. Vụ nổ lớn vang dội ra làm cho kết giới không chịu được nữa mà bị phá vỡ, những tấm cửa kính bao quanh phạm vi đều bị vỡ tan nát, Tuệ Như và cả hai người Thiên Nghĩa, Đình Long bị gió thổi bay một khoảng cách khá xa nhưng họ vẫn không sao cả, khi mọi thứ dần chìm vào trong yên tĩnh cả ba người đều dắt nhau đến chỗ của vụ nổ lúc này để coi kết quả.

Mọi thứ không còn lại gì sau đồng đất đá đổ nát, xác của Độc Lục Nhân bị cháy đen nằm im lìm trong một cái hố rất to dưới đất, khói bốc lên nghi ngút.

CƯƠNG THI DI TRUYỆN - THI VƯƠNG CUỐI CÙNG

Tiểu Hỏa Long
dtv-ebook.com

Chương 42: Hồi Kết

Những người dân quanh đó nghe được tiếng nổ lớn nhưng chẳng ai dám bước ra khỏi nhà nữa bước, sợ dĩ họ nghe được cũng là vì trận pháp mà Đình Long lập ra đã hết thời gian hiệu lực, trời lúc này đã sáng.

Tuệ Như và Thiên Nghĩa đứng gần cái hố nơi xảy ra vụ nổ quan sát khắp nơi nhưng không thấy một vết tích gì còn sót lại của Nhất Trung cả.

Tuệ Như òa khóc trong nước mắt, Thiên Nghĩa chỉ còn biết đứng bên cạnh mà an ủi cô ấy.

- Em đừng buồn, Tuệ Như!... anh tin chắc rằng cậu ấy cũng không muốn nhìn thấy bộ dạng của em ngay lúc này đâu.

Tuệ Như ngậm ngùi quệt tay ngăn nước mắt ngừng rơi:

- Em không tin, em không tin rằng anh ấy lại dễ dàng chết như vậy được đâu đúng rồi! mình, mình vẫn chưa thấy được xác của anh ấy kia mà.

Nghe Tuệ Như nói vậy Thiên Nghĩa chỉ biết gục đầu và không nói gì nữa, Tuệ Như lại tiếp tục khóc trong tuyệt vọng. Bỗng dưng bên dưới hố cái xác không còn nguyên vẹn của Độc Lục Nhân đột ngột chuyển động, những vết thương của hắn đang dần lành lại. Hai người lấy lại bình tĩnh, lúc này Đình Long cũng tỉnh lại nhưng không thể nào cử động được nữa vì đã cạn kiệt nguyên khí, anh cố gắng hét to gọi hai người họ đến chỗ anh.

- Tuệ Như, Thiên Nghĩa mau mau lấy thứ này dán lên người hắn, còn thanh Thiên Kiếp châm này nữa cắm lên đỉnh đầu của hắn là được!

Vừa nói Đình Long gắng gượng mình dậy đưa cho Tuệ Như một lá mộc linh phù cùng với một thanh Thiên Kiếm.

- Thời gian không còn nhiều nữa... cô hãy mau phong ấn hẳn lại rồi dùng lửa để đốt thi thể của hắn nhanh lên, nếu không hắn sẽ lại hồi sinh một lần nữa thì tất cả sẽ chết hết.

Tuệ Như gật đầu rồi nhanh chóng làm theo lời Đình Long, Thiên Nghĩa thì gọi về tổng bộ để kêu người đến cứu hộ. Sau khi cái xác được Tuệ Như phong ấn thì Độc Lục Nhãn lại nằm yên bất động, cô tiếp tục dùng lửa để thiêu cái xác của Độc Lục Nhãn thành tro bụi, cái xác bị lửa thiêu trong sự chứng kiến của ba người.

Vậy là cuộc chiến đã hoàn toàn kết thúc, mọi người trở về và mang trong mình rất nhiều vết thương, cả ba người đã phải nằm viện đi điều trị suốt một thời gian dài, trong đó chỉ có mỗi Tuệ Như là nhẹ nhất nên thỉnh thoảng cô hay qua phòng của Đình Long và Thiên Nghĩa để thăm họ.

Rồi khi nói chuyện với Thiên Nghĩa cô lại nhớ đến Nhất Trung, không ai biết được Nhất Trung còn sống hay đã chết sau trận chiến đó ngoài Đình Long. Anh thừa biết rằng Nhất Trung vẫn còn sống nhưng vì lời nguyền của Thiên Kiếm cho nên anh cũng đành để hai người họ phải xa nhau, Đình Long đã từng nghĩ đến việc phá bỏ lời nguyền Thiên Kiếm trên tay của Nhất Trung nhưng rồi nghĩ lại anh không tài nào làm được vì thực chất là sự kết hợp ấy là một đại họa của nhân gian, nhờ có nguyền ấn đó mà suốt mấy trăm năm qua dòng tộc Lạc Gia luôn chịu sự quản thúc của Thiên Kiếm phái.

Thời gian cứ thế trôi qua, Tuệ Như rồi cũng dần quên đi Lạc Nhất Trung. Đúng ba năm sau, cô kết hôn với Thiên Nghĩa, trong ngày vui ấy Đình Long làm chủ hôn của cả hai người họ.

Trước khi đến lễ đường, Đình Long gặp được Nhất Trung và cả hai đã có một cuộc nói chuyện đầy nước mắt.

- Tôi biết rằng hôm nay là ngày vui của cô ấy!... phiền anh... đưa cho cô ấy thứ này.

Tay của một con cương thi vương cũng có lúc phải ngập ngừng run rẩy trong giờ phút này, anh đưa cho Đình Long một cái hộp, bên trong là một sợi dây chuyền thô sơ nhưng mặt dây chuyền lại là một hình nốt nhạc rất đẹp và lung linh và nói thêm.

- Cô ấy từng nói rằng cô ấy rất thích âm nhạc, sợi dây chuyền này tôi đã tự học từ một người phạm và tự tay tạo ra nó. Hy vọng là cô ấy thích nó... anh đừng nói đó là món quà do tôi tặng nhé... Đình Long!

Vừa nói nước mắt không ngừng rơi trên gương mặt vô cảm của Nhất Trung, anh nhoẻn miệng như đang cười r ồi vờ như bản thân mình ổn, tay anh xoa xoa ngực vì anh cảm nhận được thứ gì đó nhói đau trong lòng mình, Đình Long đứng đó cầm chiếc hộp mà không khỏi xúc động.

Buổi lễ được tổ chức ngoài trời và khá là trang trọng, ở một nơi nào đó trong góc tối Nhất Trung đứng nhìn hai người họ tiến hành hôn lễ, thoáng thấy sợi dây chuyền trên cổ của Tuệ Như anh mỉm cười mãn nguyện r ồi khuất dần vào bóng tối, sau buổi lễ Thiên Nghĩa và Tuệ Như lại nhớ đến tên cương thi ấy mà nhìn lên bầu trời trong xanh r ồi th ăm nghĩ.

" cảm ơn anh... Nhất Trung!"

Cứ thế hậu duệ của gia tộc Lạc Gia, cương thi vương cuối cùng cũng dần chìm vào quên lãng, mặc dù vậy nhưng kể từ đó Nhất Trung đã đi theo Đình Long làm công sự bắt ma cùng anh ấy, Tuệ Như cũng không bao giờ biết rằng Nhất Trung vẫn còn sống và luôn âm thầm bảo vệ cô như lần đầu họ xa cách.

- --Hết Phần 2---

CƯƠNG THI DI TRUYỆN - THI VƯƠNG CUỐI CÙNG

Tiểu Hỏa Long
dtv-ebook.com

Chương 43: Ba Mươi Năm Sau

Phần 3

Đêm mùng 2 tháng 7, trời âm u, bầu không khí lạnh lẽo, Nhất Trung đứng trên nóc nhà của mình nhìn cảnh vật nhìn lên trời, đôi mắt đỏ ngầu vô hồn, nét mặt không biểu cảm, anh thẫn thờ nghĩ trong lòng:

“Ba mươi năm... lại già thêm nữa rồi...”

Rồi Nhất Trung lại thở dài ngao ngán cùng với gương mặt lạnh lùng đó. Đã từ lâu anh không còn ở lại với khu phố Đại Ninh như ngày nào nữa, anh cũng rời bỏ Tp. Hồ Chí Minh rồi tìm đến một vùng làng quê yên tĩnh ở sâu trong nội thành của tỉnh Kiên Giang, cuộc sống không thể nào trôi qua nhanh hơn được với dòng tộc cương thi như Lạc Nhất Trung. Có lúc anh còn muốn trở về Tương Tây để không phải nhớ đến cô gái Việt Nam ấy nữa, nhưng rồi anh lại không đủ can đảm để làm đi ều đó.

“Ring ring...”

Tiếng chuông điện thoại bỗng rung lên, làm anh giật mình tỉnh lại giữa cơn say của quá khứ, vội nhấc máy, anh trả lời:

- Là ai đó? Tôi là Nhất Trung đây, có chuyện gì?
- Đã lâu không gặp,...khụ khụ khụ...Đình Long đây.
- Ông tìm gọi tôi có việc gì? Chẳng phải ông còn đang dưỡng bệnh hay sao? Già rồi sao ông còn không lo cho sức khỏe của mình đi.
- Khụ.. khụ... đúng vậy!

- Vậy ông lại muốn tôi đi giết con ma nào nữa à?

- Không phải! Khụ khụ... Có chuyện còn quan trọng hơn thế đối với cậu mà cậu Trung.

- Cái gì thì nói mau đi, vòng vo làm gì?

- Tuệ Như... cô ta... cô ta!

- Tuệ Như bị làm sao?

Nhất Trung bắt đầu hỏi dồn dập về phía lão Đình Long.

- Khụ khụ... cô ta vừa mất cách đây hai ngày vì bạo bệnh... khụ khụ...

Chiếc điện thoại như vượt khỏi tay Nhất Trung và rơi thẳng ngay xuống đất.

- Alo,... khụ khụ... anh có còn đó không Nhất Trung?

Khoảnh khắc không thể nào tin được rằng những lời nói ấy của Đình Long, Nhất Trung cũng “Thuấn Di” và chạy thẳng một mạch ngay trong đêm lên thẳng tp. Hồ Chí Minh, để mong gặp lại Tuệ Như, suốt đường đi nước mắt cứ thế mà dẫn dụa mãi trên mặt anh không sao tả nổi.

Đến rạng sáng, không biết tại sao nhưng anh lại có thể chạy đến tận nơi đã chôn cất Tuệ Như, khi mà mọi người đầu đã để lại những cành hoa trên mộ rồi ra về, lúc đó Nhất Trung mới lộ diện và đứng trước mộ với di ảnh của Tuệ Như.

Bầu trời của ngày hôm đó cũng không có nổi ánh nắng nào chiếu xuống mặt đất, từ xa xa một cô gái dáng người nhỏ nhắn, mặc một bộ váy ngắn màu đen đến gần bên mộ của Tuệ Như, cô gái nhẹ nhàng đặt hoa lên mộ, có đôi lúc cô quay sang nhìn Nhất Trung vẫn còn đang nhìn di ảnh đó.

- Anh... anh là người quen của mẹ em hả?

Nhất Trung lúc này mới quay đầu nhìn lại cô gái vừa hỏi mình, anh không khỏi ngạc nhiên khi nhận ra nét mặt đó, nó có phần giống với Tuệ Như một cách kỳ diệu, Nhất Trung chỉ biết đáp lời cô gái bằng một cái gật đầu mà không phản ứng gì thêm.

- Em là con gái của Tuệ Như?

- Dạ! Hức hức... Tuệ Như chính là tên của mẹ em.

Nói rồi cô gái khóc thút thít không ngừng.

CƯƠNG THI DI TRUYỆN - THI VƯƠNG CUỐI CÙNG

Tiểu Hỏa Long
dtv-ebook.com

Chương 44: Bất Tử Là Thứ Vô Vị

Chương 2: Bất Tử Là Thứ Vô Vị

Cô gái bé nhỏ nhìn Nhất Trung một hồi lâu, rồi như muốn nói ra điều gì đó thì từ ở phía xa xa có một người đàn ông bước đến ngoắc tay:

- Tuệ Liên, mau về thôi con, sao còn đứng đó nói chuyện với ai vậy?

Nhất Trung ngoảnh mặt lại nhìn về phía người đàn ông đó, bất chợt anh mới nhận ra đó chính là Thiên Nghĩa, dù rằng thời gian trôi qua đã làm cho gương mặt trở nên già cỗi, không còn được giống như trước nữa, nhưng anh vẫn nhận ra cái giọng nói và dáng người quen thuộc ấy. Đến khi Thiên Nghĩa bước đến gần hơn mới kịp nhận ra con cương thi năm nào.

- Cậu... cậu... cậu là Lạc ... Nhất Trung có phải không?

- Đã lâu không gặp,... Thiên Nghĩa.

Cô bé đứng giữa hai người đàn ông ngạc nhiên:

- Ba biết cái anh này hả ba?

Thiên Nghĩa lúc này mới nhìn lại đứa con gái bé bỏng của mình đáp:

- Cậu ta là bạn cũ của ba, tên của cậu ta là Trung, mau chào hỏi đi con.

- Dạ vâng!

Cô gái trẻ vừa nói xong liền quay mặt sang Nhất Trung kính cẩn thưa:

- Em là Tuệ Liên, năm nay em 17 tuổi, xin chào Trung ca.

- Chào em, Tuệ Liên.

Thiên Nghĩa thay đổi thái độ:

- Này Liên, sao con lại gọi bạn của ba bằng anh cơ chứ?

- O! con thấy ảnh vẫn còn trẻ mà ba, con đoán anh ý chỉ tầm 20 tuổi là cùng thôi ạ.

- Cái con bé này, thiệt tình là không biết lớn nhỏ gì cả, về nhà cha nhất định sẽ phạt con.

- Ba.... Hức hức...!

Cô gái vùng vằng, giận dữ, làm Nhất Trung đứng kế bên cũng không biết phải làm gì.

- Thôi không sao đâu, cô bé kêu sao cũng được mà.

- Mà dù sao thì cũng lâu rồi không gặp, đến nhà tôi chúng ta cùng nói chuyện nhé Trung?

Anh do dự một hồi rồi cũng gật đầu, cả ba cùng nhau trở về nhà trên một chiếc xe hơi màu đen đời mới của Thiên Nghĩa, trên đường đi cô bé Tuệ Liên liên tục hỏi Nhất Trung rất nhiều chuyện, cô bé nói chuyện tự nhiên như thể anh chàng cương thi ấy là người thân thiết đã lâu năm vậy.

Khi vừa về đến nhà thì trời cũng trút xuống một cơn mưa lớn, tiếp tục vào nhà và ngồi vào bàn ghế ở phòng khách, Cô bé Tuệ Liên nhanh nhẩu pha trà mời Nhất Trung và ba Thiên Nghĩa dùng.

- Mời anh dùng trà, đây là trà ô long thượng hạng của nhà em đó.

- Cảm ơn em!

Thiên Nghĩa lờm Tuệ Liên rồi ra hiệu cho con bé trở ra sau nhà.

- Thật ngại quá, cô bé vẫn còn khá là nghịch ngợm, anh đừng chấp nhất con bé nhé.

Vẫn cứ một khuôn mặt lạnh lùng vô cảm, Nhất Trung trả lời:

- Không sao, tôi thấy cô bé có nét gì đó rất giống Tuệ Như, nhưng...
rốt cuộc thì tại sao Tuệ Như lại đột ngột ra đi như thế? Không phải ông đã hứa với tôi là sẽ chăm lo cho Tuệ Như thật tốt hay sao?

- Tôi... tôi...!

Thiên Nghĩa cúi gằm mặt không dám nhìn Nhất Trung, miệng ậm ừ không nói nên lời. Để kịp lấy lại bình tĩnh, Thiên Nghĩa thở dài rồi kể lại sự tình cho Nhất Trung nghe.

- Haizz... Thực ra thì... chuyện không hoàn toàn là bình thường của sanh lão bệnh tử. Độ khoảng 5 năm trước, tôi và Tuệ Như được dịp sang Bangkok để du lịch, tôi không nhớ cái khách sạn mà hai người bọn tôi ở có đi đâu gì kì lạ trước đó hay không, nhưng 2 ngày 3 đêm ở trong nơi đó quả thực là một chuyện kinh khủng nhất mà tôi và Tuệ Như gặp phải, sau những chuyến đi đó cô ấy bắt đầu thay đổi tính tình, ngày càng cáu gắt hơn, giống như bị ma nhập vậy, Tuệ Như luôn làm những điểu khó hiểu sau khi trở về nhà. Tôi đã nhờ đến Đình Long để được ông ấy giúp tống khứ linh hồn ấy ra khỏi nhưng mà ngay cả Đình Long cũng phải mất cả ngàn ấy năm mới diệt được cái vong đó, vì trước khi cái vong đó bị tiêu diệt, Tuệ Như đã không ăn uống gì trong suốt bao tháng năm trời mà vẫn sống sót, cho nên khi tà linh ấy bị trục xuất khỏi xác Tuệ Như thì cổ mới gục ngã và chết vì kiệt sức.

Nghe đến đây, Nhất Trung không thể giấu khỏi sự tức giận của mình mà co tay nắm lại thật chặt, nhưng rồi lấy lại bình tĩnh, Nhất Trung mới nói tiếp.

- Vậy... nếu tính ra thì vết thương của Đình Long là của con tà linh ấy phải không?

Thiên Nghĩa gật đầu:

- Phải.

- Hừ... sao ông ta lại có thể giấu mình chuyện này một thời gian dài được như thế chứ?

- Cậu đừng trách ổng, bản thân ông ta còn không làm gì được oán linh đó thì cậu cũng có là gì đâu.

Sau cuộc nói chuyện ấy, Nhất Trung trở về tìm đến chỗ của Đình Long hỏi thăm tin tức.

- Cậu đến thăm tôi đó à, Nhất Trung?

- Ông... có sao không?

- Tôi không sao!

- Tôi đã gặp được Thiên Nghĩa và con của anh ấy.

Đình Long ngạc nhiên định gượng dậy nhưng vết thương ở ngực vẫn còn đau nên làm ông nằm xuống trở lại.

- Vậy ra.... là cậu đã biết hết mọi chuyện rồi chứ.

- Làm sao ông có thể giấu tôi chuyện này được, ông hãy nói đi,... rốt cuộc thì ông còn giấu tôi chuyện gì nữa đây?

Đình Long trở mình quay mặt nhìn ra cửa sổ phòng bệnh, khuôn mặt thất thần:

- Tôi... tôi...!

- Ông cứ nói đi, chuyện đã thành thế này rồi ông còn không nói ra sự thật?

- Haizz... ừ thì đúng đấy, tôi ích kỉ đấy, tôi ích kỉ là để bảo vệ cái tên cương thi đáng ghét như cậu đấy... khụ khụ...!

Nói rồi Đình Long ho thành tiếng làm cho Nhất Trung ghì giọng nhỏ nhẹ lại:

- Đây là của chiến giữa các âm dương sư, cậu là hậu duệ của ma tộc cương thi, vốn dĩ không dính líu gì tới cuộc chiến này.

- Ông nói cái gì? Cuộc chiến nào?

- Cùng khoảng thời gian mà hai người họ đi sang đó để du lịch, Thiên Kiếp phái đã phải gặp một số nghịch cảnh từ các đạo phái khác.

- Từ trước giờ Thiên Kiếp hành đạo vô cùng kín đáo, chưa va chạm với đạo phái nào ngoài việc chiến với đám cương thi trong tộc Lạc Gia thì có gì bây giờ lại phái chiến với thầy bùa ở bên đó? Ông nói thực vô lý.

Đình Long nhoen miệng rồi đưa mắt nhìn Nhất Trung:

- Cuộc chiến giữa các pháp sư đâu nhất thiết phải có xích mích từ trước nên mới ra tay đâu Trung, trừ tà bắt ma luôn luôn là cái nghề gặp nhiều sóng gió, nhiều khi gia chủ họ nhờ vả phải yếm người này, bỏ bùa người kia mà trong khi đó bên kia họ cũng nhờ thầy pháp chen chân vào thì thành ra cuộc chiến sẽ được nổ ra để phân cao thấp. Nếu cậu muốn biết người đã ra tay với Tuệ Như thì cậu hãy tìm đến làng Bi Da Bon (Piyaporn), nơi đó hiện tại đã bỏ hoang nhưng ở đó có một pháp sư chuyên về điểu khiển âm binh, tà linh để phục vụ cho người nhờ vả hắn. Nhưng mà tôi nói trước, với bản lĩnh của cậu hiện tại tôi e là cậu sẽ bỏ mạng lại nơi đó mất.

Nhất Trung đứng phắt dậy, quay mặt đi về phía cửa phòng bệnh:

- Mấy trăm năm qua, thứ mà tôi tìm duy nhất chính là thứ tình cảm chết tiệt đó, nếu một ngày cô ấy rời xa tôi vĩnh viễn thì tôi còn sống ở cái thế gian này làm gì nữa.

CƯƠNG THI DI TRUYỆN - THI VƯƠNG CUỐI CÙNG

Tiểu Hỏa Long
dtv-ebook.com

Chương 45: Chạm Mặt Lão Thầy

Chương 3: Chạm Mặt Lão Thầy

- Tôi xin lỗi vì đã để cho Tuệ Như liên lụy đến trận chiến này.

Ánh mắt buồn của Đình Long cứ rưng rưng giọt lệ nhìn Lạc Nhất Trung như muốn nhận được sự tha thứ từ anh ấy, nhưng rồi vài giây sau đó Đình Long lại né tránh ánh mắt của Nhất Trung khi ông ta vẫn còn đang nằm trên giường bệnh.

- Ông nói sao dễ nghe quá vậy Đình Long, đó là mạng người đấy, thứ mà loài người các ông quý nhất không phải là sinh mạng hay sao? Hay tiền bạc thậm chí còn quý báu hơn thế?... nói cho tôi nghe đi Đình Long, rốt cuộc thì con người các ông sống vì cái gì? Tại sao lại cướp đi thứ mà tôi xem đó là thứ duy nhất để tôi tiếp tục tồn tại trên cõi đời này. Aaaaa.....

Nói rồi Nhất Trung hét thật to và chạy ra khỏi phòng bệnh một cách vội vã, không ai biết được Nhất Trung đã đi đâu ngoài Đình Long cả.

Ba ngày sau đó, Nhất Trung đã tìm đến được nơi mà Đình Long đã nhắc đến, cổng làng Bi Da Bon (Piyaporn) một nơi hoàn toàn có thật với những lời đồn đại về những linh hồn đang đeo bám ở nơi này.

Buổi chiều ngày hôm đó, đứng trước cổng làng, Nhất Trung nhìn một loạt xung quanh rồi tiếp tục bước vào vùng đất đó mà không một chút do dự, chiếc mũi của anh như ngửi được mùi oán khí nặng nề của nơi này nên đôi khi nó làm anh thấy khó chịu, anh luôn cảm nhận được rất nhiều vong linh đang lượn lờ quanh anh và theo dõi.

Đi được một đoạn, Nhất Trung tìm đến được một ngôi nhà làm bằng gỗ đã cũ, nhìn lên trên nóc nhà, những con quạ và một vài oán linh vẫn cứ bay lượn vòng quanh và réo lên những âm thanh rợn người, tiếng gió trời của bóng đêm thổi qua mặt Nhất Trung ào ạt như muốn nhắc nhở với anh rằng nơi đây đã chôn chứa rất nhiều tội lỗi và sự sợ hãi của con người đối với nơi u ám này. Tiếp tục bước vào đến gần với cánh cửa chính của ngôi nhà ấy, đột nhiên có một giọng nói từ bên trong vọng ra.

- Người là ai? Tìm đến đây có việc gì?

Nét mặt của Nhất Trung bắt đầu ngạc nhiên khi nghe được giọng nói của một người Việt trên đất Thái.

- Tôi là Lạc Nhất Trung, đến để tìm một vị pháp sư sống ở cổng làng Bi Da Bon (Piyaporn) này để hỏi một số chuyện.

Lúc này cánh cửa mới tự động mở ra, Nhất Trung cẩn thận quan sát vào bên trong và bước từng bước một qua cánh cửa cũ nát ấy. Lúc bấy giờ cửa mới đột ngột đóng sầm lại, một chiếc đèn treo ở giữa gian nhà cũng được bật lên, Nhất Trung lùi lại khi nhìn thấy rõ phía trước mặt mình là một ông lão tay chống gậy đứng đối diện nhìn anh.

- Ông là người Việt?

- Không? Chỉ đơn giản ta biết rõ thứ tiếng mà người thường dùng thôi.

- Ông chính là người đã đánh Đình Long trọng thương?

Ông lão ngạc nhiên khi nghe Nhất Trung nói thế nhưng rồi ông ta cũng nghiêm nghị đáp lời:

- Phải!... Vậy ra cậu là người quen của cái tên thầy pháp thấp kém kia sao?

Nhất Trung không nói gì thêm mà vội lao nhanh đến lão già ấy đưa tay dấm về phía trước một cách cực mạnh, lão già tay cầm gậy cũng kịp phản ứng đưa gậy ra phía trước thủ thế đỡ lấy cú dấm đó, cú va chạm làm cả

không gian quanh đó rung chuyển, ông lão pháp sư đó tiếp tục hát cú đấm của Nhất Trung ra rồi thừa thế quất gậy vào người Nhất Trung bằng một lực cường đại. Những âm thanh “ầm ầm” cứ liên hồi phát ra mỗi khi gậy đánh trúng vào người Nhất Trung, nhưng dường như nó chẳng có tác dụng gì với anh cả, lão già không khỏi giật mình mà lui về thủ thế.

- Quả nhiên cậu không phải là một người bình thường.

Nhất Trung đứng thẳng người dậy như chưa có chuyện gì xảy ra, ngay sau khi bị lão già kia cho vài gậy vào người:

- Đúng vậy! Tôi là cương thi.

- Cái gì? Cậu ... cậu là cương thi? Hôm nay quả là một ngày tốt khi gặp được một tên cương thi mạnh như cậu, tôi đoán nếu như thu phục cậu làm hậu vệ cho tôi thì quả là tuyệt hảo.

- Im đi, ông đừng có mơ đến chuyện đó.

Nói rồi Nhất Trung bạo phát, răng nanh bắt đầu lộ rõ, đôi mắt đỏ ngầu như máu nhìn thẳng vào lão già như muốn nuốt chửng ông ta, anh hét lớn làm cả không gian yên ắng giờ bắt đầu rung chuyển như thể có động đất vậy.

“Phệ Hồn Lăng Vũ - Mở”

Đôi cánh dơi rất to mọc ngay phía sau Nhất Trung, anh tiếp tục cắn tay trích máu cương thi của chính mình và quẹt một đường vào giữa lòng bàn tay, tiếp tục triệu hồi Vũ khí bổn mệnh của mình từ Thiên Kiếp châm.

“Thiên Kiếp Ngự Khí - Cấp Cấp Như Luật Lệnh”

Lão già không khỏi thất kinh hồn vía khi thấy được năng lực bá thể của một con cương thi lại mạnh đến như vậy, đã thế lại còn biết triệu hồi cả pháp khí bổn mệnh, mà có thể nói chỉ có ở những thầy đạo sĩ ở bậc cao mới có thể thỉnh được pháp khí hộ thân, lão già không vội trăn trờ khen ngợi Nhất Trung.

- Xem ra ta đã đánh giá thấp về cậu, qua nhiên đúng là không phải một con cương thi tầm thường, tuyệt... tuyệt đấy!

CƯƠNG THI DI TRUYỆN - THI VƯƠNG CUỐI CÙNG

Tiểu Hỏa Long
dtv-ebook.com

Chương 46: Trận Chiến Vô Nghĩa

Khi bầu trời giờ đây đã khoác lên mình một màu đen u ám, Nhất Trung và ông lão kia vẫn ở trong ngôi nhà gỗ ấy đọ sức bất phân thắng bại, những tiếng va chạm ken két cứ thế văng lên liên hồi, cứ mỗi lần Nhất Trung gập lên là mặt đất lại rung chuyển, không gian như bị dãn nén lại và tạo ra một phản lực làm cả những bức tường quanh nhà rạn nứt.

Lúc bấy giờ lão già cằn gậy tự khắc lùi lại và chạy ra phía sau nhà nhằm lẩn trốn, Lạc Nhất Trung thấy thế nên cũng đuổi theo ráo riết, phi nhanh ra sau nhà, Nhất Trung vừa đặt chân lên bãi đất trống gập đó đã thấy ông lão kia đứng thủ thế chờ sẵn, lão ngoảnh miệng cười ra vẻ đắc ý.

- Hừm... cậu không thể thoát được khỏi đây nữa đâu.

Vừa dứt lời lão ta dựng cây gậy thẳng đứng ngay bên cạnh, miệng đọc nhẩm câu chú rồi đưa tay thủ ấn hướng về phía Nhất Trung, ngay lập tức từ bên dưới mặt đất hiện lên một cái vòng tròn, ở giữa là những kí tự kì lạ cổ xưa, nó ghì chặt chân, làm cho Nhất Trung không tài nào cử động được dù chỉ là một cái nhích người. Tiếp theo sau đó, lão già rút trong túi ra một lá linh phù màu xanh, ở giữa có vẽ một hình ngôi sao năm cánh kèm những kí hiệu lạ, lão già đưa tay vẽ lên không trung trước mặt của lá bùa rồi quăng nó về phía Nhất Trung, khi lá bùa vừa chạm vào trán của anh nó lập tức phát sáng và nổ lên như một phản ứng hóa học.

Ông lão đứng từ bên ngoài nhìn vào đám khói mịt mù từ vụ nổ khi nãy, lão bắt đầu nhếch môi ra vẻ như đắc chí, nhưng ngay khi khói bụi tan đi, bóng dáng của Nhất Trung khi đó mới dần hiện ra và dù đang bị cái phong ấn bên dưới chân ghì chặt nhưng Nhất Trung vẫn không bị sao cả, lúc bấy giờ Nhất Trung cố gắng dang đôi cánh từ phế hồn của mình ra thật rộng

rồi gầm lên một tiếng vang trời, khi mặt đất bên dưới chân anh vỡ nứt ra thì cũng là lúc phong ấn bên dưới bị phá, luồng nội khí phát tán ra bên ngoài đẩy vào mặt lão già kia một cách dữ dội, đến độ nó làm lão phải nhảy lùi lại vài bước, cảm giác thủ thế y như lúc ban đầu trong ngôi nhà gỗ.

Lão đạo sĩ già đứng đó ngấm ngầm suy nghĩ một hồi lâu rồi đưa tay lên bấm độn vài đường, lão lắc đầu ngao ngán khi ngộ ra được điếu gì đó trong tương lai.

- Lạc Nhất Trung, hậu duệ cuối cùng của ma tộc Cương Thi Lạc Gia, nếu so về thực lực thì quả đúng là cậu không thể nào thắng ta được, nhưng qua trận đánh lần này cậu làm ta rất bất ngờ,... hahaha.

Nói rồi lão ta cười lớn, trong khi đó Nhất Trung vẫn giữ một thái độ lạnh lùng vô cảm, nhìn về phía lão đạo sĩ già bằng một ánh mắt đỏ ngầu như máu, như thể anh muốn hút cạn sạch máu từ kẻ đã làm hại đến người mà anh yêu thương nhất vậy.

Trong chớp mắt Nhất Trung Thuấn Di ngược ra phía sau lưng của ông lão rồi dùng pháp khí đánh lên đầu lão một phát thật mạnh, vừa kịp lúc ông lão già kia cũng vội đưa gậy lên đỡ lấy, tiếng va chạm giữa hai pháp bảo tạo ra vô số xung chấn trên mặt đất, tuy rằng lão ta tuổi tác đã cao nhưng sức khỏe có thể nói là rất cao cường, Nhất Trung đã cố dốc toàn lực đánh phát đó nhưng lão ta vẫn có thể đỡ lấy mà không hề lúng túng.

Khoảnh khắc như như sắp không đỡ nổi cú đánh cường hào của ma tộc Thi Vương, lão già liền dậm chân ba lần xuống mặt đất, miệng lầm bầm niệm chú, vừa niệm lão vừa đưa một chân vẽ xuống đất một vài ký hiệu.

Đùng đùng bên dưới chân lão xuất hiện một luồng hào quang màu vàng nhạt lấp lóe, nó làm cho Nhất Trung đứng gờn đó như bị thiêu đốt vậy, cho nên anh đã phải thụt lùi lại ra sau để tránh luồng quang khí đó.

Lúc bấy giờ, thừa thế lão già tay bắt ấn quyết, hô to khẩu quyết:

“Âm Binh, Địa Yêu - Nghe Lệnh ta mà mau tập hợp”

Đông loạt hơn chục âm hồn bay lượn lơ xuất hiện từ sau lưng lão ta bay thẳng đến Nhất Trung, kẻ nắm tay, kẻ ghì chân Nhất Trung lại, làm anh không tay nào cử động được giống như khi anh bị kết giới phong ấn khi này.

Tiếp ngay sau đó là đến lượt lão già vẽ bùa lên gậy, đánh trúng thẳng vào giữa ngực Nhất Trung, hất văng anh ra xa đến gần chục mét đến thổ cả huyết, được chừng vài giây sau tự động Nhất Trung cũng đứng ngược dậy, tay quét ngang dòng máu trên miệng, tuy đã thấm mệt và có phần yếu sức nhưng cơn giận trong lòng Nhất Trung vẫn cứ như lửa đốt, anh tiến về phía trước tiếp tục vung pháp khí bổn mệnh đánh với lão già kia mà không màng đến bản thân, cả một khu đất trống khi đó dù trời tối đen như mực, nhưng cả hai vẫn cứ quyết liệt đánh với nhau suốt mấy giờ liền.

Suốt mấy canh giờ đó, Nhất Trung bị lão già kia đánh ngã không biết là bao nhiêu lần cho xuể, cho tới khi chỉ còn lại chút sức, Nhất Trung lại gào lên một tiếng vang trời.

- Tại sao ông lại giết cô ấy?

Nhất Trung vừa hét lớn vừa tiếng thẳng lại gần ông già kia để mong cho lão ta một đòn. Nghe đến đây lão già tự nhiên đứng trôn người ra, vô tình Nhất Trung cũng vừa đúng lúc đánh trúng lão một đòn đau, khiến lão ngã nhào mà vã máu.

Ngỡ ôm lòng ngực, lão già ho sặc sụa rồi hỏi ngược lại Nhất Trung.

- Khụ khụ khụ,...Ta đã giết ai?

- Đó chính là Tuệ Như, cô ấy đã làm gì nên tội kia chứ? Tại sao ông lại có thể nhẫn tâm đến như vậy?

Lúc bấy giờ, ông lão già bắt đầu chiêm nghiệm ra được điều gì đó, rồi lão ra hiệu xin ngừng cuộc chiến này lại ở đây, sau đó lão già bắt đầu trả lời cậu nói của Nhất Trung một cách ân cần.

- Dù ta không biết đã xảy ra chuyện gì với bạn của cậu nhưng ta thực sự không phải là người đã giết cô ấy.

CƯƠNG THI DI TRUYỆN - THI VƯƠNG CUỐI CÙNG

Tiểu Hỏa Long
dtv-ebook.com

Chương 47: Kẻ Phản Bội

Sau khi trận chiến kết thúc, lão đạo sĩ già nhìn lên bầu trời đen kịt, nhìn thấy men đen đang dần che kín luôn cả ánh trăng của đêm hôm đó, lão liền vội đưa tay lên bấm độn một hồi lâu rồi lộ rõ khuôn mặt nghiêm nghị của mình.

- Lại sắp đến quá nửa đêm rồi, này Nhất Trung... Cậu hãy mau theo tôi đi lối này.

Nhất Trung ngạc nhiên hỏi:

- Tại sao tôi phải theo ông?

- Cậu đừng hỏi nhiều nữa, cứ đi theo tôi đi, rồi tôi sẽ kể cho cậu nghe sau.

Nhất Trung do dự một lúc rồi cũng nhận lời và đi theo lão già đi đến một cái mật thất bí mật của lão, nó nằm bên ngay bên dưới ngôi nhà gỗ kia. Vào đến tận nơi, Nhất Trung vẫn không quên cẩn thận đề phòng mọi thứ xung quanh, nhìn một lượt khắp một căn phòng bên dưới mặt đất ấy, Nhất Trung trong lòng thầm nghĩ anh đã không ngờ rằng bên dưới ngôi lại có cả một không gian rộng lớn đến như vậy, vật dụng được bài trí rất tinh tế và đẹp mắt, nó không khác gì một cái gia trang lộng lẫy vậy, đặc biệt đi vào sâu bên trong còn có cả một điện thờ rất uy nghiêm.

Sau khi yên tọa trên một cái bàn gỗ ở giữa gian phòng nằm sâu trong mật thất, ông lão già mới bắt đầu nói rõ sự tình và lý do mà ông ta khẩn cấp đưa Nhất Trung xuống dưới mật thất để trú. Khoảnh khắc lão uống cạn một mạch ly trà cho thấm giọng, lão cất lời:

- Ta không biết chuyện này bắt đầu xảy ra từ bao giờ, nhưng từ khi ta tới đây thì nó đã xuất hiện từ trước đó rất lâu rồi.

- Ý lão là...?

- Haizz... ở ngôi làng này từ xưa nay vốn đã không yên bình, khi mà cứ đêm đến là người dân quanh đây lại luôn thấp thỏm lo sợ về cái thứ khiếp đảm ở ngoài kia, ban đầu là những vụ mất tích bí ẩn của các cô cậu bạn trẻ đi chơi về khuya, rồi đến những xác chết bí ẩn bị đánh cắp mất nội tạng ở rìa làng, dần dần nó trở thành một cơn ám ảnh khủng khiếp. Sau này đến đây và tìm hiểu nguyên nhân, tôi mới nhận ra đó chính là do một con yêu tinh đã sống hơn ngàn năm hoành hành ở nơi này, cũng như tôi đã nói, tôi không biết tại sao nó lại có mặt ở đây nhưng với mong muốn đem lại bình yên cho nơi này, tôi đã ở lại đây để chiến đấu với nó hơn suốt mười năm trời ròng rã, tôi cực khổ như muốn chết đi sống lại vậy. Rồi khoảng một năm trở lại đây, có một thầy pháp từ bên Việt Nam qua để thu phục nó, người này chắc là cậu biết.

- Ý ông nói là Đình Long có phải không.

- Đúng vậy! Nhưng với đạo hạnh và một chút tài nghệ như ông ta thì cũng chẳng thể thắng nổi một con Hồ yêu ngàn năm được, cho nên cũng như những thầy pháp cao tay khác từ khắp các nước láng giềng, đa số họ đều chết dưới tay con Hồ Ly cái đó, chỉ có riêng lão Đình Long kia là vẫn giữ được mạng mà trở về do trong lúc hỗn chiến được người đàn bà trung niên đi theo ông ta đỡ lấy một chưởng.

Nghe đến đây, Nhất Trung ngấm ngầm hiểu ra mọi chuyện, nhưng rồi anh càng bất ngờ hơn khi nghe lão già tiếp tục kể tiếp sự tình.

- Trên thực tế cô ta đã không chết nếu như ông ấy không dùng trò bĩ ỏi như thế, nhưng tôi chưa bao giờ thấy một đạo sĩ hay thầy bùa nào lại có thể nhẫn tâm xô cộng sự của mình vào chỗ chết như ông ta được, lão già Đình Long ấy dùng cô gái để làm tấm khiên che chắn cho ông ta khỏi những đòn vượt thấm đấm máu tươi của Hồ yêu. Sau chuyến đi đó, lão mang xác của người đàn bà ấy bay về nước, từ đó bật vô âm tính.

“Aaaaaa....”

Lão già kia vừa nói dứt câu thì cũng là lúc cơn nóng giận của Nhất Trung lên đến đỉnh điểm, khi anh biết được tất cả sự thật, tâm trí anh như vụn vỡ thành từng mảnh khi biết được sự thật đau lòng ấy, anh luôn tự đặt ra câu hỏi rằng tại sao Đình Long lại làm như vậy?, tại sao ông ta lại ác độc đến như thế, ngay cả lúc này anh vẫn chưa thể tin được Đình Long lại chính là kẻ gián tiếp hại chết Tuệ Như, rồi lại tiếp tục đổ lỗi cho ông lão già.

Ở dưới mặt đất được một lúc lâu sau, thì bất ngờ từ ngay bên trên mặt đất tiếng động lớn vang lên ầm ỹ, những cơn chấn động cứ thế mà rúng động, làm cho Nhất Trung và cả lão già chao đảo.

- Có chuyện gì vậy?

Nhất Trung cố giữ thăng bằng và hỏi lão già kia, nhưng đợi đến khi cơn địa chấn ấy ngừng lại rồi lão mới đáp lời:

- Chính là do con Hòeyêu ấy đã làm, cứ mỗi khi đến đúng giờ thì làng lại mất trộm gà vịt, con nít thì chả dám ra đường vào ban đêm nữa vì sợ con yêu tinh ấy moi mất tim.

- Lẽ nào nó lại mạnh đến vậy sao?

-

CƯƠNG THI DI TRUYỆN - THI VƯƠNG CUỐI CÙNG

Tiểu Hỏa Long
dtv-ebook.com

Chương 48: Kính Ngạc Hồ

Sau một đêm dài ở bên dưới mật thất của lão thầy pháp già, Nhất Trung cùng ông ta mở cửa mật thất và trở lên lại mặt đất. Ngay khi vừa cửa mở ra, bầu không khí trở nên khác hẳn đến lạ thường, một buổi sáng tinh mơ, khi mà sương mù vẫn còn đang vây kín cả ngôi làng, thì bên cạnh đó Nhất Trung vẫn còn ngửi thấy mùi máu ở khắp nơi, anh và lão đạo sĩ già bắt đầu di chuyển những bước chân đầu tiên quanh làng, cả hai người đều cẩn thận nhìn quanh mọi thứ, khi những làn sương mù dần tan đi khi trời bừng sáng hẳn, cảnh tượng hoang tàn đổ nát dần hiện rõ trước mắt Nhất Trung.

- Chuyện gì đã xảy ra thế này? Khắp nơi tôi đều ngửi thấy mùi tanh của máu, không phải là do con hờly kia làm đó chứ?

Vừa nói Nhất Trung vừa chạy đến một ngôi nhà gần đó, anh từ từ mở cánh cửa của ngôi nhà ấy ra, đập vào mắt anh chính là thi thể của một bà mẹ bị một thứ gì đó ăn mất phần thân dưới, những thớ ruột ướt đẫm máu vẫn cứ treo lủng lẳng bên dưới bụng của bà ta một cách hờ hênh, những giọt máu cứ thế mà rơi từng giọt một xuống sàn nhà không bao giờ ngừng nghỉ, vết máu loang lổ dính đầy hết cả trên tường, bên góc nhà vẫn còn có một đứa trẻ ôm đầu ngối rứt sát vào vách tường, ngay khi nhìn thấy Nhất Trung và lão già, đứa trẻ liền khóc nức nở, khắp người đứa bé ấy vẫn còn đầy máu, nó khô và dính vào người đứa trẻ ấy, nhìn như thể em đã phải trải qua một cuộc chiến tranh vậy. Nhất Trung vội đến và ôm chầm lấy đứa bé, anh vỗ dành trên tay anh giống như thể anh là người thân của nó vậy, lúc đó nó chỉ biết nép vào người anh và không ngừng khóc.

Khoảnh khắc ấy không được bao lâu thì ngay sau đó có một âm thanh lớn phát ra từ bên ngoài, âm thanh ấy làm cả ông thầy pháp già và Nhất Trung ai nấy cũng đều giật mình, riêng đứa trẻ kia thì nó im thin thít không

nói một lời nào, nó chỉ biết quấn chặt lấy người Nhất Trung mà mếu máo, ánh mắt non nớt của một đứa trẻ khi phải trải qua những cảnh tượng khiếp đảm nhất của cuộc đời luôn có một cái gì đó thôi thúc anh phải cứu lấy đứa trẻ tội nghiệp ấy mà không ngần ngại gì.

Nhất Trung đặt đứa trẻ xuống và dẫn nó sang chỗ ông lão, rồi tự thân anh phi thẳng ra bên ngoài, khoảnh khắc đó anh cũng không quên và kịp để lại lời nhắn.

- Phiền ông hãy dẫn đứa trẻ này ra khỏi đây an toàn, tôi sẽ đánh lừa nó sang hướng khác.

- Vậy... mọi chuyện trong chờ vào cậu nhé, Nhất Trung!

Cứ thế ông lão ôm đứa trẻ nhỏ tội nghiệp kia chạy nhanh và thoát ra khỏi nơi đó bằng cửa sau, còn riêng Nhất Trung thì đi thẳng ra trước cửa để trực tiếp đối đầu với con hồ ly đang thét gào ầm ỉ.

Hiện trường lúc bấy giờ chỉ toàn là khói bụi mịt mù, cả hai đứng đối diện vào nhau, Nhất Trung thu người lại thủ thế, còn riêng con hồ ly kia thì nó vẫn mang hình hài của một cô gái xinh đẹp, khi mà anh vừa định vung tay đánh nó thì ngay lúc đó, một vài cảnh sát chạy ra ngăn cản, họ đều nói tiếng địa phương.

Cho đến khi một con dao từ đâu lao nhanh đến phóng thẳng từ sau gáy xuyên qua miệng của một anh cảnh sát, máu bắn tung tóe khắp người anh ta, khoảnh khắc đó làm cho tất cả những cảnh sát còn lại và ngay cả Nhất Trung cũng phải bất ngờ, những tên cảnh sát người bản địa bắt đầu hoảng loạn, họ rút súng ra và đảo mắt nhìn khắp nơi, nhưng chả có gì ngoài cái khung cảnh hoang tàn tro bụi cùng với hai kẻ lạ mặt đứng giữa mảnh đất của ngôi làng cổ kính đó, Nhất Trung và cả cô gái kia đều không một chút biến sắc.

Trong lòng Nhất Trung dù biết rằng cô gái kia chính là kẻ đã giết anh cảnh sát vừa rồi nhưng anh không thừa biết là anh không có cách nào để giải thích cho họ hiểu. Mọi chuyện ngày càng trở nên phức tạp hơn khi lần

lượt một từng anh cảnh sát bị một thứ gì đó vồ lấy rất nhanh, ngay cả mắt của Nhất Trung cũng không thể theo kịp được tốc độ đó.

“Nhanh quá, mình không nhìn thấy gì cả”

Đến khi chỉ còn lại một tên cảnh sát, hắn la hét hoảng loạn giữa ban trưa, trong khi đó Nhất Trung chỉ biết đứng nhìn để rồi hắn bị chính con dao khi nãy đâm từ sau lưng, con dao xuyên qua lòng ngực rồi rọc thẳng xuống một cách dứt khoát, vết máu loang lổ từ từ chảy xuống đẫm đìa dưới đất, ánh mắt đau đớn hiện rõ lên trên khuôn mặt của tên cảnh sát xấu số ấy, hắn liếc nhìn Nhất Trung rồi lại quay sang nhìn cô gái kia, thoáng thấy những cái đuôi dài ngoằn phía sau cô ta, hắn trợn trừng mắt khiếp hãi, con dao vẫn cứ thế phanh thây của hắn ra đến khi không còn lại gì vương vãi trên cái xác ấy nữa.

CƯƠNG THI DỊ TRUYỆN - THI VƯƠNG CUỐI CÙNG

Tiểu Hỏa Long
dtv-ebook.com

Chương 49: Biên Thế

Khi cái xác của tên cảnh sát người địa phương từ từ gục ngã ngay trước mắt Nhất Trung, nhãn cầu của anh bắt đầu chuyển động liên hồi và ngày càng đỏ rực như máu, đôi răng nanh cứ thế mà dài ra, lộ rõ hình thái của một con cương thi khát máu, Nhất Trung lấy từ sau lưng ra một cây gậy làm bằng Hắc Cương, trên đó còn có phủ ký tự của những linh phù lạ mà chỉ có anh mới biết, vẫn như thanh Trường Xung Thủ lúc trước, Nhất Trung cũng chỉ có thể cầm nó ở ngay cán cầm, nhưng anh lại không thể nắm chặt lấy nó tự do được. Mặc dù vậy nhưng thanh gậy đó vẫn được Nhất Trung nắm lấy tiến thẳng đến cô gái kia, chiếc gậy vung đến đâu là luồng ánh sáng vút nhanh đến đó, cô gái kia tuy nhỏ người nhưng chuyển động của cô ta cực kỳ nhanh nhạy, nó vượt xa mức của một người bình thường, những lần thanh gậy vụt tới, cô ta đã người tránh nó như thể hiểu rõ được đường vung gậy của Nhất Trung vậy.

Những cái đuôi mọc ở phía sau cô ta cứ lượn tới lượn lui như những con rắn trắng tinh, thoáng chốc cô ta lao vút thật nhanh tới trước mặt, đôi tay mảnh khảnh ôm người Nhất Trung, trong giây lát anh bị cô ta siết chặt không tài nào cử động được, những tiếng kêu “rắc rắc” cũng bắt đầu vang lên từng chút một.

Khi đôi mắt của anh hướng xuống dưới nhìn, thì lúc đó anh mới nhận ra một bên tay phải của mình đã gãy và giật ngược ra phía sau, phần xương vai lộ ra rõ mồn một. Lúc bấy giờ, Nhất Trung chỉ còn kịp dùng tay còn lại đánh vào người ả văng ra xa. Anh tự thân kéo và chỉnh cánh tay phải của mình trở lại như cũ.

“Phê Hồn Lăng Vũ - Mở”

Đôi cánh phía sau Nhất Trung tự mọc ra, nhãn cầu cũng ngày càng trở nên đỏ rực, có pha tạp giữa màu đen và màu đỏ nên nó trong như những viên bi lửa vậy, kinh lực đột ngột tăng lên dữ dội. Đứng trước con yêu hồ, Nhất Trung đưa đôi mắt nhìn cô ả như thể muốn ăn tươi nuốt sống ả vậy, rồi từ tốn cất lời:

- Có lẽ người chưa biết rằng tộc cương thi của ta vẫn còn những cấp độ và biến thể khác.

Ả hồ ly vẫn đứng đó, tay che miệng ra dáng yếu điệu, lần đầu tiên trong suốt trận chiến đó, ả cũng lên tiếng đáp lời bằng một cái giọng chanh chua của một cô gái vô tình.

- Thế thì đã sao hả anh trai? Cậu không biết cậu đang đối mặt với ai sao?

- Dù người có là gì thì ta cũng quyết sẽ đánh bại người.

Nghe đến đây, ả ta phá lên cười thật lớn rồi nói:

- Hahaha... người thật là ngây thơ đó Lạc Nhất Trung, thứ mà người đang nhìn thấy trước mặt đích thị là một Linh Hồ ngàn năm, lẽ nào người không biết so với ta, người chỉ là một tên yếu đuối sao?

- Đã là yêu nghiệt thì đừng tự nhận mình là linh hồ tu đạo, nó chẳng khác gì trò hề cả.

Vừa dứt lời, kinh lực lại một lần nữa phát tán, không khí bị ép lại làm cả một khu vực quanh Nhất Trung nứt nẻ ra từng chút, anh vội đưa thanh gậy khi nãy ra trước mặt rồi cắm xuống đất, một chân khụy gối, hai tay áp sát vào mặt đất ngay cạnh thanh gậy, miệng hô to.

“Thi Vương Đại Thành - Phệ Hồ Tam Hợp Thể - Thức tỉnh”

Ngay lập tức toàn thân Nhất Trung thay hình đổi dạng.

- Biến Thể Thi Vương - Đại Thành.

Lúc bấy giờ, ả h ôyêu khi nhìn lên bầu trời đen d ãn tối s ầm lại, ả không sao ngừng được sự kinh ngạc của ả về sức mạnh của Nhất Trung.

Trận chiến bắt đầu ngay sau đó, cùng lúc cả hai phóng vào nhau nhanh như chớp, những tiếng va chạm bùng nổ vang trời, cả một khu vực đổ nát tứ tung, nhưng ngôi nhà ở gần đó dù họ nghe thấy nhưng chẳng ai dám ra cả.

Những cú đánh như trời giáng của Nhất Trung cứ liên tục như vũ bão, cho đến khi ả h ôly không còn đứng vững được nữa thì ả mới hiện nguyên hình là một con cáo chín đuôi, ả thoát ẫn thoát hiện r ỡ phi thẳng vào sâu trong rừng, thừa thế Nhất Trung cùn chạy đuổi theo ả ta, anh chạy theo dấu của con h ôyêu ấy ra tận đến một bờ suối thì dừng lại, thoáng nhìn một lượt quanh khu rừng, Nhất Trung không còn tìm thấy ả đâu nữa.

- Ả trốn thoát nhanh thật!

Đứng trước con suối anh chợt nhìn thấy một cái đ ầu người nằm la liệt bên một tảng đá rêu xanh, đưa mắt nhìn lên trời thì mới biết lúc đó đã x ế chi ầu, Nhất Trung vội l ẫn mò theo vết máu từ cái đ ầu người ấy, anh mới nhận được một món đ ồ quen thuộc

- Đây là... Thiên Kiếp Châm, nhưng làm sao mà nó lại ở đây?

CƯƠNG THI DỊCH TRUYỆN - THI VƯƠNG CUỐI CÙNG

Tiểu Hỏa Long
dtv-ebook.com

Chương 50: Lời Khẩn Cầu

Sau ngày hôm đó, Nhất Trung quay trở về làng cùng với nhiều mối nghi vấn, anh luôn đắn đo suy nghĩ về chuyện nhặt được tín vật của Thiên Kiếp phái, liệu con hồ yêu này có nguồn gốc từ đâu? Tại sao nó lại tìm đến ngôi làng này?

Những câu nói như thế cứ mãi xoay vòng trong đầu Nhất Trung, cho đến khi gặp lại lão già lần trước, anh mới có thể kể ra hết mọi chuyện cho lão ta nghe, giữa cuộc nói chuyện, anh đưa cho lão ta xem Thiên Kiếp châm mà anh nhặt được ngoài con suối gần làng.

- Lão có biết đây là thứ gì không?

Cầm trên tay, lão già từ từ ngắm nghía thanh Thiên Kiếp châm ấy, rồi lão sực nhớ ra.

- Hình như đây là một món pháp bảo của Đình Long, có đúng vậy không?

- Không sai! Vậy... ông có biết được tin tức gì về chuyện này? Tôi tìm thấy nó ở rìa suối gần làng trong khi đuổi theo con hồ yêu ấy, rồi vô tình nhặt được nó, tôi đoán con hồ yêu này cũng xuất thân từ rừng Núi Cấm, bởi vì rừng Núi Cấm từng được gọi là ngôi nhà chung của rất nhiều yêu tinh và những linh hồn vất vưởng.

Nghe đến đây lão đạo sĩ già như thể mừng rỡ ra được đi đâu gì đó rồi cất giọng trả lời.

- Muốn biết được sự thật, chỉ còn cách duy nhất là tìm và thu phục nó.

Sau cuộc nói chuyện đó, cả hai đã nhanh chóng lập một vài kế hoạch để hòng bắt cho được con cáo đó, do sau trận chiến lần trước, những người đã chết ở trong làng dần bị nhiều người của cơ quan cảnh sát chú ý đến, họ bắt đầu nghi ngờ về hung thủ, cho nên khoảng thời gian đó Nhất Trung và cả lão già cũng không thể làm được gì ngoài việc chờ cho mọi chuyện lắng xuống, rồi mới tính đến chuyện đi bắt hồ ly.

Quay trở lại những ngày ở trên mảnh đất hoang sơ, Nhất Trung dẫn lão đạo sĩ già tìm đến con suối lần trước, nơi mà anh đã tìm thấy được bằng chứng chứng minh rằng con hồ ly ấy cũng có xuất thân liên quan đến Đình Long. Nhìn một lượt quanh con suối ấy, lão già lấy trong túi ra một cái la bàn, trên đó còn có kim định hướng bằng hình bát quái, lão niệm chú lần bầm trong miệng trong giây lát, rồi lão tiếp tục cầm tay trích máu nhỏ vào giữa la bàn, cây kim bắt đầu tự chuyển động và luân chuyển mọi phía, lão già lúc này mới di chuyển theo hướng của la bàn một cách tự tin mà không đắn đo suy nghĩ.

Lần mò mãi đến khi trời tối mịt mới tìm thấy được một cái hang động nhỏ, Nhất Trung lúc bấy giờ mới cẩn thận bước từng bước vào bên trong xem thử, anh bắt đầu ngửi thấy được mùi của con hồ ly ấy, nhưng xen lẫn vào đó là mùi tanh tưởi của máu, mùi ẩm mốc và kinh dị của xác thối, nó nặng nề đến nỗi khiến cho lão già đi ở phía sau Nhất Trung cũng phải đưa tay lên che mặt mũi. Khi không gian trong hang động được thấp sáng lên bằng một ngọn đuốc, lão già mới kịp sửng sốt khi thấy được khung cảnh quanh mình là gì.

Điều đó cũng làm cả Nhất Trung phải ngạc nhiên, quanh họ là những cái xác nằm la liệt khắp nơi, đa phần đều bị moi mất tim hoặc bị mất đầu, có những cái xác bị cào xé đến độ chẳng còn lại gì trong rất khủng khiếp, không dừng lại ở đó, cả hai tiếp tục đi sâu vào bên trong một chút nữa, thì lúc này cả hai mới nghe được tiếng của con hồ ly cái ấy rú lên.

Đưa ngọn đuốc đến gần hơn với gốc hang, anh và lão già mới kịp nhìn thấy được một con cáo tuyết có bộ lông trắng rất to, nó nằm trên một mỏm đá to sâu trong gốc hang, nó kêu lên những tiếng như thể nó đang cầu cứu.

Nhất Trung tò mò hỏi:

- Nó bị làm sao thế?

Lão già từ từ đến gần, ông ta cẩn thận quan sát con hờly một cách tỉ mỉ.

- Dường như nó vừa sinh thì phải.

- Cái gì?

Lúc này con hờly ấy cũng cất giọng nói.

- Xin các người,... lần này hãy tha cho tôi, nếu để tôi yên,... tôi sẽ tặng lại các người thứ mà loài hờlyêu chúng tôi có để đổi lấy mạng sống.

- Người đã giết quá nhiều người, dù thế nào người cũng phải bị trừng phạt.

Nhất Trung vừa nói, anh vừa định giơ tay lên cho nó một đòn chí mạng thì lão già ra tay ngăn lại, rồi lão chỉ cho Nhất Trung thấy ở phía sau con hờly ấy còn có một con hờly con khác, nó vẫn đang sợ hãi và trốn phía sau mẹ của nó.

- Tại sao ông lại ngăn cản tôi?

- Cứ lượm đã, cậu không cần phải ra tay vội, dù gì thì lúc này nó cũng đang yếu sức, không thể đi đâu được.

Vừa dứt lời con hờly ấy tự động nhả ra một viên ngọc, nó phát sáng rất đẹp, nó làm lão đạo sĩ già trợn trừng mắt khi lão nhận ra thứ đó.

- Đây... đây là...!

Con cáo từ tốn đáp lời lão thầy pháp già:

- Nó là nội đan ngàn năm, phải cực lắm mới có thể tu luyện được lâu như thế.

- Nhất Trung! Cậu mau hấp thụ viên nội đan này đi, nó sẽ giúp cậu mạnh hơn đó.

Nói rồi lão già cầm lấy đưa cho Nhất Trung, nhưng anh ta vẫn còn mãi do dự khi cầm trên tay viên nội đan quý hiếm, riêng về phần lão già, ông ta quyết định đem hai con holly đó về nhà để nuôi dưỡng cũng như giúp chúng tu luyện theo đạo của lão già.

Sau lần đó, Nhất Trung cũng trở về rồi tìm đến Đình Long.

CƯƠNG THI DỊ TRUYỆN - THI VƯƠNG CUỐI CÙNG

Tiểu Hỏa Long
dtv-ebook.com

Chương 51: Mối Quan Hệ Mịt Mờ

Sau khoảng thời gian ngắn, Nhất Trung trở về rừng Núi Cấm tìm Đình Long để hỏi thực hư câu chuyện đã xảy ra với Tuệ Như, cả hai đã có một cuộc nói chuyện rất nghiêm túc, trong khi lòng đang nóng như lửa đốt, Nhất Trung tay nắm cổ áo Đình Long rồi lớn tiếng nói.

- Rốt cuộc thì ông đã làm gì Tuệ Như? ông mau nói đi, nếu không thì tôi sẽ không tha cho ông đâu.

- Hừm... cậu làm gì được tôi kia chứ?, cậu bớt nóng đi, bản tính cương thi trong người cậu lúc nào cũng như lửa đốt thế này sao? Mà... với một con đàn bà phế phẩm kia thì hà cớ gì cậu lại trân trọng nó đến như vậy hả cậu Trung?

- Ông vừa mới nói cái gì?

Vừa kịp dứt lời, Đình Long gạt tay Nhất Trung ra và đứng phất dậy tay thủ ấn, rút bên hông ra một lá linh phù rồi niệm chú lâm lâm. Ngay tức thì, từ ngay phía sau lưng Đình Long, những thanh kiếm khí hiện ra và phóng thẳng đến Nhất Trung một cách dứt khoát. Lúc đó bản chất cương thi vương dường như sắp bộc lộ ra hẳn, nhưng rồi sau đó, Nhất Trung lại bình tĩnh lại và đá văng hết những thanh kiếm khí ấy ra, căn phòng xáo trộn và ồn ào, lúc bấy giờ từ bên ngoài cửa, Thiên Nghĩa và cô con gái của ông ta là Tuệ Liên đột ngột bước vào, cả hai lúc bấy giờ mới bình tĩnh và thu thế trở lại như thể chưa có chuyện gì xảy ra. Thiên Nghĩa ngạc nhiên rồi mở lời:

- Vừa xảy ra chuyện vậy?

- À không có chuyện gì đâu, chỉ là tôi làm rơi đồ vật thôi.

Tiếng của Đình Long bần quơ trả lời Thiên Nghĩa mà không hề đắn đo suy nghĩ, nhận thấy tình thế bất lợi nên hắn giả vờ đến gần hỏi thăm Thiên Nghĩa vài câu rồi nhanh tay đẩy Thiên Nghĩa ra, hắn kèn dao vào cổ Tuệ Liên rồi uy hiếp.

- Tất cả hãy tránh ra! Nếu muốn con bé này sống sót thì không nên đứng yên.

Ngay khi Nhất Trung định động thủ thì con dao sắc bén của Đình Long lại càng kèn sát vào cổ của Tuệ Liên nhiều hơn, Đình Long trợn mắt nhìn Nhất Trung ra hiệu rằng anh ta tốt nhất là không nên cử động. Sau khoảnh khắc không ngờ đó, Thiên Nghĩa ngớ người ra được một lúc rồi mới hỏi Đình Long một cách khó hiểu.

- Tại sao ông lại làm vậy? Không phải chúng ta là người quen biết hay sao? ... Đình Long.

Nghe đến đây, Đình Long lộ lên cười thật lớn:

- Hahaha... đã bao nhiêu năm rồi hả Thiên Nghĩa? Ông vẫn lăm lăm tưởng sợ dây quan hệ giữa chúng ta là đờng minh thật sao? Ông lăm to rồi. Ba mươi năm trước, nếu không vì phải thu phục tên ác thi Độc Lục Nhãn, thì ta đã không tìm đến các người để nhờ vào mối quan hệ thân thiết với Lạc Nhất Trung rồi, ông đã rõ chưa!

- Ông... ông... ông dám làm như vậy với tôi sao?

Đình Long tiếp tục nói chen vào:

- Sẵn đây thôi thì ta cũng xin nói ra hết tất cả mọi chuyện cho ông biết, vì giờ ta nghĩ cũng không còn gì phải giấu nữa cả. Đúng vậy! Tuệ Như là do ta gián tiếp giết đấy, con đàn bà đó tốt nhất là nên chết quách đi, để sau này cậu Trung đây không còn phải thương nhớ nữa, có đúng vậy không Nhất Trung,... hahaha...

Nói xong rồi hắn lại cười thật lớn, giọng cười mỉa mai của Đình Long làm cho Thiên Nghĩa như bưng tỉnh ra, ông ta ngã bệt xuống đất mà không thể thốt ra lời nào vì quá sốc. Tuệ Liên bị Đình Long khống chế cũng khóc theo, khi biết được sự thật nó lại tàn nhẫn đến như vậy.

Dù trong lòng Nhất Trung hiện tại có đang tức giận đến mấy thì anh cũng cố gắng kìm nén lại, vì anh lo cho Tuệ Liên vẫn còn đang bị tên Đình Long ấy đe dọa, anh hét lớn về phía hắn ta để giải tỏa cơn tức giận.

- Đình Long... rốt cuộc thì phải như thế nào thì ông mới chịu buông tha tôi ra đây? Ông hãy nói đi.

CƯƠNG THI DỊ TRUYỆN - THI VƯƠNG CUỐI CÙNG

Tiểu Hỏa Long
dtv-ebook.com

Chương 52: Thiên Minh Ẩn Chú "Ẩn Thế Tiên Sinh"

- Cậu nhìn lại bản thân cậu đi Nhất Trung! Cậu nhìn xem bây giờ cậu có đúng là một con cương thi không?

- Ông im đi, khôn h ần thì hãy thả Tuệ Liên ra.

Đình Long thụt lùi lại, ông ta kê sát con dao vào cổ cô bé Tuệ Liên rồi kéo cô bé đi theo, đứng giữa gian phòng đối diện với Thiên Nghĩa và Nhất Trung, hần bình thản nói:

- Lạc Gia là một gia tộc cương thi lớn, nếu nói về nguồn gốc thì phải kể đến tứ đại cương thi thủy tổ đó chính là Doanh Câu, Hậu Khanh, Nữ Bạt và Tướng Thần. Trong đó Lạc gia chính là hậu duệ của cương thi thủy tổ thời thượng cổ Tướng Thần.

Nhất Trung xoa tay:

- Ông nói những lời này để làm gì?

Đình Long vẫn không trả lời mà tiếp tục kể tiếp:

- Hậu duệ của Tướng Thần sức mạnh cường đại, lấy huyết dịch làm sức mạnh và cũng là ngu ần sống, nhưng tốt nhất vẫn là máu người. Còn cậu, đã không uống máu người lại còn muốn lưu luyện cái tình cảm của mấy trăm năm qua như cậu thì vốn dĩ không xứng đáng là một cương thi nữa.

Vừa dứt lời Đình Long vội phát công:

“Lục Thiên Minh Ẩn Chú - cấp cấp như luật lệnh”

Hắn vẽ lên không trung một lá bùa r ồi chưởng vào sau lưng Tuệ Liên một chưởng và tẩu thoát mất, Nhất Trung lúc bấy giờ chỉ kịp ôm gọn lấy người cô gái trẻ vào lòng luôn miệng gọi.

- Tuệ Liên, Tuệ Liên... em có sao không?

- Không được r ồi, nó ngắt xiu r ồi, cậu cứ để nó cho tôi lo, cậu mau đuổi theo hắn đi.

Thiên Nghĩa giục Nhất Trung đuổi theo Đình Long mà không nghĩ ngợi gì nhiều, cậu gật đầu r ồi phi nhanh ra khỏi ngôi nhà ấy.

Càng đuổi theo Đình Long càng khuất dần ở phía trước mà ngay cả Thuấn Di của Nhất Trung cũng không thể nào đuổi kịp. Cho đến khi không còn thấy hắn ta đâu nữa thì Nhất Trung mới dừng chân lại và quay trở về.

Vài ngày sau, Nhất Trung có tìm đến nhà Thiên Nghĩa, lừng thừng mãi bên ngoài cửa mà Nhất Trung vẫn không thể bấm chuông, chỉ đến khi Thiên Nghĩa vô tình mở cửa thì mới hay biết rằng cậu ấy đang đứng ngay bên ngoài. Vội vàng mời Cường giả thi vương vào trong, ngồi đối diện với Thiên Nghĩa, Nhất Trung không giấu được Thiên Nghĩa bất cứ đi đâu gì, bởi Thiên Nghĩa chỉ cần nhìn thấy ánh mắt vốn dĩ khác thường của Nhất Trung đã biết ngay anh ta đang nghĩ gì.

Nói đoạn Nhất Trung ấp úng:

- Tuệ... Tuệ Liên sao r ồi?

Thiên Nghĩa thở dài:

- Con bé vẫn chưa tỉnh lại, nó vẫn còn đang nằm mê man trong phòng đó.

- Tôi vào thăm em ấy được chứ?

- Tất nhiên là được r ồi, đây đây cậu đi lối này.

Vừa nói Thiên Nghĩa dẫn Nhất Trung vào bên trong phòng nơi mà Tuệ Liên nằm nghỉ. Cho đến khi được tận mắt thấy cô gái trẻ nằm yên bất động trên giường thì Nhất Trung mới vội vàng chạy ngay đến đó xem cho rõ. Vấp dáng cùng nét mặt tựa y như Tuệ Như không khác mấy, mái tóc dài đen cùng làn da trắng mịn như tuyết, nhưng chỉ có đi đầu là mặt của cô bé Tuệ Liên bây giờ rất xanh xao, Nhất Trung đưa tay chạm nhẹ vào tay cô bé liền cảm nhận được hơi ấm từ đó, nhưng ngay sau đó anh cũng dần nhận ra rằng sinh khí trong người Tuệ Liên đang dần cạn kiệt.

Vội bắt mạch cho Tuệ Liên, Nhất Trung mới hoảng hốt:

- Không xong rồi, cô ấy bị lão Đình Long yểm bùa rồi, loại bùa này tôi không biết rõ nhưng nó đang rút nguồn sinh khí trong người của Tuệ Liên đi từ từ, e là cô ấy sẽ không trụ được lâu nữa.

Nghe đến đây Thiên Nghĩa cũng không khỏi lo lắng cho cô con gái bé nhỏ của ông ta.

- Vậy bây giờ phải làm sao đây? Chẳng lẽ đi tìm hắc giải bùa hay sao?

Ngẫm nghĩ một hồi lâu, Thiên Nghĩa mới sực nhớ ra một chuyện:

- À đúng rồi!

- Chuyện gì vậy?

- Hay là cậu thử mang con bé đi tìm một người giúp tôi có được không? Tôi nghĩ rằng hẳn ta có thể giúp được con bé.

Nhất Trung ngạc nhiên:

- Nhưng mà hẳn ta là ai?

- Hẳn tên là Mộc Lâm, người này tinh thông đạo thuật, pháp lực cao cường, tôi tin là người đó sẽ có cách giải được loại ấn chú này.

- Làm sao tôi có thể tìm được hẳn trên cái đất Việt bao la rộng lớn này đây?

Thiên Nghĩa vội xua tay:

- Đừng lo! Trước đây tôi từng gặp qua hắn, nên địa chỉ nơi hắn ở sớm đã được tôi lưu lại rồi.

Nói rồi Thiên Nghĩa viết ra giấy dòng địa chỉ ấy rồi đưa cho Nhất Trung.

- Ở tận Quảng Bình ư?

- Đó là quê nhà thôi, nhưng hy vọng là chúng ta có thể gặp người đó ngay tại đó, vì hắn được gọi là “ấn thế tiên sinh” nên hành tung luôn luôn vô cùng bí ẩn và hay xuất hiện bất ngờ.

Nhất Trung lại trầm ngâm suy nghĩ một hồi rồi mới đáp:

- Nếu vậy thì tôi sẽ để Tuệ Liên lại ở đây, vì tôi không chắc là có thể tìm được cái tên này trong thời gian ngắn được, nên để cô bé lại ở đây tôi sẽ yên tâm hơn.

- Vậy thôi cũng được! Vậy cậu định là khi nào đi?

Nhất Trung quay mặt hướng ra cửa, đôi mắt đỏ rực lên như máu:

- Đi ngay bây giờ.

Vừa nói hết câu là Nhất Trung đã phi nhanh ra khỏi cửa trong chớp mắt không còn thấy bóng dáng đâu nữa.

CƯƠNG THI DỊ TRUYỆN - THI VƯƠNG CUỐI CÙNG

Tiểu Hỏa Long
dtv-ebook.com

Chương 53: Cuộc Gặp Bất Thường

Phải mất hơn một ngày sau khi xuất phát từ thành phố Hồ Chí Minh để đến Quảng Bình, lênh la hỏi đường cậu tìm đến một cái xã nhỏ. Tiếp tục dò la xung quanh nơi đó Nhất Trung cuối cùng mới đến được ngôi nhà nơi của vị ân sĩ mà Thiên Nghĩa nhắc đến.

Bước đến bên cái cửa làm bằng gỗ, Nhất Trung vừa gõ cửa vừa cất tiếng gọi:

“Cốc cốc cốc”

- Có ai ở nhà không?

- Ai đó?

Giọng của một cụ bà cất lời làm Nhất Trung không khỏi ngạc nhiên nhưng rồi cậu tiếp tục nói:

- Thưa bác! Con đến là để tìm thầy Mộc Lâm ạ?

Vừa nói dứt lời thì từ xa xa một một lá bùa lấp lánh phóng đến, Nhất Trung cảm nhận được nó nên đã kịp tránh người mà né sang một bên khiến cho những lá linh phù ấy phi thẳng vào cửa, lúc này thì một người đàn ông gần bốn mươi tuổi mới lộ diện sau đôn vừa rồi.

- Người là ai? Đến đây để làm gì?

Người đàn ông mặc một chiếc áo phong rộng thùng thình cùng với chiếc quần sọt màu be cũ rích cất giọng hỏi Nhất Trung trong sự ngỡ ngàng, nhưng ngay sau đó cậu vội đưa tay lên ra hiệu xin dừng lại:

- Xin dừng tay, tôi đến đây không phải có ý đ ề gì cả mong vị đạo sĩ nương tay.

Không kịp nghe lời của Nhất Trung thì người đàn ông kia đã mở cửa phi nhanh ra đứng ngay trước mà bà cụ bên trong nhà.

- Mẹ à, mẹ ra đây làm chi vậy? Nguy hiểm lắm đó biết không?

Bà lão không nói không rằng cũng cho người đàn ông kia một cú lên đ ầu r ồi quát:

- Tiên sư mày! Khách đến chơi không mời vào thì thôi còn làm vậy với khách à, lớn già đ ầu r ồi cái thằng “giời” đánh này.

Nói r ồi bà lão quay mặt sang Nhất Trung lịch sự cười mỉm:

- Cậu trai trẻ này đừng đ ể ý đến nó nhé, thôi mời cậu vào nhà.

- Khoan đã!

Người đàn ông trung niên đưa tay ra ngăn không cho Nhất Trung vào nhà thêm l ần nữa:

- Đây, con làm gì nữa vậy Lâm?

- Mẹ à! Thằng này nó có phải người n ấi gì đâu, nó là cương thi đó mẹ, hừ hừ...

Vừa nói hấn vừa ấi ực vì nấi giờ bị bà lão quát mắi, nhưng ngay khi nghe Mộc Lâm nói thế nên bà lão mới rùng mình hoảng sợ.

Lúc này Nhất Trung đứng bên ngoài cửa tiếp tục giải trình:

- Hai người đừng sợ, trước giờ tôi không hút máu người.

- Hoang đ ường, hậu duệ của Tướng Th ầi chắi con nào không hút máu người cả, định gắi thằng này à? Còn “phía” nhá.

- Nếu tiên sinh đây không tin thì có thể kiểm chứng, cương thi hút máu người thường có sát khí của uẩn linh bao quanh, còn tôi thì không hề có chút sát khí nào.

Nghe đến đây Mộc Lâm mới lẩm bầm trong miệng, tay bắt quyết tính toán một hồi lâu, hần liên tục đưa mắt nhìn Nhất Trung từ dưới lên trên rồi lại nhìn lại tay của mình.

- À... thì ra là vậy! Thôi được rồi, mời cậu vào, chúng ta nói chuyện tiếp.

Sau khi ng ồi yên vị tại phòng khách, bà lão đem ra hai tách trà đặt xuống bàn rồi nói.

- Đây! Mời cậu dùng trà, trà này lão tr ồng sau vườn nhà thơm lắm đó.

Mốc Lâm tiên sinh ngạc nhiên:

- Trời đất tổ th ần thiên địa hội ời, mẹ đem cái này mời người ta sao được chứ? Mẹ thiệt là quá đáng lắm luôn á.

- Cái gì nữa thằng trời đánh, mày không đem gì đãi khách lại còn bắt bà lão này phục vụ.

- Nhưng mà nó là cương thi thì làm sao nó uống được chứ mẹ.

Nghe đến đây bà lão mới sực nhớ.

- Ôi chậ! Mẹ quên con ạ.

- Thôi thôi được rồi ạ! Cảm ơn tiên sinh và lão bà đã có lòng hiếu khách, tôi đến chỉ mong xin được sự giúp đỡ của tiên sinh.

Lúc này Mộc Lâm mới gật đầu ra hiệu cho mẹ hần trở vào trong để cho hai người có không gian riêng.

- Trước tiên thì ta xin tự giới thiệu, ta có pháp danh là Mộc Lâm, đệ tử chân truyền của gia tộc họ Phạm.

- Còn tôi là Nhất Trung, tôi là cương thi.

- Cậu là người của Lạc gia đúng không?

- Đúng vậy! Thực ra tôi đến tận đây là để cầu xin tiên sinh cứu giúp tôi một cô gái, cô ấy bị kẻ gian yểm bùa sau lưng, hiện tại đang ở quê nhà mong tiên sinh đi cùng tôi một chuyến để xem qua và gỡ bùa cho cô bé.

Mộc Lâm lại trầm ngâm một hồi lâu rồi đáp:

- Lại là chuyện gái gú à? Cô ta là gì của người?

- Chỉ là con của bạn tôi thôi.

- Nghe này Nhất Trung, nếu cậu sống được đến từng tuổi này thì chắc cũng hiểu là nếu muốn gỡ bùa hay tháo ngải, thư ếm thì đòi hỏi vị đạo sĩ ấy phải có đủ đạo hạnh và sự hiểu biết nhất định về loại bùa chú đó, cho dù tôi có đủ bản lĩnh đó đi nữa thì tôi cũng không chắc rằng loại bùa chú mà bạn của cậu bị dính phải là loại mà tôi biết.

- Tiên sinh đừng lo, tôi tin vào tài năng của tiên sinh.

Mộc Lâm tiên sinh nhìn vào ánh mắt của Nhất Trung đắn đo suy nghĩ, một lúc sau bưng tách trà trên bàn hớp một ngụm rồi nói:

- Vậy hiện giờ bạn của cậu đang ở đâu?

- Cô bé đang ở thành phố Hồ Chí Minh.

- Cậu đi xe đến đây à?

- Không! Sau khi cô bé ấy bị trúng phải bùa từ một lão đạo sĩ đã từng quen biết với tôi là tôi chạy thẳng đến đây mà không nghĩ ngợi gì nhiều.

- A đù! Nói vậy ra là... cậu... cậu đi bộ à?

- Đúng vậy.

- A đùa lần hai! Cà phê mạnh dữ, à không trà xanh mạnh dữ.

Mộc Lâm cần tách trà trên tay mà xem tí làm rơi xuống đất.

CƯƠNG THI DI TRUYỆN - THI VƯƠNG CUỐI CÙNG

Tiểu Hỏa Long
dtv-ebook.com

Chương 54: Bất Chấp

- Vậy!... bây giờ chúng ta đi ngay chứ?

Nhất Trung miệng thì nói nhưng thân hình thì cứ rung rung như thể muốn chạy ngay ra khỏi đó vậy, Mộc Lâm lúc bấy giờ mới trả lời.

- Đừng nói là cậu lại tính chạy bộ như khi đến đây ná?

- Đúng vậy!

- Ôi đậu xanh rau dứa! Cậu có bị điên không? Cậu đi thế thì tôi biết làm sao, bắt xe khách mà đi, có khi nhanh hơn đấy.

Sau cuộc nói chuyện, Mộc Lâm cũng vào trong thu xếp đồ đạc để cùng Nhất Trung đi một chuyến đến thành phố Hồ Chí Minh chữa cho Tuệ Liên, trước khi đi Mộc Lâm còn dặn dò bà lão kĩ càng rồi mới vác theo túi đồ nghề đi. Chuyến xe đi từ Quảng Bình về lại thành phố mất tất cả hai mươi bốn giờ đồng hồ, vừa bước xuống xe là Nhất Trung cũng Mộc Lâm phi nhanh một mạch đến nhà của Thiên Nghĩa, Thuấn Di của Nhất Trung lướt nhanh như một cơn gió, trong chớp mắt cậu phóng từ nóc nhà sang nóc nhà khác mà đạp vùn trên không trung, không quá lâu để về được đến nhà, vừa đặt Mộc Lâm xuống đất là ông ta nôn thốc nôn tháo đến cả xanh mặt.

- Khụ khụ... lần sao làm ơn cho tui đi xe ôm nghen, đi mây về gió kiểu này có ngày lên huyết áp chết mất, ôi đậu phộng mệt sắp mặt thật.

- Xin lỗi tiên sinh, vì thời gian gấp rút nên tôi không thể lãng phí thêm phút giây nào nữa.

Vừa dứt lời Nhất Trung cũng dìu Mộc Lâm tiên sinh vào trong r ồi đặt ông ta xuống ghế.

- Đây đây! Trà nóng tới đây, tiên sinh uống đi cho đỡ mệt.

- Cảm ơn.

Vừa uống nhấm nhấp ít trà ngon Mộc Lâm vừa nói:

- Ông là ai?

- Tôi là Thiên Nghĩa, thừa tiên sinh,... con... con gái tôi đang nằm mê man qua nay vẫn chưa tỉnh, người nó ngày càng xanh xao tôi rất là lo cho nó.

- Vậy ra ông chính là cha của cô bé đó à?

- Dạ phải!

- Thế con gái ông tên tuổi và ngày sanh bát tự là như nào?

- Dạ! Là Tiêu Tuệ Liên, nó sinh vào giờ mùi ngày 24 tháng 6 năm Tý.

Nghe đến đây Mộc Lâm đưa tay lên bấm độn một hồi lâu r ồi nói:

- Chà chà, thời khắc con bé này thật là vi diệu à ghen, nó khiến tôi nhớ đến chuyến đi ở Sâm Lâm Giới cũng gặp qua một cô gái có bốn mệnh y như thế này, cô ta cũng bị người ta chơi ngãi đến điên dại nhưng l ần đó được tôi cứu may mắn giữ được tính mạng. Từ đó dần dần tôi nhận ra có một số loại sinh mệnh đã được định sẵn là sẽ chết vì cái gì, đó cũng là số phận cả nhưng có qua được hay không còn tùy vào phúc đức.

Nghe đến đây cả hai người Nhất Trung và Thiên Nghĩa ai nấy cũng thấy lo trong lòng, nói đoạn Mộc Lâm hỏi:

- Thế bây giờ dẫn tôi vào xem cô gái đó được chưa?

Thiên Nghĩa lúc này mới giật mình bừng tỉnh giữa dòng suy nghĩ lúc này rồi mới dẫn Mộc Lâm tiên sinh vào bên trong phòng nơi Tuệ Liên đang nằm.

- Mời tiên sinh đi lối này.

- Được rồi cha nội, khách sáo quá à, ông lớn hơn tui mà kêu tui như thể tui là tiên bối vậy tui không có quen.

- Thưa tiên sinh, đó là phải phép thôi mà, đừng ngại.

- Thằng cha này lì ợn thiệt, thôi thôi kêu cái nữa gì đó thì kêu đi, mệt ông quá.

Sau khi mở cửa bước vào bên trong, Mộc Lâm không khỏi ngạc nhiên khi thấy một cô gái nằm yên bất động trên giường, vội đến gần hơn bắt mạch, Mộc Lâm đưa mắt nhìn khắp người cô bé Tuệ Liên rồi nói.

- Hơi thở còn quá yếu.

Ngay sau đó Mộc Lâm lại tiếp tục bấm độn rồi nói tiếp:

- Dương khí trong thân cũng không còn nhiều, mau mau đỡ cô bé này rồi dậy cho tôi xem ấn chú nào.

Thiên Nghĩa vội đỡ Tuệ Liên ngồi dậy, kéo cổ áo xuống nhẹ nhàng, ấn chú hiển hiện trên lưng gần ngay cổ ngay một lộ ra.

- Chu choa mạ ơi, cứ tưởng nó to lắm ai dè chỉ to bằng một bàn tay thôi mà nó lại mạnh đến như vậy, thủ pháp của tên này chắc cũng nhanh lắm nên mới thi triển ấn ký lên người khác nhanh đến như vậy, may là loại bùa chú này tôi đã từng gặp qua một vài lần rồi nên cũng biết sơ sơ đó.

Mộc Lâm trầm trồ nhìn ấn ký trên người Tuệ Liên không khỏi ngạc nhiên nhưng rồi cũng giục Nhất Trung bày hộ ông ta một pháp đàn.

- Nhất Trung, cậu vẽ ra đây cho tôi hai hình ngôi sao được xếp chồng lên nhau đi, đặt lên cánh của mỗi ngôi sao là một ngọn nến, xung quanh rải

gạo muối và một ít phấn để trong túi đờ của tôi đây này, tôi sẽ trực tiếp hành pháp ngay tại đây.

Vừa nghe xong là Nhất Trung liền vội vã làm theo y như lời Mộc Lâm tiên sinh nói. Cho đến khi mọi thứ đã được chuẩn bị kỹ càng, Mộc Lâm lúc này mới bế Tuệ Liên ngồi vào giữa trận đờ, thấp nển ở xung quanh lên, tay thủ ấn miệng đọc lâm râm câu chú gì đó.

Nguồn linh lực bao quanh lấy người Tuệ Liên tự động truyền sang cho Mộc Lâm, ấn ký lúc này mới dần dần mờ nhạt đi, nhưng chưa được bao lâu thì ông ta mới thổ huyết.

- Tiên sinh, tiên sinh,... ngài có sao không?

Thiên Nghĩa vô cùng hoảng hốt khi thấy cảnh tượng đó, máu trên miệng Mộc Lâm ướm đầm dưới sàn nhà, người Tuệ Liên thì rung rung lên như bị tác động của thứ gì đó, cô bé nhăn nhó mặt lại đến khó tả.

- Không sao, chỉ là tác dụng phụ của loại ấn ký này thôi,... khụ khụ... mỗi loại ấn ký, bùa chú hay những loại đạo thuật trên thế gian đều có ưu và nhược điểm khác nhau.

CƯƠNG THI DỊCH TRUYỆN - THI VƯƠNG CUỐI CÙNG

Tiểu Hỏa Long
dtv-ebook.com

Chương 55: Giải Bùa

Trải qua hàng tiếng đồng hồ hành pháp, cả người Mộc Lâm ướt sũng mồ hôi, dù là thế nhưng thân người đàn ông trung niên vẫn cố đứng vững trên đàn phép hướng mắt về Tuệ Liên đang ngồi giữa trận pháp mà hộ niệm, cả căn phòng như rung chuyển, Nhất Trung cảm nhận rất rõ cái cảm giác ấy, anh đứng sát tường cảm nhận luồng khí tức quanh căn phòng đang dần nén lại và xoáy thành một vòng tròn bao quanh cô bé Tuệ Liên, những ngọn nến bị luồng khí tức thổi làm nó đu đưa như sắp vụt tắt, trong khoảnh khắc vài giây Mộc Lâm như nhìn thấy được gì đó, lúc này mới lên tiếng.

- Thiên Nghĩa, Nhất Trung! Phiền hai người ra ngoài dán cái này ở ngoài cổng và các cửa của ngôi nhà này giúp tôi.

Lão Thiên Nghĩa chậm rãi hỏi:

- Thừa tiên sinh... để... để làm gì vậy?

- Bên ngoài có rất nhiều âm binh bao vây, tôi không biết là lính của ai nhưng chúng đang lâm lữ nơi này.

- Cái gì? Sao lúc này khi đi vào đây tôi và ông lại không nhìn thấy?

Nhất Trung ngạc nhiên hỏi Mộc Lâm nhưng không nhận được câu trả lời nào ngoài ánh mắt nghiêm trọng, khi đó bên ngoài tiếng chó sủa inh ỏi, tiếng đập cửa bỗng dồn dập bên ngoài làm cho Thiên Nghĩa, Nhất Trung và cả Mộc Lâm ai nấy cũng đều giật mình.

- Đã quá 12 giờ đêm rồi còn ai nữa chứ?

Mộc Lâm vừa thủ ấn vừa trả lời:

- Vậy ông nghĩ xem là ai?

Thiên Nghĩ tò mò:

- Để tôi ra đó mở coi sao?

- Khoan đã! Ông điên à, nghe lời tui đi, dán lá linh phù này lên cửa rồi ngồi yên tĩnh trong này và không được mở cửa, nếu bọn chúng tràn vào đây trong khi tôi đã hành pháp như thế này thì không thể nào đánh trả chúng được.

Nhất Trung chớp mắt trong thoáng chốc ánh mắt chuyển sang màu đỏ rực, răng nanh dài và lộ ra.

- Tôi sẽ ra đó tiêu diệt hết đám lâu la đó.

- Không được, cậu lại càng không thể được, dù là bây giờ trời đã khuya nhưng là cương thi như cậu không thể ra ngoài đó múa may quay cuồng với bọn âm binh ngoài đó được, ở trong này tôi không thể tinh tâm để giải cho xong bùa này được, cậu có hiểu ý tôi không Nhất Trung?

Nhìn khuôn mặt đang nhể nhại mờ mờ, tay giữ kết ấn mà cứ rung rung, Nhất Trung dần dần trở lại bình thường, anh vội cùng Thiên Nghĩ mang bùa của Mộc Lâm dán hết lên cửa trước và sau của ngôi nhà. Đến tận hơn một giờ sáng, khí tức trong phòng dần được điểu hòa lại, khi mà ấn ký trên người Tuệ Liên đã biến mất hẳn thì Mộc Lâm mới thu ấn lại, hai người đứng bên ngoài cửa là Thiên Nghĩ và Nhất Trung đứng canh bên ngoài nghe tiếng gọi của Mộc Lâm mới vội mở cửa chạy vào.

- Xong rồi! Hai người vào đây được rồi.

- Tuệ Liên, Tuệ Liên à! Con sao rồi?

Thiên Nghĩ vừa nhìn thấy Tuệ Liên nằm ngất dưới sàn nhà cùng mớ hỗn độn của trận pháp, ông vội ôm cô bé vào lòng luôn miệng gọi tên, riêng

Mộc Lâm lúc bấy giờ thì ng ỡ tựa lưng vào bàn cứng thờ phò vì mệt, Nhất Trung đứng ngay cửa phòng cúi đầu về hướng Mộc Lâm.

- Cảm ơn ông!

- Ông nghĩa gì, để tui tính coi... bảy bảy bốn chín, vậy tất cả là bốn mươi chín đ ồng.

Mộc Lâm vừa nói vừa xòe tay ra, Thiên Nghĩa ng ỡ g ần đó lên tiếng:

- Không sao không sao! Giờ con bé Tuệ Liên được cứu r ỡ, bao nhiêu tôi cũng trả cho tiên sinh.

- Đừng có hiểu lầm nghe mấy ba, tui chỉ lấy tiền đ ồng cúng và tiền bùa này kia thôi chứ chẳng lấy tiền công gì đâu.

Ng ỡ nghỉ ngơi một lát r ỡ Mộc Lâm mới thu dọn đ ồng đạc lại, xách túi bước đến chỗ Thiên Nghĩa, móc trong túi ra một cái thẻ.

- Đây! Có gì chuyển khoản qua số tài khoản này, không còn gì nữa thì tôi xin phép cáo từ.

- Khoan đi đã tiên sinh! Giờ đã quá khuya, sao không ở lại đến sáng mai r ỡ hẳn đi.

Mộc Lâm xách trên tay túi đ ồng ra đến g ần cửa phòng mới trả lời:

- Thôi cha, xuất hiện được cả mấy chương truyện r ỡ, thôi lạc trôi nhiều đó đủ r ỡ, tâu trước đây.

Mộc Lâm bước đến đưa tay đặt lên vai Nhất Trung:

- Tạm biệt cậu! Hẹn gặp lại.

- Cảm ơn tiên sinh, hẹn gặp lại.

Mộc Lâm cười lớn r ỡ đi thẳng ra cửa và biến mất dần vào màn đêm trong tiếng vọng:

- Hahaha... có duyên sẽ gặp lại.

CƯƠNG THI DỊCH TRUYỆN - THI VƯƠNG CUỐI CÙNG

Tiểu Hỏa Long
dtv-ebook.com

Chương 56: Thực Lực Của Ân Sĩ

- Vậy là ông ta đã về rồi.

Tiếng Nhất Trung nhìn qua khe cửa ngó ra ngoài sân giữa đêm khuya vắng, những cái bóng đen vẫn cứ lượn lờ quanh ngôi nhà không dứt, giờ này Tuệ Liên đã qua cơn đau vì bị cái ấn ký kia hành nhưng cơ thể cô bé vẫn rất mệt, lão Thiên Nghĩa cẩn thận bế cô bé lên giường rồi chườm khăn lên đắp cho cô, cứ thế lão ngồi canh bên giường Tuệ Liên cho đến rạng sáng mới dám ngồi gác mặt bên giường Tuệ Liên mà thiếp đi.

Riêng Nhất Trung, anh vẫn cứ ngó ra ngoài sân xem động tĩnh thế nào rồi mới dám mở cửa, sáng ngày hôm đó âm u khó tả, dường như trời vừa sang đông nên không khí ảm đạm vô cùng, nói đoạn lão Thiên Nghĩa thất thần:

- Không lẽ cứ để con Tuệ Liên ở nhà như vậy hoài sao? Nó còn phải đến trường và đi học nữa, nó đã nghỉ học đủ lâu rồi, nếu cứ tiếp tục nữa thì không được đâu Trung à.

Nghe đến đây Nhất Trung cũng đi tới đi lui vài bước rồi trả lời:

- Mặc dù đám âm binh đó đã đi hết, tôi không còn nhìn thấy chúng đâu nữa nhưng vẫn lo là khu đất này đã bị lão Đình Long chết tiệt kia trấn yểm.

- Vậy bây giờ mình phải làm sao đây?

- Đừng lo! Việc gì khó cứ để tui lo.

Giọng nói từ sau nhà bếp vọng ra làm cho Nhất Trung và Thiên Nghĩa vô cùng ngạc nhiên và nhìn về hướng giọng nói đó, từ cửa sau nhà bếp Mộc Lâm vẫn ung dung cầm trên tay tô mì gói còn đang ăn dang dở.

- Sao... sao ông lại ở đây? Không phải là ông đã đi từ tối qua rồi sao tiên sinh?

Trong cả hai người Thiên Nghĩa và Nhất Trung đều ngạc nhiên khi gặp lại Mộc Lâm, nhưng người không ngờ nhất vẫn là Nhất Trung vì với một cương thi có công lực hơn ba trăm năm như cậu thì tu vi không hề kém đến mức một vị đạo sĩ như Mộc Lâm xuất hiện trong phạm vi chưa đầy năm mét như vậy mà cậu lại không phát hiện ra được, thay vì nếu đó là Đình Long thì Nhất Trung đã sớm cảm nhận được, đi đâu đó khiến cậu ngày càng đề phòng Mộc Lâm hơn.

- Nay, đừng có nhìn tôi như vậy chứ! Biết chắc là mấy người không thể đối phó với thằng cha đạo sĩ kia nên tui mới quyết định ở lại giúp luôn đó chứ.

- Thế thì tốt quá, cảm ơn tiên sinh rất nhiều.

Thiên Nghĩa đứng trước mặt Mộc Lâm liên tục cúi đầu tạ lễ, người đàn ông trung niên với cái danh “ẩn sĩ” vội đỡ lời Thiên Nghĩa.

- Thôi cha, cảm ơn làm gì? Cứ xong việc thì đồ nát cho tui một ít hỗ trợ tui thì cúng bái là được rồi.

Loay hoay hết tô mì, cả ba người cùng ngồi lại với nhau giữa phòng khách trong khi cô bé Tuệ Liên vẫn đang nằm nghỉ ngơi trong phòng, Nhất Trung nghiêm nghị nói.

- Hiện tại bây giờ vẫn chưa biết ông ta sẽ làm gì, nhưng chắc chắn là không thể ở đây được.

- Cậu nói đúng đó Trung, hay là đưa hai cha con Thiên Nghĩa và con bé Tuệ Liên kia qua chỗ tui đi, chuyện còn lại tính sau.

Thiên Nghĩa vội chen vào:

- Có được không? Sợ cha con tôi lại làm phiền đến tiên sinh thì ngại lắm ạ. Khụ khụ khụ...

- Không sao không sao! Tui định đưa Tuệ Liên vô nhà nghỉ.

- Cái gì?

- À ờ không! Tui định đưa cha con ông đi lánh nạn một tí, ui... nói lỡ lời tí ông căng hơn bình xăng nữa cha nội. Tui tu đạo không có gái gú gì đâu, yên tâm đi.

Lúc bấy giờ Mộc Lâm mới quay sang nhìn Nhất Trung rồi nói tiếp:

- Riêng về cậu, mau mau hộ tống cha con của lão Nghĩa rời khỏi đây càng sớm càng tốt, ngôi nhà này không thể ở được nữa.

Vừa dứt lời ngoài trời bỗng dưng đổ một cơn mưa lớn, cả ba người đều nhìn ra cửa sổ, Mộc Lâm lại đưa tay lên bấm độn một hồi lâu rồi nét mặt bắt đầu nhú lại như thể vừa nhận ra được điều gì đó không lành.

- Âm binh tứ phía, đàn pháp biến binh tất sát ý, không xong rồi, không xong rồi đại vương ơi.

- Có chuyện gì vậy tiên sinh?

Thiên Nghĩa nhìn nét mặt của Mộc Lâm mà lòng thấy bất an vô cùng.

- Cái tên đạo sĩ đó vừa hành pháp, đưa số âm binh hẳn có bao vây cả ngôi nhà này rồi, may là trong nhà có thờ thần phật cộng thêm linh phù trấn yêu dán trên cửa nên đám âm binh đó không thể vào nhà được. Thiên Nghĩa ông mau công con ông cùng Nhất Trung đi bằng cửa sau rời khỏi đây đi, mọi việc còn lại cứ để tôi.

Lão Thiên Nghĩa gật đầu rồi nhanh chóng cùng Nhất Trung đưa Tuệ Liên rời khỏi đó bằng một chiếc xe hơi của lão, Nhất Trung thì tặc tốc chạy

ngay sát bên ngoài liên tục đánh đuổi những đám ma quanh đó để đẩy đường cho Thiên Nghĩa đi mà không sợ bị đám âm binh bám lấy.

Quay trở lại hiện trường, lúc này một thân một mình Mộc Lâm vẫn cứ ung dung mở cửa chĩnh ra, từ từ bày biện, lập đàn cúng ngay trước sân nhà Thiên Nghĩa, lũ âm binh âm tướng cứ bay loạn hết trên đầu Mộc Lâm nhưng chúng không tài nào chạm vào được thân thể của vị ẩn sĩ.

Khi mà bầu trời đã bắt đầu xế chiều thì Mộc Lâm mới bắt đầu hành pháp. Đứng trên đàn phép, Mộc Lâm lấy một ít máu gà trộn với mực chu sa, dùng bút chấm mực vừa niệm chú vừa vẽ một lá linh phù, trong giây lát lại đem lá linh phù đó quấn vào thân một thanh kiếm gỗ đào, tiếp tục cắn tay trích máu quệt một đường thẳng từ cán cho đến mũi kiếm. Xong xuôi tất cả, bất thành linh Mộc Lâm phóng lên cao đâm thẳng thanh kiếm vào từng con âm binh một, trong thoáng chốc nơi đó ngày càng hỗn loạn, những người đi đường ngang qua khuôn viên sân nhà thấy Mộc Lâm một mình cầm kiếm gỗ diễn múa trên không, khiến họ tưởng rằng Mộc Lâm là một tên điên cứ mỗi người đi ngang là mỗi một người xấn xì to nhỏ, không ai biết rằng trận hỗn chiến đó Mộc Lâm đã tổn hao không ít nguyên khí để bắt được hết lũ âm binh và nhốt tất cả chúng vào pháp bảo của mình, cuộc chiến ấy kéo dài đến tận khuya mới xong. Trở lại với Thiên Nghĩa và Nhất Trung, lúc này hai cha con Thiên Nghĩa mới yên tâm khi đã đến được nơi mà Mộc Lâm chỉ, tại nơi đã đó sẵn một kết giới tạm cách ly với sự truy đuổi của lão Đình Long, Thiên Nghĩa phần nào cũng đỡ lo hơn khi hễ còn ở trong nhà của mình.

CƯƠNG THI DỊ TRUYỆN - THI VƯƠNG CUỐI CÙNG

Tiểu Hỏa Long
dtv-ebook.com

Chương 57: Pháp Sư Đấu Khí

Giữa đêm khuya tĩnh mịch, một thân một mình Mộc Lâm tiên sinh tọa thiền ngay trước sân nhà của lão Thiên Nghĩ, cảnh vật về đêm sương khuya giăng mù cả quan cảnh đó, được một lúc ngắm chừng thời điểm đã cận kề vị đạo sĩ bài biện cả một bàn cúng bao gồm rượu, trà, nước và thuốc lá, đứng trước bàn cúng Mộc Lâm thấp nhang cắm vào lư hương xong rồi khẩn cầu chú lâm râm.

“Nam mô Quán Thế Âm Bồ Tát - Vái ông Chánh Soái Đại Càn Phó Soái Đại Càn, Quốc gia Nam Hải - Chư vị âm binh - Binh thiên binh địa binh, tổ binh, thầy binh, mấy anh chiến sĩ, đạo lộ đường xá, anh chị phụ nữ, kẻ xiêu mông người lạc mả về đây cảm ứng chứng minh theo thầy ứng chiến vị đạo sĩ đang tọa vị hướng tây bắc, sắc bào kim quang - Nam mô Quán Thế Âm Bồ Tát”

Vị đạo sĩ đọc chú liên tục ba lần, trong giây lát cả một đoàn âm binh ùng ùng kéo đến đứng đen kịt cả sân, tất cả nghe lệnh Mộc Lâm rồi kéo đến tận nơi mà lão Đình Long đang hành pháp ở gần đó. Giữa đường cả hai đoàn binh tướng gặp nhau và đó cũng là thời khắc phân đo cao thấp giữa hai thầy pháp trên một mảnh đất hoang vắng gần đầu đó ở ngoại ô.

Tiếng khua chiêng múa kiếm cứ loảng choảng vang khắp cả vùng giữa đêm khuya, nó như một bãi chiến trường vô hình vậy. Tiếng gió, tiếng gào thét giữa đêm làm cho những người sống quanh vùng ai nấy cũng đều hoảng sợ, phải mất cả hàng tiếng đồng hồ khi mà cả hai vị đạo sĩ cùng nhau tiến đến gần và chạm mặt nhau ngay trên bãi đất đó thì họ mới chịu thu hồi âm binh trở lại.

- Cuối cùng cũng chịu ra mặt rồi sao? Thật là thất kính với thiền bối rồi.

- Không dám, không dám! Là ẩn sĩ nhưng danh của Mộc Lâm đ*o trường thì lão phu đã sớm nghe qua, nay được dịp diện kiến tài nghệ khiến âm binh lại càng thêm bá phục.

Nghe đến đây Mộc Lâm đứng cười kh êkhà.

- H êh êh ê! Chỉ là binh Đại Càn thôi mà, loại binh thông thường thôi thì có gì là tài giỏi như ông anh đây được chứ.

Lời nói tuy không có sát khí nhưng Đình Long vẫn thấy bực tức trăm phần vì biết Mộc Lâm đang nói khích hấn, lúc bấy giờ đứng giữa bãi đất hoang vu, Mộc Lâm nói tiếp.

- Thiệt sự ra thì tui vẫn đang tò mò không biết ông anh đây có đạo hạnh bao nhiêu năm, hành đạo được bao lâu, giáo lý của đạo phái là gì mà sao lại cố dùng tài lực của mình đi hại người như vậy?

- Người thì cần gì phải biết, một tên vô danh như người không xứng để ta nói ra danh tính của Thiên Kiếp phái.

- À... thì ra ông là môn đ ồ của Thiên Kiếp ư, một nhánh nhỏ... nhỏ như cọng cỏ của đạo giáo chuyên hành binh khiễn thi, thiên hạ đ ờn đại rằng tổ sư lập nên Thiên Kiếp là để chế ngự con cương thi của dòng tộc Lạc gia, vốn là hậu duệ của Tướng Th ên, bộ ông đã áp chế được nó r ấ hay sao mà có thời gian rảnh rỗi, bận quơ, ngựa ngựa mà đi hành xác con gái nhà người ta vậy? Ông có bị mắc đ ằng dưới không đấy ông anh đ ờng đạo?

- Im đi tên kia, đêm nay tôi sẽ cho cậu biết thế nào là pháp thuật chánh tông.

- Ý trời điều à! Thiệt hay quởn dậy cha? Chánh tông cái cù lòi, ông muốn đ ọ thì tôi cho ông đ ọ ngay thôi, sợ bố nhà ông chắc?... Long, đưa cho chú đ ờng h ề con.

Vừa dứt lời Mộc Lâm nhìn qua nhìn lại không thấy ai cả r ấ bắt đ ầu nói th êm.

“Ấy chết quên mất! Nó không có ở đây, chắc đành phải tự lực cánh sinh thôi”

Lúc bấy giờ cả hai người Mộc Lâm và Đình Long cùng lúc bài trận, họ thao túng cả một khu vực quanh đó trong vòng bán kính hai mươi mét, vị ẩn sĩ cẩn thận kéo trong ba lô ra một cái khăn trải bàn màu đỏ rồi dùng bốn cột gỗ nhỏ căng ngang ra làm thành một cái bàn, tất cả đồ đạc đều được đặt lên đó mà không hề ngã đổ dù cho có gió to cách mấy, đứng trước bàn cúng Mộc Lâm thấp nhang khấn lâm râm mấy câu mây giông liền kéo đến che kín cả cái ánh trăng đêm đó, trời bắt đầu sấm chớp ì ùng.

Cùng lúc đó Đình Long cũng bài binh bố trận, hắn vẽ xuống đất một vòng tròn, bên trong căng một sợi chỉ đỏ thành hình ngôi sao năm cánh, mỗi cánh đặt một ngọn đèn lưu ly đã thắp sáng sẵn trong đó, ở giữa đặt một thanh Thiên Kiếp châm (bảo vật gia truyền của Thiên Kiếp phái)

“r ầm r ầm”

Sấm chớp lại bất ngờ vang rền cả khu đất trống, hai vị đạo sĩ đôi mắt ánh lên luồng sát khí ngất trời, họ nhìn nhau rồi bắt đầu đánh một trận lớn.

Thanh Thiên Kiếp châm chỉ vừa đặt vào trận pháp của Đình Long được một lát sau thì nó bắt đầu rung lên và bay lên không trung, cùng lúc hắn hô to câu chú lệnh.

“Thiên Địa Âm Dương Hợp Nhất - Tiên Thiên Kiếp Ứng Nghiệm - Cấp Cấp Như Luật Lệnh”

Thiên Kiếp châm liền bay vút lên cao đảo quanh mấy vòng rồi theo hướng tay của Đình Long mà tiến thẳng về Mộc Lâm một cách dứt khoát. Trong phút chốc, Mộc Lâm vội lùi lại thủ thế, hai tay chấp niệm đọc chú lầm bầm trong miệng, ngay lập tức luồng ánh sáng từ sau lưng tỏa ra, thanh pháp khí Liệt Dương Kiếm sáng choang rung lên bần bật rồi vụt bay lên chắn ngang đường đánh của Thiên Kiếp châm.

Cả hai đều dùng niệm lực để khiển pháp khí của bản thân bay lượn trên không trung mà phân đo cao thấp, những tiếng ken két giữa hai pháp khí

cường hào va chạm vào nhau nghe như sấm nổ, gió trời thổi tóe bụi, cả bãi đất hoang giờ như một chiến trường thật sự, cả hai người Đình Long và Mộc Lâm đều cố gắng giữ tập trung để đấu khí với đối phương, suốt hơn một tiếng đồng hồ trôi qua ai cũng thấm đẫm mồ hôi trên mặt, nhưng vẫn không ai chịu nhường ai.

“Uỳnh Uỳnh”

Trong khi vẫn còn đang đấu chiến kịch liệt, Nhất Trung từ xa xa tiến thẳng về hướng của Đình Long, mặt đằng đằng sát khí, hai mắt đỏ ngầu như máu, hai răng nanh nhe ra rồi lại nghiêng răng ken két trong rất dữ tợn, giữa dòng chiến sự Nhất Trung dậm chân một phát lúng cả mặt đất rồi phóng nhanh nên tên về phía Đình Long.

- Vũ khí bổn mệnh của ta đâu? Mau xuất hiện.

Một cây búa nặng gần nghìn cân được triệu hồi ngay sau khi Nhất Trung cắn tay trích máu cương thi của mình vào Thiên Kiếp châm của cậu. Lúc bấy giờ cậu liền chụp lấy và nện thẳng vào đầu Đình Long, khoảnh khắc nhanh đến khó tả sau khi quả búa của Nhất Trung giáng xuống thì Đình Long cũng kịp nhảy ra khỏi đó, trong khi đó búa của Nhất Trung vẫn giáng một cú như trời đánh xuống đất, đòn đánh làm rung chuyển cả một khu vực, quanh chỗ của Nhất Trung bị lõm xuống một vùng khá rộng, đứng trên một ụ đất nhô cao, Đình Long đưa tay quét ngang những giọt mồ hôi trên trán.

- Giỏi lắm, giờ lại là hai đánh một à.

CƯƠNG THI DỊCH TRUYỆN - THI VƯƠNG CUỐI CÙNG

Tiểu Hỏa Long
dtv-ebook.com

Chương 58: Lối Mòn Của Sự Giả Dối

“len ken len ken”

Tiếng chuông liên tục phát ra trên tay của Đình Long làm cho cả bãi đất trống bắt đầu rộ lên những tiếng cười đan xen với những tiếng khóc như ai oán giữa đêm, lũ ác linh lại đột ngột kéo đến vây kín cả sau lưng hắn một cách đáng sợ. Lúc này Mộc Lâm mới bắt đầu bày trận pháp ngay dưới chân, người đàn ông trung niên ấy, tay giữ kết ấn, miệng đọc lầm bầm một tràng câu chú rất dài một lượt một r ồi quãng đủ năm lá cờ vào đủ năm góc trong khuôn viên của cả khu đất đêm đó, lập tức một kết giới mờ ảo hiện lên bao trùm cả không gian, ngay cả một con ma cũng không thể nào thoát ra được.

- Đám tà linh này cậu cứ để tôi, còn tên cùi bắp đó thì tôi nhường cho cậu đó.

- Được r ồi! để tôi vậy.

Nghe đến đây, Đình Long trợn trừng hai mắt lên nhìn về phía Nhất Trung đang đập cánh trên không cùng với cây đại chùy mà lòng mang nhiều phần nộ.

- Bộ tưởng rằng với một con cương thi vài trăm năm công lực là đủ để đánh bại lão gia gia sao? Thật là hoang đường.

Trong phút chốc cả ba cùng nhau tiến lên đánh một trận long trời lở đất, pháp khí của Mộc Lâm sáng rực đưa đến đâu là đám tà linh tránh xa đến đó, chúng sợ linh lực của pháp khí đến nổi bay loạn xạ trên không,

phải chặt vật lăm Mộc Lâm mới giết được một con trong cả chục con tà linh đang túm tụm quanh đó.

Lúc bấy giờ, trong thời điểm hỗn loạn, Nhất Trung liền nắm lấy cơ mà hội mà thẳng tiến đến tiếp tục nện từ trên cao xuống chỗ của Đình Long liền mấy phát, những lần vung chùy của Nhất Trung đều cường đại, nó lấn át và chấn động cả một vùng đất ở nơi đó, tuy là vậy nhưng nhà cửa bên ngoài kết giới hầu như vẫn tuyệt nhiên không có hư hại gì. Trong nháy mắt, chùy của Nhất Trung phá vỡ tan tành cả bàn cúng của lão Đình Long, khiến cho những lá cờ và trận pháp của hắn được bày biện trước đó đều mất linh nghiệm.

- Thôi chết! Đạo đàn của ta.

Đình Long vừa nói vừa găm gù tức giận, hắn bắt đầu tự trấn an bản thân lại rồi tiếp tục rút trong túi ra những lá linh phù khác, mỗi lệnh phù hắn cầm tay trích máu niệm chú lăm bâm, ấn vào đầu lá bùa rồi quẳng cả 5 lá bùa lên trời, tay hắn giữ ấn quyết chỉ về hướng những lá bùa đang rơi rồi hô lệnh.

“Địa Bộc Thi - Mau Mau hiển linh - kẻ chết đã lâu, nằm dưới tám trượng đất nghe lệnh ta mà hành sự”

Lập tức từ sâu bên dưới lớp đất rung chuyển mạnh, những cỗ quan tài lớn từ từ chui lên khỏi mặt đất và dựng đứng lên, khi nắp quan tài vừa bật ra thì cũng là lúc Lạc Nhất Trung cảm thấy những hình hài quen thuộc.

- Đó là...

Cậu vừa hoang mang vừa bất ngờ khi nhìn thấy lại người của gia tộc mình đang bị Đình Long điểu khiển.

- Cậu ngạc nhiên ư? Đừng làm quá lên như thế chứ cậu Trung, cậu đừng quên tại sao gia tộc cương thi nhà cậu là do ai chế ngự nhé.

- Tôi không ngờ rằng ông lại chơi trò bỉ ổi đến như vậy!

- Hahaha... tôi đang giúp cậu lấy lại cái khí chất của một con cương thi vương đó cậu chưa trả ơn tôi là may rồi còn gì, bây giờ cậu nhìn lại cậu mà xem, chắc chắn... Ôi, cái thần thái đúng chất của một con đại cương thi khát máu, hahaha.

Nghe đến đây, Nhất Trung giật mình bừng tỉnh ra, cậu nhìn lại từ trên xuống dưới cái bộ dạng của mình. Toàn thân đều được bao quanh bởi luồng khí tức có trong người cậu, hai tay từ từ thả vũ khí bổn mệnh rơi xuống đất, cậu từ từ đưa tay lên mặt cảm nhận thanh sắc của đôi mắt mình.

- Màu đỏ... là màu đỏ.

Mọi kí ức, mọi diễn biến ngay từ lúc cậu thức giấc và bước ra khỏi quan tài của mình bỗng ùa về một cách đột ngột, cậu bắt đầu nhớ lại cái hình ảnh của những người đầu tiên cậu giết hại. Mỗi khi nhớ lại được một người thì cậu lại cảm thấy ân hận trong lòng, đôi cánh rồi cũng dần dần biến mất, Nhất Trung đáp xuống đất rồi khụy một gối xuống, hai tay cậu ôm đầu trong đau đớn, đôi mắt trợn trừng lên một cách đáng sợ, những gân máu cứ như bầu vú và che lấp con người đang ánh lên màu đỏ tươi như máu.

- Đúng vậy! Cậu là một con cương thi mắt đỏ, hậu duệ cuối cùng của dòng họ Lạc, thức tỉnh đi Nhất Trung, cậu sẽ phải giết người rồi uống máu của họ để mà còn tồn tại chứ, mấy cái loại máu từ trước giờ chẳng ngon đâu Nhất Trung à.

Trong khi vẫn đang múa kiếm chém giết những con tà linh còn sót lại, Mộc Lâm vội quay đầu về hướng Nhất Trung mà gào thét.

- Này! Cậu đừng nghe hắn nói nữa, đừng để hắn lợi dụng thêm gì nữa, cậu hãy tỉnh táo ra ngay lúc này đi có hiểu không?

- Nhưng mà... tôi... tôi là cương thi, tôi là quái vật trên cõi đời này, tôi phải làm gì đây?

Vừa nói nước mắt của Nhất Trung vừa chảy không ngừng, bản thân cậu cảm thấy nghẹn trong lòng dù gương mặt cậu không hề có biểu cảm như

đau khổ.

- Lạc Nhất Trung, cậu mau bình tĩnh lại cho tôi, cậu là cậu và cậu không phải là thứ gì ghê gớm cậu hiểu chưa.

Mộc Lâm vẫn múa kiếm tìm diệt đám tà linh quanh quần g ãn đó và liên tục gào thét về phía Nhất Trung.

CƯƠNG THI DỊCH TRUYỆN - THI VƯƠNG CUỐI CÙNG

Tiểu Hỏa Long
dtv-ebook.com

Chương 59: Thế Thân Cho Người Lạ

Ngoài trời đêm, những âm thanh của trận chiến cứ

như một tổ hợp của một dàn đồng ca đang chơi một cách điên loạn, Mộc Lâm lia đôi mắt ngó ngang ngó dọc, thấy con tà linh nào là vùng thanh pháp khí chém ngay tức khắc, luồng linh lực tỏa ra sáng như ban ngày, mỗi ký tự khắc trên pháp khí đều lấp lánh như sao, nhưng càng đánh lâu Mộc Lâm càng thấm mệt khi phải dùng chút đạo hạnh của mình mà đi đầu khiến thanh pháp bảo của dòng ẩn sĩ bí truyền, thanh Liệt Dương Kiếm tuy không nặng mấy nhưng số ma quỷ mà nó giết không hề ít, trải qua mấy đời ẩn sĩ nó vẫn luôn sáng rực như mới.

Quay trở lại hiện trường, lúc này Nhất Trung vẫn còn đang trong nỗi đau đớn khó tả, khi phải nhớ lại từng thứ mà có lẽ suốt thời gian tồn tại trên dương thế này cậu không muốn nhớ lại, cậu lại thấy có lỗi với Tuệ Như khi nhớ lại chuyện năm xưa cậu đã từng giết chết Kiến Nam, một người bạn thân thiết của cô ấy.

Thừa cơ hội đó, Đình Long nhanh chóng vạch ra một cái lưới với đầy những lá bùa trấn yêu dán trên đó, hắn tiến đến và quăng cái lưới đó vào người Nhất Trung, tiếng nổ lộp bộp vang lên khắp người, khiến cho cậu ta kêu la thảm thiết, cậu nằm gục tại chỗ không thể nào nhúc nhích được. Khoảnh khắc khi thanh Thiên Kiếm đâm sấp đâm vào người Nhất Trung thì Tuệ Liên từ đâu đó nhảy ra trước chỗ của Nhất Trung đang nằm mà đưa người che lại, lúc bấy giờ Thiên Nghĩa cũng vừa chạy đến từ đằng xa, bản thân ông cũng kịp tận mắt chứng kiến được cảnh tượng đó. Thiên Kiếm đâm xuyên người Tuệ Liên, máu bắt đầu thấm ướt áo của cô gái trẻ, Tuệ Liên dần dần cảm nhận được cái cảm giác đau đớn ấy, nhưng rồi thấy

được Nhất Trung vẫn không sao nên cô đã thấy vui trong lòng. Lão Thiên Nghĩa lúc này mới trợn trừng mắt mà hét lớn

- Tuệ Liên...

Tiếng gào thét xé tan màn đêm, tất cả mọi thứ như đổ sập trước mắt Thiên Nghĩa khi phải nhìn thấy cảnh đau lòng đó, ông vội chạy đến đỡ cô bé Tuệ Liên dậy, nương đầu tựa vào lòng, nước mắt lão Thiên Nghĩa bắt đầu dần dụa khắp mặt.

- Tại sao con lại làm vậy chứ?

Những giọt máu hồng vẫn trào ra từ miệng của Tuệ Liên không sao ngừng được, trong giây phút ngắn ngủi, cô đưa đôi mắt yếu ớt nhìn mọi thứ xung quanh rồi cố gượng ép đôi môi thốt ra những lời cuối cùng.

- N.. hất... Tru...ng, anh... ấy là... người... tốt, là... người tốt...!

Vừa dứt câu, Tuệ Liên nằm thoi thóp trên tay Thiên Nghĩa trong sự ngỡ ngàng của Nhất Trung và Đình Long, bởi hẳn không ngờ rằng một cô gái như Tuệ Liên lại dám lấy thân mình ra cứu lấy một tên cương thi không hề thân thiết gì với cô bé, hẳn bắt đầu đắn đo suy nghĩ tại sao người như Tuệ Liên lại làm vậy?, có chăng là vì cô được truyền thụ bản tính lương thiện từ Tuệ Như?

Mãi lo nghĩ về chuyện đó, Đình Long vô tình nhận ra thứ sức mạnh tiềm tàng trong người của một con cương thi vương đang dần dần dâng trào lên một cách mãnh liệt, nó lấn át và khủng khiếp đến nỗi những oán linh và cương thi thuộc hạ của hắn phải hoảng sợ và lẫn trốn hết. Một trận cuồng phong bắt đầu nổi lên, ánh trăng tàn đang dần bị che khuất bởi những đám mây đen kịt, tiếng sấm chớp bắt đầu ầm lên vang trời.

Lúc này Thiên Nghĩa ngời bệt xuống đất ôm xác Tuệ Liên mà nhìn Nhất Trung không rời, lão thấy rõ đôi mắt quen thuộc đó, chính là ánh mắt mà năm xưa lão từng thấy khi Nhất Trung giết người. Nó không quá đen tối nhưng nó lại chứa đựng một thứ gì đó mà khiến cho ai nhìn vào cũng phải thất kinh hồn vía, trong phút chốc Nhất Trung dùng hai tay xé toạc cái

lưới ra làm hai mà mặc cho bùa phong ấn đang hạn chế kháng cự của mình, đi đâu đó làm chính cả Đình Long đang đứng tận mắt chứng kiến cảnh đó cũng phải kinh ngạc vì cái lưới đó chính là một món bảo bối vô cùng tốt, bình thường khó có con cương thi nào phá hủy được nó, cho dù có là đại cương thi hơn năm trăm năm công lực cũng khó lòng thoát ra được huống gì Lạc Nhất Trung chỉ mới sống chưa đầy bốn trăm năm.

Sau khi phá được lưới của Đình Long, Nhất Trung liền Thuấn Di ngay đến hấn trong chớp mắt và cho hấn một chưởng văng ra xa, Đình Long thổ huyết nằm gục tại chỗ. Lúc này thân người Nhất Trung mới trở lại trạng thái ban đầu, cậu chạy nhanh đến bên hai cha con Thiên Nghĩa, khoe mắt cậu lại ướt đẫm nước mắt.

- Tuệ Liên... Tuệ Liên... em tỉnh lại đi mà, Tuệ Liên.

Cô gái trẻ lúc bấy giờ mới cố gắng quay đầu ngược lên nhìn cái khuôn mặt thanh tú đó, cô cảm nhận được giọng nói ngọt ngào của Nhất Trung.

- Sao em lại khờ vậy? Anh là ma mà, vốn dĩ sống trên đời này đủ lâu rồi, thực tế anh cũng không muốn tồn tại tiếp ở cái thế giới này nữa.

- Anh Trung không sao là ổn rồi!

Cô bé mỉm cười nhìn Nhất Trung rồi từ từ nhắm mắt, hơi thở yếu dần đi rồi xuôi tay xuống đất.

- Liên, Liên à! Ba đây con, con tỉnh lại đi Liên... Liên...

Lão Thiên Nghĩa vừa nói ông ta vừa khóc sụt sùi không ngừng, giờ đó cũng đã quá ba giờ sáng, bầu trời vẫn ỳ ùng sấm chớp, trong cơn suy nghĩ cùng quẫn, Thiên Nghĩa nhìn Nhất Trung rồi nói.

- Hay... hay là biến con bé thành cương thi đi Trung?

- Không được! Ông điên rồi sao Thiên Nghĩa, tôi không muốn cô bé phải tồn tại trong cái bộ dạng người không ra người, ma không ra ma này được.

- Nhưng, nhưng mà tôi không muốn nó rời xa tôi dễ dàng như vậy được, Tuệ Như đã giao nó cho tôi, làm sao tôi có thể ăn nói với mẹ nó ở dưới tuổi vàng đây? Cậu nói đi!

Nghe đến đây! Cả hai người đàn ông đều ôm nhau giọt ngắn giọt dài, rồi trong khoảnh khắc đó Nhất Trung lại quyết định làm một chuyện táo bạo.

CƯƠNG THI DỊCH TRUYỆN - THI VƯƠNG CUỐI CÙNG

Tiểu Hỏa Long
dtv-ebook.com

Chương 60: Ân Đoạn Nghĩa Tuyệt

Ng ỡ khụy gối bên cạnh hai cha con Thiên Nghĩa, Nhất Trung nhìn chăm chăm vào xác Tuệ Liên một lúc rồi quay mặt sang Thiên Nghĩa nói.

- Tôi sẽ thử biến con bé thành cương thi xem thế nào!

Tr ầm ngâm suy nghĩ một hồi lâu thì lão Thiên Nghĩa mới nhắm mắt buông xuôi mà gật đầu đồng ý.

- Thôi đến nước này rồi vậy thì thôi cậu thử cắn nó thử xem!

Nhất Trung gật đầu rồi mau chóng vạch cổ Tuệ Liên ra mà cắn, hai răng nanh từ từ lộ ra trên miệng của Nhất Trung, nó bắt đầu ghim sâu vào cổ, cậu cố gắng không hút đi quá nhiều máu của Tuệ Liên, nhưng rồi dường như cưỡng không được cậu hút ngày càng mạnh bạo hơn, đến khi Thiên Nghĩa đẩy cậu ấy ra thì cơn khát ấy mới thực sự giảm bớt.

- Dù rồi Nhất Trung, cậu đang giết nó đấy!

Lúc này Nhất Trung ngã vật vã ra dưới đất, cậu bắt đầu thấy choáng váng vì máu của Tuệ Liên đang ngấm dần từ cổ họng xuống sâu bên trong người Nhất Trung, đôi mắt của cậu ngày càng đỏ rực hơn, thân nhiệt cũng tăng lên chút ít.

- Tôi thấy khó chịu quá! Tôi không nghĩ đây là cách tốt. Thiên Nghĩa à! Ông còn máu đó không? Tôi cần thêm máu.

- Cậu nói cái gì vậy Nhất Trung?

- Không được rồi! Con khát lần này nó mãnh liệt quá, tôi sắp không kiềm chế được nữa.

Nhất Trung cố gượng dậy, lê lết về phía Thiên Nghĩa đang ôm xác Tuệ Liên, trong khi đó ông ta ngửi ôm con luôn miệng gọi Tuệ Liên tỉnh dậy, nhưng ông hoàn toàn chẳng thấy được phản ứng nào sau khi Nhất Trung cắn cả.

- Nó vẫn chưa tỉnh lại!

Nhất Trung cố gắng bật dậy ngửi thẳng người, tập trung tư tưởng kiềm chế cơn đói của bản thân, sau đó lấy trong túi ra một bịch máu nhỏ rồi uống hết chỗ máu đó, dần dần Nhất Trung mới bình tĩnh lại được. Khi đã ổn định tinh thần, Nhất Trung vẫn không quên nhớ lại chuyện của Tuệ Liên.

- Không thể nào! Chắc chắn phải có tác dụng với con bé chứ.

- Tuệ Liên à! Con mau tỉnh lại có được không Tuệ Liên, không còn cách nào thật sao Nhất Trung?

Mặt của lão Thiên Nghĩa ướt đẫm nước mắt, ông ta vừa khóc vừa lay người Tuệ Liên. Nhưng rồi xác cô gái trẻ vẫn chẳng hề động dậy gì, mặc dù ngay sau đó Nhất Trung có tiếp tục cắn lại thêm vài lần nữa ở những chỗ khác nhau, dấu răng hằn in khắp trên tay, máu rơm rớm cả người cô gái nhưng rồi tất cả vẫn chẳng có tác dụng gì.

Lúc bấy giờ, lão Đình Long bị chấn thương sau đòn đánh của Nhất Trung khi nãy đến giờ mới tỉnh lại, ông ta cố lê thân người đau đớn nằm vật ra đất mà thở như sắp đứt hơi.

Thiên Nghĩa thấy vậy, mặt ông đằng đằng sát khí nhìn Đình Long một cách căm phẫn:

- Ông vẫn chưa chết ư? Được lắm dù hôm nay có thế nào thì tôi cũng sẽ quyết liều mạng với ông để trả thù cho con tôi.

Thiên Nghĩa đáp những câu nói cực kì nặng nề về phía Đình Long nhưng có vẻ như hấn chẳng để ý gì đến đi đâu đó, hấn ho vài tiếng, khạc ra máu rồi cố ngẩng đầu thì ần đi ần tức nội thương trong người lại, lúc này Mộc Lâm vẫn cứ múa kiếm không xuể đám tà linh ở gần đó, đến một lúc chịu không nổi, Mộc Lâm mới dùng đến những lá bùa phong ấn, vừa niệm chú vừa đâm thẳng lá bùa về phía từng con tà linh một để lệnh phù tiêu tóm những con tà linh ấy vào trong bùa, mỗi lá bùa phong ấn được Mộc Lâm lại xếp nó thành hình một ngôi sao năm cánh rồi bỏ nó vào một lọ thủy tinh, trên nắp còn có một cái pháp ấn dùng để niêm phong nắp của lọ thủy tinh đó.

Sau khi đã thu phục xong hết thấy những con tà linh đó, Mộc Lâm tiên sinh mới quay lại phụ Thiên Nghĩa ôm xác Tuệ Liên rời khỏi đó, bỏ lại Cả ba người Nhất Trung, Thiên Nghĩa và Đình Long.

Mặt đối mặt, Nhất Trung ngẩng cao đầu:

- Hôm nay tôi chính thức không còn mối quan hệ nào với ông nữa, Đình Long ông nghe rõ chưa?

Thiên Nghĩa dù tức mấy vẫn cứ nước mắt chảy ròng, khoanh khắc không kiêu được ông còn định lấy ra thứ vũ khí mà trước đây đã dùng để giao chiến với Nhất Trung mà tiến thẳng đến đánh với Đình Long một trận, nhưng rồi lại bị Nhất Trung ngăn cản lại.

- Cậu làm gì vậy Nhất Trung? Mau buông tôi ra.

- Ông bình tĩnh lại đi, hấn thực sự không dễ đối phó như ông nghĩ đâu, còn thấy hai cỗ quan tài đang dựng sau lưng hấn chứ? Đó là người của dòng tộc Lạc Gia, tất cả đều là cương thi có công lực tương đương với tôi, hiện tại hấn thừa sức để đi ần khiến hai con cương thi đó dễ giết ông một cách dễ dàng.

- Lúc này làm sao cậu có thể đánh ông ta trọng thương được?

- Có lẽ là do sơ xuất, nhưng tôi tin lần này ông ta không dễ dàng để tôi đánh trúng thêm đòn nào nữa đâu, dù với hơn nữa phần công lực, cũng

chưa chắc là có thể hạ được hắn.

Nghe đến đây, Thiên Nghĩa mới bình tĩnh lại mà suy tính.

CƯƠNG THI DI TRUYỆN - THI VƯƠNG CUỐI CÙNG

Tiểu Hỏa Long
dtv-ebook.com

Chương 61: Kết Thúc

- Các người thôi bàn tính nữa đi! Nãy giờ nói chuyện bao nhiêu đó là đủ lắm rồi.

Lão Đình Long một mình tọa thiền ngay phía sau hai quan tài bằng gỗ được dựng đứng đối diện Thiên Nghĩa và Nhất Trung, chỉ ngay sau khi Đình Long kết ấn trên tay, miệng đọc lầm bầm câu chú, cả hai con cương thi trong hai cỗ quan tài bắt đầu động đậy, chúng bước từ từ ra đứng sừng sững trên mặt đất, lúc này Nhất Trung mới bắt đầu thấy kinh ngạc.

- Không thể nào! Đó... đó là!

Đình Long cười lớn rồi đáp lời:

- Hahaha, cậu ngạc nhiên ư, lão gia gia vẫn còn nhiều thứ để cho cậu ngạc nhiên lắm cậu Trung à!

- Có chuyện gì vậy Nhất Trung?

- Đó... Đó là Lạc Đình Đình, cô em gái duy nhất của dòng họ Lạc, còn người còn lại là Lạc Tiểu Bảo, nó là đứa em út trong dòng họ của tôi, đã từ lâu lắm rồi tôi không gặp lại chúng từ sau trận diệt vong của cả gia tộc hơn ba trăm năm trước, đúng như truyền thuyết gia tộc nhà họ Lạc bị Tru Di cả dòng họ vào thời nhà Thanh, sau đó mới được Chiến Thần thu nhận làm hậu duệ của ngài.

- Vậy còn cuộc chiến với Thiên Kiếp phái?

- Cuộc chiến đó tôi không tham gia nên không biết rõ nó diễn biến như thế nào, chỉ biết rằng cả gia tộc đều bị hậu nhân của Thiên Kiếp thu phục sạch, hôm nay gặp lại người của gia tộc trong lòng có chút bối rối.

Vừa dứt lời Lạc Đình Đình trong chớp mắt đã tiến sát đến gần Nhất Trung mà vung tay đánh, theo phản xạ cậu cũng đưa tay đỡ lại, kinh lực từ hai con cương thi tỏa ra cường đại, tiếng gió u u như những con dao đang bay lượn vòng quanh cả hai hậu duệ của Chiến Thần.

- Thiên Nghĩa coi chừng!

Tiếng của Nhất Trung cất lên ngay khi vừa thấy Lạc Tiểu Bảo bất ngờ vung tay về phía Thiên Nghĩa, may mắn cây côn được khắc bùa của Thiên Nghĩa lúc này mới thực sự phát huy hiệu lực khi ông ta dùng nó để đỡ lấy đòn đánh đó. Tiếng va chạm rất lớn vang lên, cánh tay của Lạc Tiểu Bảo đang bị thiêu cháy vì chạm phải bùa chú trên cây côn.

- Không đơn giản vậy đâu!

Đình Long từ xa thét lớn rồi lại niệm chú thêm lần nữa, từ bên dưới đất chui lên thêm một cỗ quan tài nữa, riêng lần này nó quấn xích rất chặt, tay Đình Long phải chém đứt dây xích, mở phong ấn dán trên quan tài rồi mới khiến thi trong cái quan tài đó.

- Lên đi! Lạc lão lão.

Lạc Đình Đình cứ thế mà vung tay đánh liên tiếp vào Nhất Trung khiến cho anh gần như trở tay không kịp, chỉ đến lúc thấy được một vị cương thi có ngùn sát khí cao ngất ngưỡng thì cậu mới mất tập trung mà bị Đình Đình đánh trúng vào mặt văng ra xa, cố gắng gượng dậy nhìn cho rõ hình dáng đó Nhất Trung rưng rưng nước mắt.

- Cha! Không thể nào như vậy được, ông thật bỉ ổi.

- Cảm ơn! Cậu quá khen rồi, suy đi tính lại nếu không có tôi thì cha của cậu đã sớm bị người của Thiên Kiếp phái bọn ta hủy đi cái thi thể cương thi này của ông ấy rồi, bởi vì chính cái công lực cường hào có trong người

ông ta đã làm cho tôi thích thú nên đã cố gắng chiếm được nó đó, nhưng rốt cuộc thứ ta vẫn tiếc nhất có lẽ là cương thi đầu tiên của gia tộc này, Lạc Nhất Lang. Ta không thể nào tìm được hẳn dù chỉ là một chút manh mối.

- Đến bây giờ tôi mới biết được con người thật sự của ông! Ông đúng thật là một tên lập dị đam mê đến phát cuồng về cương thi.

Nghe đến đây Đình Long chỉ cười lớn, hẳn không màng đến lời nói của Nhất Trung nữa mà quay sang tập trung vào việc đi đầu khiến Lạc lão gia.

Khoảnh khắc Nhất Trung đỡ lấy một chưởng từ Đình Đình, định đưa tay đánh lại thì ngay sau đó Lạc lão gia lại đưa người ra đỡ, Nhất Trung vừa nhìn thấy khuôn mặt của lão gia lại đột nhiên dừng tay lại, Đình Đình cứ thế chủ động đánh liên tiếp mấy chưởng vào người Nhất Trung, mỗi cú đánh đều mang uy lực tựa như ngàn cân, gió rít lướt theo tay Đình Đình đánh thẳng vào mặt Nhất Trung, đến phát đấm cuối làm cho cậu bị đánh văng vào một cái cây gần đó đến độ thân cây gãy làm đôi, Nhất Trung ôm người khó khăn đứng dậy.

- Làm sao để đánh lại cả hai người này đây? Không được người đang đi đầu khiến họ là hẳn.

Không suy nghĩ nhiều, Nhất Trung dậm chân tại chỗ rồi Thuấn Di trong nháy mắt lướt qua Đình Đình và lão gia rất nhanh, vừa lao đến gần Đình Long thì lại đánh văng ra xa lần nữa.

- Kỳ lạ! Mình không thể chạm vào ông ta dù chỉ một sợi tóc.

- Cậu tính đánh tôi để giải thoát cho mấy cái xác cương thi này sao? Đâu có dễ như vậy được.

Cứ thế năm lần bảy lượt Nhất Trung hể mà tiến lại gần đến còn chừng ba bước là lại bị một bức tường nào đó đánh vội ra, loay hoay nhìn kỹ thì cậu mới thấy xung quanh Đình Long là một trận pháp kèm theo những lá linh kỳ được cắm đủ tứ phía.

Trận đánh kéo dài đến tận năm giờ sáng, khi mà Nhất Trung sắp cạn kiệt sức lực, nằm gục xuống mặc cho Đình Đình và Lạc lão gia vây đánh đến nỗi không đứng dậy được, khoảnh khắc nằm dưới đất nhìn sang chỗ Thiên Nghĩa cũng dần bị Lạc Tiểu Bảo đè xuống đất dùng tay dấm vào bụng liên tục, những đợt máu từ từ trào ra từ miệng của Thiên Nghĩa không sao dứt được, mỗi lần đánh là mỗi lần Thiên Nghĩa trợn trừng mắt lên vì đau đớn. Nhất Trung lúc bấy giờ chỉ biết nhìn, miệng thốt lên những câu nói yếu ớt.

- Không, không...! làm ơn dừng lại đi.

Ngay khi đôi mắt dần khép lại, Nhất Trung lơ đãng nhìn lên, một bóng dáng của một người mặc một bộ vest màu đen cao to bước đến đánh trọng thương tất cả ba cương thi có mặt ở đó, bức tường kết giới từ trận pháp của Đình Long cũng trong chớp mắt bị đánh cho vỡ vụn.

Những lá linh kỳ ở bốn phía quanh hắn đều bị gãy làm đôi và cháy thành tro bụi. Tiếp tục nhìn theo hướng người đàn ông mặc vest đó, Nhất Trung thấy Đình Long bị ông ta giết một cách dễ dàng và man rợ.

Hắn bị người đàn ông kia dùng tay không đâm xuyên tim, đầu bị kéo đứt phăng ra như không, máu me rơi vãi đầy dưới đất, cố gượng dậy Nhất Trung lê thân đến chỗ Thiên Nghĩa lay người ông ta dậy.

- Ông sao rồi Thiên Nghĩa?

- Tôi... tôi... không sao! Ngực tôi có phù ấn của lão Thiên để lại nên không sao khụ khụ khụ.

Vừa nói Thiên Nghĩa vừa ho sặc sụa.

- Tôi cứ tưởng rằng ông đã chết rồi chứ!

- Tôi làm sao chết được nếu tên Đình Long vẫn còn sống đây, nhưng mà khoan đã... người đàn ông đó là ai vậy? Tôi thấy ông ta cực kì mạnh, không giống như đạo sĩ.

Nhất Trung vừa nhìn người đàn ông kia giết Đình Long vừa nói:

- Tôi cũng không biết nữa!

Sau khi trận chiến kết thúc, người đàn ông đó đem xác của Đình Đình và Tiểu Bảo vác trên vai định rời đi thì Nhất Trung bèn cất lời.

- Này khoan đi đã! Ông là ai? Ông và hắn có mối thâm thù gì mà tại sao ông lại cứu chúng tôi và còn giết luôn hắn?

Người đứng quay lưng về phía Thiên Nghĩa và Nhất Trung ngẩng mặt nhìn lên trời cao:

- Cậu không cần biết ta là ai! Chỉ cần biết gia tộc này là do ta tạo ra là được.

Qua câu nói ấy, Nhất Trung mới chợt nhận ra và thầm đoán được người đàn ông đó là ai, sau khi Đình Long chết, dấu ấn trên tay của Nhất Trung cũng từ từ biến mất, Thiên Kiếp phái cũng từ đó lụi tàn.

Một năm sau, đứng vào dịp đám giỗ đầu của Tuệ Liên, Thiên Nghĩa và Nhất Trung ra thăm mộ hai mẹ con mà lòng vẫn còn canh cánh nỗi đau. Mỗi khi nhớ chuyện đã qua, Thiên Nghĩa đã ướm đầm nước mắt từ bao giờ. Dù đứng trước mộ của hai mẹ con Tuệ Như, anh vẫn luôn giữ nét mặt lạnh lùng vốn có của mình, anh khẽ đặt lên mộ hai mẹ con một bó hoa cúc trắng, trời cũng bắt đầu trút một cơn mưa bất chợt, những giọt mưa rơi thấm đầm trên nắm mồ xanh cỏ, Nhất Trung che dù cho Thiên Nghĩa đến tận khi ông ta lên xe ra về.

Ngày hôm đó Nhất Trung luôn có cảm giác như có ai đó đang nhìn mình từ xa, ngẫm nghĩ lại mọi chuyện đã qua Nhất Trung chỉ thở dài rồi bước ra khỏi nghĩa địa mà về. Từ đâu đó sau những tán cây trong khu nghĩa địa, bóng dáng một cô gái thướt tha đứng nhìn Nhất Trung ra về, đôi mắt cô gái long lanh một màu đỏ ngầu như máu rồi cô ta nhoẻn miệng cười mãn nguyện.

- --End---